

สัญญาแพยางอัยย์..

ที่ระลึกในงานพระราชทานเพลิงศพ

หลวงส่นองนิติธรรม ตช. ตม.

(สงวน โรจนวิภาต)

ณ เมรุวัดมกุฏกษัตริยาราม

๒ มีนาคม ๒๕๐๗

133.9

ว 2507

ฉ.2

หลวงสนองนิติธรรม ตช. ตม.

(สงวน โจรนวิภาค)

ชาติะ ๗ กรกฎาคม ๒๔๓๗

มรณะ ๑๖ เมษายน ๒๕๐๔

ประวัติ

หลวงสนองนิติธรรม ตช. ตม. (สงวน โรจนวิภาต) เป็นบุตร อำมาตย์เอก พระยาบรรหารทัศนกิจ (ดำโย โจนวิภาต) และคุณหญิงจิบ เกิดปีมะเมีย วันเสาร์ เดือน ๘ ขึ้น ๕ ค่ำ ตรงกับวันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๓๗ ที่บ้านหลวงพลสงคราม (รุ่ง โจนวิภาต) ผู้เป็นปู่ ในสมัยนั้นชาวบ้านเรียกกันว่า "บ้านตึก" อยู่ปากคลองท่อ อำเภอรอบกรุง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา หลวงสนองนิติธรรม มีพี่น้องรวมบิดามารดาด้วยกันดังนี้

๑. หม่อมเยอน ทองใหญ่ ในหม่อมเจ้าทองอนุวัต (ถึงแก่กรรม)
๒. ชุนสง่าบุรี (สง่า โจนวิภาต)
๓. หลวงสนองนิติธรรม (สงวน โจนวิภาต)
๔. ร.ท. ชุนโรจนวิชัย (พ่ายพิ โจนวิภาต)
๕. นายพโยม โจนวิภาต

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๓ ได้ติดตามบิดามารดาขึ้นไปอยู่เชียงใหม่ (ขณะนั้นบิดา หลวงสนอง รมีบรรดาศักดิ์เป็นขุนบูรินทรรักษา ยกกระบัตรเมืองเชียงใหม่) ระหว่างที่อยู่เชียงใหม่ พ.ศ. ๒๔๔๕ พวกเงี้ยวในภาคเหนือได้ก่อการจลาจลขึ้น บิดาต้องทำหน้าทปราบเงี้ยว จึงได้ส่งตัวหลวงสนองนิติธรรมพร้อมด้วยพี่ชายเข้าไปอยู่ในเงี้ยวที่คุ้มเจ้าหลวง (เจ้าแก้วนวรรัฐ) ได้รับความอุปการะเลี้ยงดูจากโอรสธิดาของเจ้าหลวงตลอดจนเจ้านายในราชวงศ์เชียงใหม่เป็นอันดี และเมื่อทางการได้ปราบเงี้ยวสงบราบคาบลงแล้ว บิดาจึงได้ส่งตัวหลวงสนองนิติธรรมกลับกรุงเทพฯ

พ.ศ. ๒๔๔๖ ได้เข้าเรียนหนังสือที่โรงเรียนวัดมหาธาตุ จนถึง พ.ศ. ๒๔๕๐ สำเร็จประโยค ๓ พ.ศ. ๒๔๕๓ ได้ย้ายมาเรียนที่โรงเรียนมัธยมวิถยาราชบูรณะ จน

ถึง พ.ศ. ๒๔๕๒ และในปีเดียวกันนั้นได้ย้ายมาเรียนที่โรงเรียนมัธยมพิเศษปทุมคงคา
จนถึง พ.ศ. ๒๔๕๓ สำเร็จมัธยมปีที่ ๒ แล้วย้ายไปเรียนที่โรงเรียนราชวิทยาลัย
จนถึง พ.ศ. ๒๔๕๕ จบหลักสูตรของโรงเรียน

ในระหว่างศึกษาอยู่ในโรงเรียนต่าง ๆ นั้น หลวงถ่อนอนิตกรรม เป็นนักกีฬา
ชั้นเยี่ยมผู้หนึ่งของโรงเรียน โดยเฉพาะคือกีฬาฟุตบอล ซึ่งหลวงถ่อนอนิตฯ เล่นเป็น
แม่ทัพมือเยี่ยมของโรงเรียนราชวิทยาลัย

พ.ศ. ๒๔๕๗ ได้เข้ารับราชการตำแหน่งเสมียนตรี กองการกงสุล กระทรวง
ต่างประเทศ ได้รับพระราชทานเงินเดือน ๒๐ บาท

พ.ศ. ๒๔๕๘ ได้อุปสมบท ณ วัดราชบพิธ โดยมี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรม-
หลวงชินวรสิริวัฒน์ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า เป็นพระอุปัชฌาย์ เมื่อลาสิกขาบทแล้ว
ได้เข้ารับราชการตามเดิม

ระหว่างบวชอยู่นั้น หลวงถ่อนอนิตกรรม (นันทศิริภิกษุ) ศึกษาพระธรรมวินัย
สอบนักธรรมตรีได้คะแนนเป็นที่ ๓ ซึ่งสมเด็จพระสังฆราชเจ้าได้ตรัสว่า " พระองค์
จะเรียนทางธรรมได้ดี "

พ.ศ. ๒๔๖๐ ได้ย้ายไปเป็นล่าม กองบัญชาการ กรมบัญชาการ กระทรวง
นครบาล ได้รับพระราชทานเงินเดือน ๘๐ บาท

พ.ศ. ๒๔๖๑ ได้รับพระราชทานยศเป็นรองอำมาตย์ตรี

พ.ศ. ๒๔๖๒ ได้รับพระราชทานยศเป็นรองอำมาตย์โท

พ.ศ. ๒๔๖๓ ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็น ขุนถ่อนอนิตกรรม

พ.ศ. ๒๔๖๗ ได้รับพระราชทานยศเป็น รองอำมาตย์เอก

พ.ศ. ๒๔๗๓ ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็น หลวงถ่อนอนิตกรรม

พ.ศ. ๒๔๗๔ ได้ย้ายไปเป็นพนักงานทักตุง กองพัสดุ กรมนคราทร ได้รับ

พระราชทานเงินเดือน ๑๕๐ บาท

พ.ศ. ๒๔๗๗ ได้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยเลขาธิการกรมโยธาเทศบาล

พ.ศ. ๒๔๗๘ เป็นกรรมการพิจารณาผู้สมควรได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์

พ.ศ. ๒๔๗๘ เป็นกรรมการประมวลข้อบังคับระเบียบต่างๆ สำหรับกระทรวงโยธาเทศบาล

พ.ศ. ๒๔๘๐ ดำรงตำแหน่งเลขาธิการกรมโยธาเทศบาล ได้รับพระราชทานเงินเดือน ๓๒๐ บาท จนถึง ๔๖๐ บาท

พ.ศ. ๒๔๘๒ ออกจากราชการ รับราชการนาน รับพระราชทานบำนาญเครื่องราชอิสริยาภรณ์ที่ได้รับ

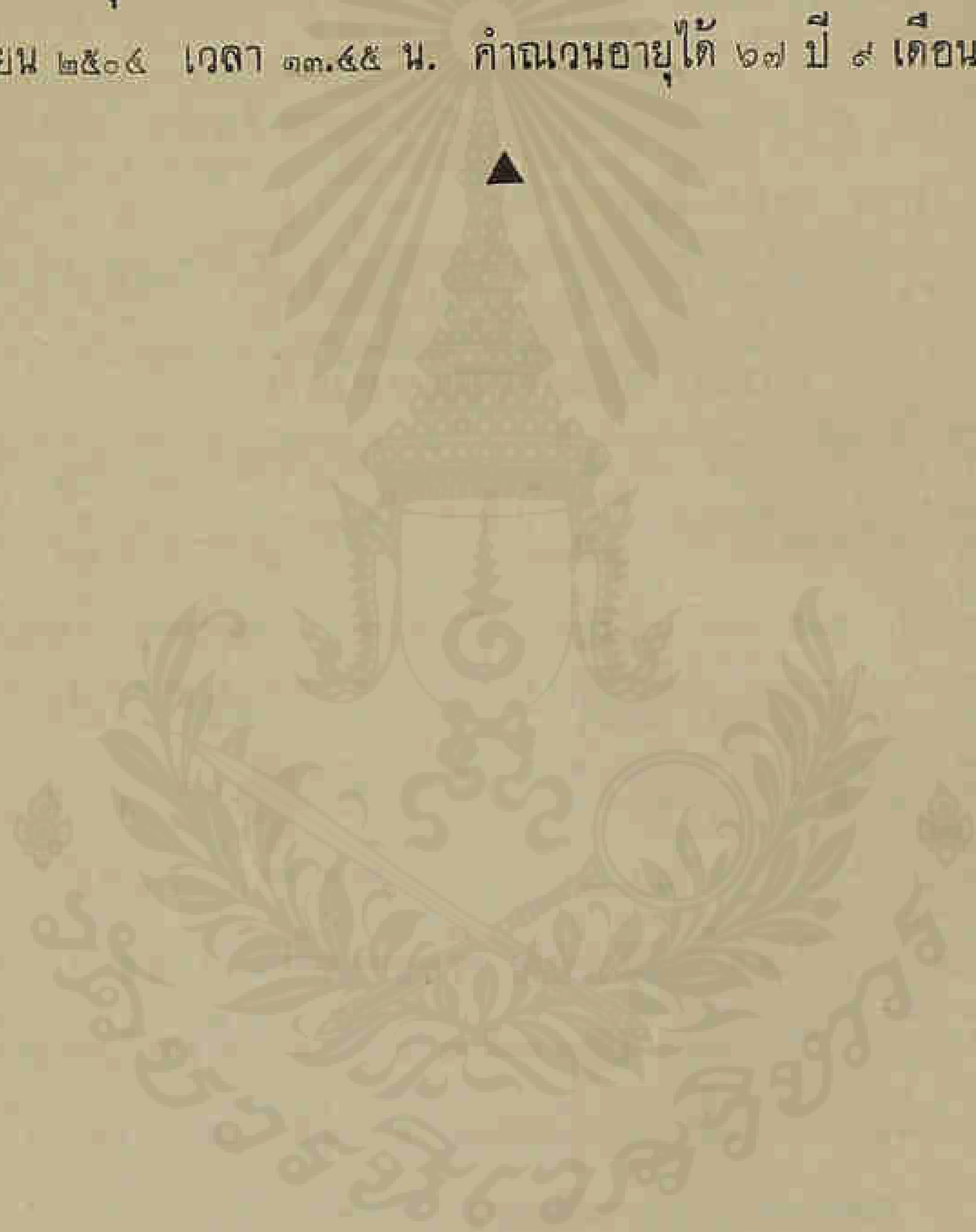
๒๕	๓๓	กันยายน ๒๔๖๖	เบญจมาภรณ์มงกุฎไทย
๒๕	๒๕	พฤศจิกายน ๒๔๖๘	เหรียญบรมราชาภิเษกรัชกาลที่ ๗
๒๕	๔	มกราคม ๒๔๗๕	เหรียญฉลองพระนครครบ ๑๕๐ ปี
๒๕	๓๘	กันยายน ๒๔๗๕	ตริตาภรณ์มงกุฎไทย
๒๕	๓๘	กันยายน ๒๔๗๕	เหรียญจักรพรรดิมาลา
๒๕	๓๘	กันยายน ๒๔๗๖	ตริตาภรณ์ช้างเผือก

นอกจากเครื่องราชอิสริยาภรณ์และเหรียญดั่งใดกล่าวมาแล้ว หลวงสนองนิติธรรมยังได้รับเข็มขัดทองคำประดับ, แหวนทองคำพระบรมนามาภิไธย รัชกาลที่ ๖

หลวงสนองนิติธรรม มีบุตรธิดากับนางปรุ่ง (ณสงขลา ธิดาพระยาเพชรภาพิน) รวม ๕ คน คือ

๑. นางอโนชา ตระกูลโตนิต
๒. นางสาวนารี โรจนวิภาต
๓. นายปรีดา โรจนวิภาต
๔. นายปราโมทย์ โรจนวิภาต
๕. นางสาวโรจนา โรจนวิภาต

หลวงสนองนิตกรรมได้เริ่มป่วย กระเสาะกระแสะมา ตั้งแต่ เดือน สิงหาคม ๒๕๐๓
ร่างกายทรุดโทรมเรื่อยมาจนถึงเดือนมีนาคม ๒๕๐๔ มีอาการมากขึ้น และเริ่มป่วย
หนักในต้นเดือนเมษายน ๒๕๐๔ แพทย์ลงความเห็นว่า เป็น โรคมะเร็งที่ตับ อาการ
ทรุดลงตามลำดับสุดท้ายแพทย์จะเยียวยาได้ และได้ถึงแก่กรรมโดยอาการสงบเมื่อวันที่
๓๖ เมษายน ๒๕๐๔ เวลา ๓๓.๔๕ น. จำนวนอายุได้ ๖๗ ปี ๙ เดือน ๙ วัน

คำนำ

หลวงสนองนิติธรรม สนใจเรื่องวิญญาณมาก และเชื่อว่า
มีจริง จึงคิดว่าการจัดพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับวิญญาณชั้นเบญจพระลัก
ในงานพระราชทานเพลิงศพ จะสมควร

และด้วย ได้อ่านเรื่องต่าง ๆ ในชุด “วิญญาณยังอยู่” ซึ่งลง
พิมพ์อยู่ในหนังสือ “ศรีสัปดาห์” รู้สึกว่า ไม่เพียงแต่มุ่งเล่าถึง
วิญญาณอย่างน่าสนใจเท่านั้น ยังได้มุ่งให้คติประโยชน์อย่างดี
อีกด้วย จึงได้ขอคัดจาก “ศรีสัปดาห์” มารวมพิมพ์ในเล่มนี้ โดย
ได้รับอนุญาตด้วยน้ำใจอันดีจากท่านผู้เขียนแต่ละท่าน ขอขอบ
พระคุณไว้ ณ ที่นี้ อย่างยิ่ง

วิญญาณมีจริงหรือไม่ มีคำตอบที่ถูกต้องแน่นอนอยู่แล้ว
เพียงแต่ผู้ใดจะเชื่ออย่างไรเท่านั้น

ผู้จัดพิมพ์

สารบัญ

เรื่องที่ ๑.	ก๊อชน้อย ๆ ผู้คอยอาหาร	๑
เรื่องที่ ๒.	พระภูมิเจ้าที่	๖
เรื่องที่ ๓.	อะไร ?	๕
เรื่องที่ ๔.	วิญญาณที่ห้วงร้าง ?	๑๒
เรื่องที่ ๕.	เหตุผลของเจ้าของห้องทอง	๑๓
เรื่องที่ ๖.	วิญญาณอาฆาต	๒๒
เรื่องที่ ๗.	วิญญาณแม่คู้เทศท์	๒๗
เรื่องที่ ๘.	ลูกรักของแม่	๓๑
เรื่องที่ ๙.	สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าเสด็จ ๆ มา	๓๕
เรื่องที่ ๑๐.	แม่มั่นเป็นเพียงหมา	๔๑
เรื่องที่ ๑๑.	เจ้าพระคุณสมเด็จพระทรงช่วย	๕๗
เรื่องที่ ๑๒.	ผู้มพระคุณ	๕๒
เรื่องที่ ๑๓.	ความผูกใจของบุญประคอง	๕๕
เรื่องที่ ๑๔.	คุณพระคู้ม	๖๐
เรื่องที่ ๑๕.	วิญญาณผู้ถูกทารุณกรรม	๖๖

เรื่องที่ ๑

ก้อยน้อย ๆ ผู้คอยอาหาร

ดิฉันมีลูกชายหญิงสองคน คนโตเป็นผู้ชาย อายุ ๕ ขวบ คนเล็กเป็นผู้หญิง อายุ ๔ ขวบ กำลังซนเป็นยอดทั้งคู่ ปีนั่ง ในหน้าร้อน คุณพ่อของแกได้พักผ่อน ๓๐ วัน เราจึงพากันไปพักผ่อนชายทะเลแห่งหนึ่งซึ่งไม่มีผู้คนมากนัก เป็นสถานที่ตากอากาศที่เงียบ สงบ แดดสบาย เราเช่าบ้านพักเก่าๆหลังหนึ่ง อยู่ห่างจากหมู่บ้านชาวประมงเล็กๆ ไปเพียงเล็กน้อย เด็กทั้งสองตนเตนกับสถานที่ใหม่มากมาย สองคนพี่น้องออกไปท่อม ๆ อยู่กลางหาดเกือบตลอดเวลาวันแรกก็ไปถึง เราเพียงแต่ตั้งให้คนเลี้ยงซึ่งเป็นเด็กบ้านนอกรุ่นสาวคอยดูแลไม่ให้คนแดดายตาเพื่อป้องกันไม่ให้แถมหน้า ส่วนดิฉันกับคุณพ่อของแกใช้เวลาพักผ่อนจริงๆ อยู่บนเรือนพัก ทอดเงาเก้าแฉะมองดูตึกปรก แดกมอากาศโปร่งสบาย มีอบัตกवादเซตดูด้วยตนเองให้แน่ใจแล้วปูเสื่อลงแล้ว นำหมอนมาวาง ดิฉันก็นอนเด่นใต้สันทิใจพอสมควร ส่วนคุณพ่อของแกก็นอนเอนเก้าอี้ไป นอนเขื่องอ่านหนังสืออย่างมีความสุข

จนกระทั่งเย็น ลูกทั้งสองคนจึงถูกคนเลี้ยงเควเซญเอากลับขึ้นมาบนเรือนได้ด้วยการอุ้มยาศคนเล็ก และลากตาคนโต ซึ่งพยายามสันทิวจะถอยหลังไม่ซนบันไดอยู่ท่าเดียว ส่วนยายคนเล็กคงเหตยวหน้าเหตยวหลังอยู่บนละเออของคณเลี้ยงปากก็ร้องว่า “ทกอยยังไม่เด็กเตย ทกอยยังไม่เด็กเตย”

“เย็นมากแล้วลูก” ดิฉันร้องบอกลงไป “พรงนคอยตงไปเตนใหม่แต่เข้าที่เตยวณะคะ นีจะค้ำแล้ว”

“กอยยังไม่เห็นเด็กเจยนคะ กอยยังเตนอยู่เตย” ยายคนเล็กของดิฉันหันหน้ามาเตยงแล้วกัทนกดไปมองที่หาดทรายอีก ดิฉันมองตามไป มีเด็กชาวบ้าน ๓-๔ คน กำลังจับกลุ่มกันอยู่ทหาด แต่ละคนล้วนโตกว่าลูกทั้งสองทงน

“นั่นเขาโตแล้วนี่คะ” เสียงคนเลี้ยงเลี้ยง “เขาโตแล้วเขาก็เป็นเด็กชาวบ้าน
 ๘๘ ทนเขาจะอยู่จนกว่าจนมดกัดได้ คุณเด็กจะไปเอาอย่างเขาได้อย่างไร คุณเด็กตัวคนเดียว
 ๘๘ พอมีคนหาไม่เห็นตัวแล้ว”

“ก้อยกตอเท่าเด็ก คุณแม่ชา” ยายเล็กส่งเสียงขอความเห็นใจ “ก้อยกตอ
 ๘๘ เท่าเด็ก ทำไม้มัดแล้วเขาดังจะไม่เห็นตัวเหมือนเด็กเล่าคะ ก้อยยังเดินอยู่ได้เลย ก้อย
 ๘๘ ก้อย—” แดงแกกส่งเสียงเรียกเพื่อนของแกเลี้ยงตั้ง พลังไบกมอหยอย ๆ ทำตัว
 ๘๘ เร่า ๆ เมื่อคนเลี้ยงเริ่มก้าวขยับเดินไต่เรืออย่างไม่สนใจ มีหน้าชายงับนพมพาวา

“ถ้าคุณเด็กตอ เอี่ยมจะไม่ให้ก้อยมาเดินด้วยอีกนะ เอี่ยมจะไล่ก้อยไปเสีย
 ๘๘ ให้พนทเดียว”

“สองซี สองซี” ตาคคนโตทำท่ายเสียงแข็ง พร้อมกับฟันตอแข็งขงชนจนคน
 ๘๘ เลียงเอาชนะไม่ได้ “สองมาไลก้อยซี เราจะได้ได้เอี่ยมมั่ง เราจะให้คุณพ่อคุณแม่
 ๘๘ ไลเอี่ยมกลับไปบ้านมั่ง ไม่ให้เอี่ยมอยู่กับเราหรอก”

“จ้างเอี่ยมก็ไม่กลัว” แล้วเอี่ยมก็ออกแรงดุตลากลูกคนโตของดิฉันจนขึ้นไป
 ๘๘ บนเรือได้สำเร็จ โดยมีเสียงฮึดฮัดของเด็กทั้งสองไม่ขาดปาก

เมื่อเอี่ยมพาหายไปหลังเรือนสักพัก ยายเล็กก็วิ่งตง ๆ ออกมา คราวนี้แต่งตัว
 ๘๘ ใหม่สะอาดสะอาดแล้ว ชุดกางเกงนอนเสื้อนอนสีชมพูหลายของแกช่วย ให้กลิ่นแป้ง
 ๘๘ กระจบองเหมือนกลิ่นกุหลาบหอมชื่นใจยิ่งจน แกจึงเขามากอดคอแม่อย่างประจบประ
 ๘๘ แสง และประโยคแรกของแกก็คือ

“คุณแม่ชา เด็กจะชวนก้อยมารับประทานข้าวเย็นด้วยได้ไหมคะ”

“ก้อยไม่มาหรอกลูก บ้านนี้เขากลับไปกินข้าวบ้านเขาแล้ว” ดิฉันตอบ

“ใจกลางฉันพรุ่งนี้ก็จะคอยให้ก้อยมากินด้วย”

“แต่ก้อยบอกว่าหิวมาตงหลายวันหลายปีแล้วละคะคุณแม่ ให้ก้อยกินเลี้ยงฉัน
 ๘๘ ไม่ได้หรอกคะ เด็กจะแบ่งของเล็กให้ก้อยก็ได้ไม่ต้องแย่งของคนอื่นหรอกนะคะ ก้อย

บอกว่าทวด ฮวด หวดมาตงสามปีแล้วแน่ะคะ”

คุณพ่อของแกเหวียงหนังสือใหม่มือไปบนพิน หัวเราะออกมาเมื่อได้ยินประโยคสุดท้ายของลูกสาว และคิดนั่นเองก็อดหัวเราะไม่ได้เหมือนกัน

“แน่ไปเลย” คุณพ่อของแกว่า “หวดมาตงสามปีแล้วทีเดียวหรือลูก ป่านนี้ไม่ตายก็เก่งแท้”

“จริงคะ จริงคะ” แม่เด็กหันกลับไปทางคุณพ่อทันที “ก้อยเป็นเด็กตัวผอม พวงยื่น เขาว่าเขาคงกิน กินน้ำเขาไปเยอะแยะเที่ยงคะ แล้วกหวฮวด ไม่ได้กินข้าวเลย ตงสามปีแล้วหละคะ”

“แล้วก้อยก็หายตัวได้ด้วยหละครับคุณพ่อ” ตาใหญ่จึงพรวดพราดออกมาอีก คน “ก้อยเก่งขะมัด หายตัวก็ได้ อดข้าวตงสามปีก็ได้”

“จริงคะ จริงคะ ก้อยหายตัวเก่งเก่งคะคุณแม่ขา” ยายเล็กสับสนุนพี่ชายเลี้ยง ตนเต็ม “อีกหน่อยเด็กจะหายตัวเหมือนก้อยนะคะ ก้อยหายตัวปั๊บ ปั๊บ คะ”

“แหม สุนุกครับคุณพ่อ” ตาใหญ่เข้าไปเกาะขาคุณพ่อ นำเลี้ยงตนเต็ม “เป็นก้อยนีสุนุกจง เสียแต่ก้อยไม่มีอะไรกินเท่านั้นแหละ ก้อยบอกว่าพอแม่ก้อยจนไม่เคยทำบุญให้ก้อยกินเลย ก้อยเลยอด อดมาตงแต่จนทกก้อยตงกินแน่ะครับ”

คิดนึกกับคุณพ่อของเด็กหันไปมองตากัน โดยไม่รู้ตัว จนลูกเกรี้ยวจนทนทนท อ้าปากค้างอยู่เป็นครู่ ไม่สามารถจะพูดอะไรออกมาได้แม้แต่คำเดียว ยายเล็กยงคงพูดจ้อยต่อไป

“ก้อยอดกินข้าวมาตงสามปีแล้วจริง ๆ คะ ฉนนเล็กบอกว่าจะชวงก้อยมากินข้าว เย็นด้วยนะคะคุณแม่ นะคะคุณพ่อ ทำไมจะต้องให้ก้อยหิวไปอีกตั้งวัน ทำไมต้องรอฟรงน ฉนนนะคะ ฉนนนะคะ”

คุณพ่อของแกแงงอน ตนนึกองไปเป็นครู่ รู้สึกหนาวสะท้านอย่างบอกไม่ถูก แอบชำเลืองไปทางหาดทรายทบทนเริ่มจะมืดสลัวแล้ว เสียงนโม นโม ผุดขึ้นมาเองกลางใจอย่างไม่ทันรู้ตัว ยายลูกคนเล็กพลอยชะเอ้อไปทางหาดนั้นด้วยตนนรบประคองหน้า

แกให้หันไปเสียด้านอื่น แล้วรีบพูดกลับเถียงว่า

“อย่าเพิ่งเป็นห่วง... ก้อยเลยดู ฟรังนเดอะ แม่จะทำอาหารให้อร่อย ให้
มากทีเดียวสำหรับก้อย ฉะนั้นลูกทั้งสองคนลมก้อยเดี๋ยวนี้จะ ไม่ต้องเรียกหาก้อย ไม่
ต้องนกก้อยากให้ก้อยมากจนขาดจอย ถ้าหนูไม่เชื่อ ฟรังนแม่จะไม่ทำกับข้าวอร่อยๆ
ให้... ให้ ก...ก้อย นะจ๊ะ”

“คุณแม่ชา—” ยายคนเล็กของคินนออกดอ้อน “ชอก้อยกินฉนั้นไม่ได้จริง ๆ
หรือคะ ก้อยหิวมากแล้วนะคะ”

“ไม่ได้จ๊ะ” คินนทำเสียงแข็งเพื่อจะให้ยายเลิกกังวลและไม่กล้าคิดถึงการจะ
ชวนเด็กคนไหนมากินข้าวเย็นนอกต่อไป “ฟรังนเช้า แม่จะไปตลาด ทำกับข้าว พาหนู
ไปวัด แล้วพาก้อยไปด้วย ให้ก้อยกินให้อิ่มทีเดียว ให้มากมายนะจ๊ะ”

ตาคนใหญ่ถอนใจเฮือก แต่ไม่คัดค้าน คุณพ่อของแกกอดแกไว้แน่น เช่นเดียวกับ
กบตาคินนกอดยายคนเล็กไว้แน่น มองดูทศกอนฉนั้นของแกเห็นสร้อยสายเล็กกเออมมอ
ออกไปตั้งขึ้นมา ค้อยเบาใจได้เห็นพระพุทธรูปองค์น้อยยังห้อยอยู่เรียบร้อย คินน
จับพระพุทธรูปนั้นสอดลงกลางมือตะล่อมบ้อมของยายเล็ก พยายามบอกว่า “เด็กเคย
นั่งดูพระบ้างไหมนะ ห้อยพระอยู่กับตอแท้ ๆ นั่งดูท่านเสียดจ๊ะ นั่งเดี๋ยวนี้แหละ”

“นี่ยังงี้ละคะ นึกว่าพระ พระพุทธเจ้าหรือคะ”

“แม่จะล่อนให้” คินนหันไปบอกลูกชายตั้งว่า “ใหญ่ก็เหมือนกัน พนม
มือขงลูก พระที่ห้อยค้อยู่นมไว้ตรงกลาง คุณพ่อช่วยลูกทีละ” คุณพ่อของแก
ไม่ต้องรอให้เตือน เขาดูเหมือนเพิ่งจะร้องใจเป็นครั้งแรก จักการหยับพระที่ห้อยคอ
ลูกชายออกวางกลางมือของตาใหญ่ แล้วบอกว่า

“คอยนึกตามคุณแม่ละลูก พระจะได้คุ้มครอง”

“นโม นโม นโม” คินนเริ่มว่าสั้น ๆ เสียงเด็ก ๆ ว่าตามตั้งต้น “ใหญ่กับ
เล็กขอกราบพระพุทธเจ้า ขอพระพุทธเจ้าคุ้มครองใหญ่กับเล็ก ให้พ้นภัยอันตราย
ทั้งปวง อย่าให้ตกอกตกใจ ให้เป็นสุข เป็นสุข” เสียงเด็กว่าตามเป็นระยะ คินน

ก้อยอุ้มน้ำใจขึ้น แต่กระนั้นก็ยังรู้สึกตำแหน่งนางอย่างบอกไม่ถูก เสียงโธ่เพียงคำ
ของลูกพี่ลูกน้อง ก้อยไม่มีอะไรกิน พ่อแม่ของก้อยไม่เคยทำบุญให้ก้อย ก้อยเลยอด
ตงแตตกนา ก้อยหายตงได้ ปุ๊บ ปุ๊บ ตงแจ๋ว ๆ อยู่ตลอตเวลา

คืนนั้น ตันนเข้าไปสวดมนต์ในมุ้งลูกเลี้ยงนาน สวดจนไปเวียนมา ไม่รู้ว่าซึก
ครึ่งกหม สวดแล้วก้อนอนนอนภาวนาขออย่าให้เกิดอะไรขึ้น ให้ลูกตงกอกตงใจเลย ขอ
แม่สวดนุกุศลให้ก้อยเป็นสุขเถิด ขณะเดียวกันตันนกำหนดไว้แล้วว่า จะเดินทางกลับจาก
ทนนั่นนอนหลังจากทำบุญเจียงพระ ให้ก้อยแล้วตามที่ได้สัญญาไว้กับลูกทงตอง

เมื่อพระณนเสร็จ ท่านยดาสัพพิ ตันนตงออกตงใจแม่สวดนุกุศลอุทิศให้ก้อยทง
หมตก้อยจะเป็นใคร อยู่ทไหนก็ตาม ขอให้ใครรับสวดนุกุศลทตตจนได้ทาแล้วจนน
แต่อย่าได้มาเกยวข้องกับลูกทงตองของตตันนอีกเลย

“เราจะไปไหนนะครับคุณพ่อ” ลูกชายถามเมื่อเราเริ่มชนของออกจากบ้าน
พทททททททททททท

“ไปเที่ยวท้อไปไงลูก” คุณพ่อตอบ “ทนนอยู่หลายวันจะเหงา ไม่เห็นมี
อะไร”

“ก้อยกเหงาแยชคะ” ยายเล็กถาม ทาให้ตตันนเขนตงอกทง “แต่ก้อยไม่ทง
แล้วค้อยยังชว ก้อยบอกเตกเมอกเองแหดะคะว่า กนชวของคูนแม่อร้อยจิง ชนม
กอร้อย ก้อยไม่เคยกินของอร้อยอยางนเลย คูนแม่เห็นก้อยทงดหรือเปเต่าเต่าคะ
ก้อยไปกินชวใจคะ แหมก้อยอดชวตงตงามปี อดอยู่ตาย เป็นเล็กตายแล้ว ตายเน
เล็กจะอดตงตงามปีไดยังไง ถ้าเล็กตงกนาคูนแม่ตงทำบุญให้เด็ก อย่าให้เด็กอด
ตงตงามปีอยางก้อยนะคะ” ตันนปิดปากกายเล็กแน่นห้ามว่า

“เล็กพูดเรื่องนเถอะจะ เราจะไปเที่ยวทงกันให้ไกล ๆ สมนุก ๆ ไปไหนตั้นะลูก”
ลูกเริ่มเถียงกันเรื่องจะไปไหน แต่ตันนไม่ได้สนใจเลย โจนันนีก้อยแต่จ่า
ก้อย ก้อย เธออยู่ทนนะ อย่าตามเราไปนะ แล้วตตันนจะทำบุญได้บาตรให้เธอเสมอ
จะแม่สวดนุกุศลไม่ให้เธออดอยากอีกเลย อย่าตามลูกตตันนไปนะ... ▲

เรื่องที่ ๒

พระภูมิเจ้าที่

เพื่อนชายคนหนึ่งของฉันเป็นคนไม่เชื่อถือในเรื่องผีต่างเอาเสีย เขาประกาศ
โครงการอยู่เต็มอ้วผีไม่มี ไม่มีแน่นอน พระภูมิเจ้าที่ก็ไม่มี ผีบ้านผีเรือน
ก็ไม่มี อะไรที่ไม่ใช่คนไม่ใช่สัตว์แล้วเป็น ไม่มทงนน บ้านของเขาซึ่งมีศาลพระภูมิ
ติดอยู่กับทมานานแล้วเขาก็ไม่สนใจ ปล่อยให้หักพังไปแล้วจนเศษไปตั้งกองขยะหน้า
ตาเฉย ผมไม่เห็นจะเป็นอะไร ผมก็ยังยึดกนค ถ้าพระภูมิเจ้าที่จริง บ้านนั้นคอมผมก็
หักแล้ว มันไม่ตงอยู่บนบ้านผมมาได้จนทุกถนนหรือก ใคร ๆ ที่ได้ฟังและได้เห็นการ
กระทำของเขาอดพิศวงในความหักหาญของเขาไม่ได้ เพื่อนชายคนหนึ่งของเขาออก
จะทงมาก แต่ทงในทางเลื่อมใสการกระทำของเขา เชื่อว่าที่เขาพูดนั้นถูกต้องทุกประ
การ ผีไม่มี ไม่ว่าจะเป็ผีปู่ย่าตายายหรือผีบ้านผีเรือนไม่มทงนน พระภูมิเจ้าที่ซึ่งจัด
เข้าในจำพวกผีก็ไม่มี ศาลพระภูมิตงไว้ในบ้านเป็นการเลี้ยท เกะกะ ส้มเสี้ยกเห็นจะติ
เขาคงคิดเช่นนี้อยู่ในใจระหว่าทที่ไดยนได้เห็นการกระทำของเพื่อนอกผู้หนึ่งโดยไม่เกิด
ผลร้ายกระทบกระเทือน ตงนนตอมออกไม่นานนัก ตฉนก็ไต่ทราวว่าเขาพยายาม
จะออกคำตั้งให้ภรรยาเลิกเชื่อว่ามีพระภูมิ เพราะภรรยาเป็คนโบราณ ได้เชื่อมา
แต่เล็กแต่ชอยเลี้ยแล้วจว่า บนศาลพระภูมิเล็ก ๆ ทุกหนทุกแห่งนมนมจัญญาณหนงสถิต
อยู่เป็นจัญญาณทจะช่วยดูแลรักษาบ้านของผูคน ในบ้านนนเรอนนน ให้รมเยนเป็นสุข
ไต่ตามสมคจร ส่ามเมื่อไม่ได้ตั้งใจ เห็นภรียายังจขุขไปบอกกล่าวทศาลพระภูมิเวตา
เจ็บไซ่ทุกชวอนเหมือนไม่เชื่อคำเขา ก็เกิดโมโหโกรธาจนมาอย่างมาจอยากจะแสดง
เตชว่า เขาไม่เห็นคจามล้ำคญของพระภูมิ เจดตไมเล็ก ๆ เก่า ๆ บนศาลกะจจหรือ
ไปนังกราบไหว้จะ ให้เกิดอะไรชมนมา ขณะทเห็นภรียาแสดงคจจะอยู่ ในฉนหนง
เขาหยุดย่นเท้าสะเอวดู พดางหัดเราะเยาะ แดกถมน่าตายใ้อย่างทำทาย

มาตถัน ว่าฉันจะสบายหรือเธอจะสบาย-เขาทำภรรยา-เขอกราบให้ฉัน ฉันไม่
น่ายายได้ พระภุมมโอรสจะชอบน่ายายได้ไหม ฉันเห็นเขอกเจ็บไข้อยู่เรื่อยๆ ทุทุทุ
อยู่เรื่อยๆ ฉันสบาย

เขาพูดแล้วหัวเราะว่า ฉันน่ายายเข้าไปที่ศาลออกทรงหนังแล้วเดินห่างออกไป
ไม่สนใจกับภรรยาที่ไม่ปรียากพูดจาโต้ตอบ แต่จตุรูป ๓ คอกไว้ในกระถางดิน ใบเล็ก
หน้าศาลก่อนจะออกเดินตามลำกลับไปที่เรือนซึ่งอยู่ห่างศาลออกไปไม่ไกลนัก ด้วย
บริเวณบ้านนั้นเป็นทแคบไม่ถึง ๕๐ ตารางวา

มิ่ง... ภรรยาหน้าดำมืดด้วยเสียงกราดเกรี้ยว ในทันที่ท้าวจวนเรือนและเห็น
เขากำลงนั่งอยู่บนเก้าอี้พระเบียง... มิ่งเดินนึก มิ่งก้าวร้าวหยาบคาย...

เพียงเท่านั้นลำลูกพระวอช่น ภรรยาของเขาไม่เคยกล้านั่งเคียงกับเขาถึงเช่นนี้
หัดอนงมายเกรงกลัวพระภุมมมากเกินไปจนกระทั่งสมเกรงกลัวเขา มันจะใช้ได้หรือ
อน... เขาร้อง ปราดเข้าไปชิดตัวหัดอนอย่างโกรธจัด ยกมือชนกระฟาดลงไป
ที่หน้าอนแดงก้ำของหัดอน...กลัวพระภุมมจนไม่มีสติตั้ง ไม่รู้หรือว่าแกมาชนมิ่งชนกู
กับใคร...แก...แก...เสียงของเขาขาดหายไปพร้อมกับทมิฬความรู้สึกเหมือนหายใจ ไม่
ออก น่ายายชนมาฟุ่ปาก หน้าเขียว

เขาเดินในภายหลังว่า เขาหวาดกลัวจนสุดขีด หน้าภรรยาของเขาไม่เหมือนเดิม
นอกจากแดงก้ำแดงงดูร้ายน่ากลัว | นัยนตาของหัดอนแบกกว้างขม่งทงเป็นประกายลุก
โพล่ง...มิ่งจะต้องตายเพราะถูก มิ่งจะต้องตาย...

เพื่อนสนิทของคุณเล่าว่า เขาเซตตาสงกราบแทบเท้า ของภรรยา อย่างไม่
อับอาย มีแต่ความกลัวเสียอย่างสุดแสน เขามั่นใจว่า ถ้าเขาไม่ทำเช่นนั้นเขาจะต้อง
ตาย ตายตามคำกราดเกรี้ยวจากปากของภรรยาเขานั่นจริง ๆ

มิ่งเสียงหัวเราะ ทนากลอดผิดมนุษย์มานานตั้งช่นจากเบองสูง เขาไม่กล้าแหงหน้า
ชนมิ่ง แต่เขารู้ความนอออกจากปากของภรรยาผู้เคยเกรงใจ สู่ภาพเรียบร้อยต่อเขา
ได้มอมา

ถ้าไม่เห็นกับเมียของมิ่ง กูจะฆ่ามิ่งเสียให้ได้ แต่นักูเวทนาเมียมิ่ง เมียมิ่ง

เคารพภู ไม่ดูถูก...เขาเล่าว่าได้ยินเสียงเช่นเขยวดังตามเสียงหัวเราะนั้นมา...แต่จำไว้
ตามึงไม่เคารพภูให้เหมือนเมียมึง มึงไปเสียให้พ้นบ้านนี้ ไม่เช่นนั้นกูจะฆ่ามึง
กูจะฆ่ามึงจริง ๆ ...

เขาเล่าว่า อีกครู่ใหญ่ต่อมาเขาวิ่งด้วยความมอมเมาเช่นเขยมาแต่ต้องดักเขา เสียง
กระเล่าอย่างตลกอกตลกใจของภรรยาเขาพวกรายกถามว่าเขาเป็นอะไรไป เขาเล่าว่า
เขาได้ร้องให้ออกมา ในขณะที่ด้วยความกลัวอย่างบอกไม่ถูก และได้เล่าเรื่องราว
ทั้งหมดให้ภรรยาฟังโดยไม่ปิดบัง เมื่อเพื่อน ๆ พากันท้วงในภายหลังว่า ภรรยาของเขา
จะไม่แก้ถ้าเขาตอกหรือ เขาปฏิเสธอย่างมั่นใจว่า ไม่ใช่แน่นอน หล่อนจะแสดงได้
ดังที่เขาเห็นเป็นไปไม่ได้ได้อย่างเด็ดขาด เมื่อเขาเท่านั้นที่เห็นกับตา และเขายืนยันรับรอง
หนักแน่นเช่นนกไม่มี ใครจะคัดค้านเขาต่อไป

ตั้งแต่นั้นเขาให้ความเคารพต่อพระภูมิเจ้าที่ในบ้านของเขาเช่นกับภรรยา เขา
กลับมาเชื่อว่ามีสิ่งต่างเทวดาตามจริง แต่พอสงสัยทตาเราจะแฉให้เห็นได้เท่านั้น

ที่จริง... เขากล่าวอย่างนุ่มนวลความคิดจนอย่างประหลาด... ถึงจะเชื่อหรือไม่เชื่อ
ในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือใคร ๆ ก็ตามก็ไม่ควรจะก้าวร้าวดูถูก อยู่เสียเฉย ๆ ก็ยังดี
ถ้าจะไม่เคารพนับถือ...

ดิฉันมีความเห็นด้วยกับเขาอย่างยิ่งในข้อนี้

กุศลกรรม ทำไป เกอะไม่สูญ

มีแต่พูน พอกเพิ่ม เสริมกุศล

แม้เรือนร้าง สูญสลาย เมื่อวายชนม์

เสียงที่คน แซ่ซ้อง ยังก้องไกล

ทโฆบ โรจนวิภาต

เรื่องที่ ๓

อะไร ?

คุณพ่อ ของเพื่อนคนหนึ่งเป็นนายทหารชนนายพลตั้งแต่สมัยสมบูรณาญา
สิทธิ์ราช ชื่อเลี้ยงของท่านเป็นทรจกดี ถ้าคิดจะเอ่ยออกมาคงจะทราบกันเป็น
ส่วนมาก บัดนี้ท่านสิ้นชีวิตไปแล้วเมื่อไม่กี่ปีมานี้ ด้วยโรคที่แพทย์สรุปว่าหัวใจวาย
เพราะเป็นการบุบปั้บท่านเจ้านอนอย่างผู้ ไม่เจ็บไข้ได้ป่วย แต่ก็ไม่ได้ตื่นขึ้นออกเขยใน
ตอนเช้า เป็นการหลับตลอดไปจริงๆ ทำความเศร้าโศกให้แก่บุตรหลานผู้อยู่หลัง
เป็นอันมาก

คิดนึกกำลังชอบเด่น ถ่ายหนึ่งอยู่ในระยะนั้นจึง ได้ถ่ายหนึ่งงาน ศพท่าน ไว้ตลอด
หลายต่อหลายมัจจนจบลงเมื่อเสร็จพิธีของคาร และได้รวบรวมฉายในคืนวันหนึ่ง
ก่อนจะส่งพิธีให้เป็นที่กรรมสิทธิ์ของเพื่อนผู้เป็นธิดาท่านผู้นั้น

ห้องหนึ่งในบ้านของคุณเป็นห้องเล็กๆ แต่ไม่ถึงกับคับแคบเกินไป พอจะดูกัน
ได้ ๗-๘ คนให้ห่างจอพอดสมควร จนหนุ่มผู้เข้าไปดูไม่กี่คนเพราะรุ่นเด็กไม่สนใจด้วย
เหตุเป็นหนึ่งงานศพและไม่รู้จักใคร โดยเฉพาะไม่มีพวกเด็กๆ เองเป็นตัวแฉ่งต่งเหมือน
เรื่องอื่น ๆ ผู้ใหญ่เท่านั้นที่เข้าไปนั่งดูอยู่

พอเริ่มฉายไปได้ไม่กี่เท่าไร ก็เห็นรูปก็หอมตระหลบขนทนต์ ราวกับรูปที่หน้า
โกศซึ่งปรากฏบนจอพอดีจะ ส่งกลิ่นออกมาได้จริงๆ ทุกคนดูกันอย่างแปลกใจ
แต่ก็มีได้คิดใจจริงจัง คนกระหนองปากพูดออกมาว่า มาแล้ว ท่านเจ้าคุณมาแล้ว

ทันทีที่กลิ่นรูปก็ทกาทองหอมตระหลบอยู่ก็เปลี่ยนไปดับพลัน กลายเป็นกลิ่นเผา
ศพที่รุนแรงอย่างบอกไม่ถูก คนกระหนองปากยังสนับสนุนความคิดของตนต่อไปว่า เห็น
ใหม่มาจริง ๆ นะแหละ เจ้าคุณท่านมาดูหนึ่งด้วยแล้ว

กลิ่นนั้นคละคลุ้งอยู่เช่นเดิม ดูจะทกความรุนแรงยังขนทุกองศาที่คนพวกเรากันไม่

โหด เพราะห้องแคบอยู่มากแล้ว ผู้ขายบอกว่า ฟัดมใหม่หรือเปล่าก็ไม่รู้ แล้วยก
หยุดฉาย เปิดไฟชนิดฟัดมอย่างไม่ว่าจะโทษจ้านนั้นเป็นกีดกันอะไร บังเอิญมีแขกมาหา
การฉายหนังจากตองหยุดลงเพียงนั้น

รุ่งขึ้นอีกวัน ทนฉายกันค่อนกลางวันปิดประตูหน้าต่างให้ห้องมืดหมด แล้วยก
เริ่มฉาย คนกระหนองปาก เริ่มพูดออกกว่าวนนทานเจ้าคุณจะ มาดูด้วยหรือเปล่าก็ไม่รู้ แต่
กลางวันคงจะไม่มาหรอก

เป็นที่น่าประหลาดอย่างบอกไม่ถูก ฉายไปไม่เท่าไร พอปรากฏรูปโกศอัน
กมกตณรูปอบบอดจนนอกเช่นครึ่งแรก ทนทุกคนอดไม่ได้ ต่างร้องเอะชนพร้อมกันหมด
จะยังงใจเสียแล้ว กตณรูปอบบอดหอมจืดอยู่ไม่เท่าไร ก็กลายเป็นกลิ่นใหม่เหมือน
เมื่อดนกันนอก นานพอสมควรก็จากกันนั้นจะหมดไป

เมื่อได้พบกับเพื่อนในวันต่อมา คิดนึกได้เล่าเรื่องให้เธอฟัง เธอจึงได้เล่าว่า
ตั้งแต่ท่านบิดาของเธอสิ้นแล้วใหม่ ๆ ได้มีใครต่อใคร ที่เป็นเพื่อนสนิทของท่านบ้าง
ที่อยู่ทำงานของท่านบ้าง ทราอาหารประจำของท่านบ้าง เล่าได้เห็นท่านในที
นั้น ๆ ในวันแรก ๆ ก่อนจะทราบ ว่าท่านสิ้นแล้วกันเป็นจำนวนมาก จำหรับที่ท่านนั้น
ก็มีอะไร ๆ แปลก ๆ เกิดขึ้น ในตอนเด็ก มีเสียงผีเท่าเดินหนัก ๆ ดัง ๆ เช่นที่ท่านเคยเดิน
บางคนก็เดินจากเรือนใหญ่ของท่าน ไปชนเรือนเล็กของชตา หมากหอมกันดวงดวง
คืนหนึ่งลูกชายของท่านกลับจากชระคอนข้างตก พอตั้งรถปากชอยเขาบ้าน ก็แต่เห็น
ร่างที่เหมือนกับท่านเดินนำไปข้างหน้า ทงระยะห่างกันพอสมควร แต่ก็พอจะเห็นถนัด
จากที่ท่านยังมีชดตอยู่ก็จะตองเชื่อว่าเป็นท่าน ร่างนั้นเดินเลียด ไปตามทางไปสู่บ้าน
ของท่านและเมื่อถึงหน้าประตูบ้านก็หายไปแต่ไม่เห็น

คิดนึกชกจะเชื่อว่าทมกตณรูปกลิ่นใหม่ขณะฉายหนังงานของท่านนั้นอาจจะไม่ใช่
เป็นการบังเอิญตต ๆ กันถึงสองครั้งเสียแล้ว แต่ก็อยากจะทดลองให้แน่ใจ จึงฉายหนัง
เรื่องอันเดียวกัน ฉายไปจนกว่าครึ่งชั่วโมง ก็ไม่มีกลิ่นไออะไรดังกต่าง แต่พอเปลี่ยน
นำหนังงานของท่านมาฉายพอถึงรูปโกศท่านเท่านั้น ก็มกตณรูปหอมตระหลดจนนอก

และต่อไปก็เป็นกลิ่นใหม่เหมือนใครเผาอะไรนอก คณจะตาดนเพียงไหนก็ยอม เพราะ
 คณได้รับนาฟัดมหนังสือทั้งหมดไปมอบให้เพื่อนของคณผู้เป็นธิดาของท่าน แต่
 บอกเหตุผลเสียด้วยว่าไม่เช่นนั้นทำให้คณไม่กล้ามาจะเข้าไปในห้องเก็บฟัดมได้อย่าง
 สะดวกใจ เกรงว่าท่านจะต้องการให้ไปอยู่กับลูกหลานท่านมากกว่า เพื่อนของคณ
 บอกว่า ท่านคงจะมาชอบใจที่คณได้ไปช่วยงานท่านและได้ถ่ายรูปหนึ่งไว้ให้ท่าน ไม่
 ควรต้องตกอกตกใจ แต่คณก็ต้องรับว่า ถ้าท่านจะชอบใจคณ คณอยากให้ท่าน
 อยู่เงียบ ๆ และไกล ๆ มากกว่า

มากคณ จะว่าถึงทเหตุชนทั้งหมดนั้นเป็นอะไร จะว่าดิญญาณหรือไม่ใช่ คณ
 ไม่ขอยืนยันไว้ในทันที ขอบอกแต่เพียงว่าทำให้คณได้ความรู้สึกว่า ที่ท่านว่าการทำดี
 ทำชอนน ถึงคนไม่เห็น แต่ผลข้างเทวดาย่อมเห็นนั้น ต้องเป็นความจริงแน่

สูญชีพแล้ว ซ้อลับ นันไม้น้อย
 ผู้สามารถ ฝากชื่อ ไว้ลือชา

เหมือนแมงคล้อย เคลื่อนหาย ในเวหา
 หาท้าย ยากมี ไม่กี่คน

“จะคบคน ให้คณนำ” ท่านว่าไว้
 ต้องคณเอง คณใส่ ให้แยบยล

สมัยใหม่ เขาว่าเห็น ไม่เป็นผล
 ไม่แห้งขอด จึงเป็นคน ที่ควรคบ !

ทโชน โรจนวิภาต

เรื่องที่ ๕

วิญญาณที่หวังร่าง ?

เรื่องราวเกี่ยวกับการที่เรือนร่างของผู้ที่เพิ่งตายแล้วใหม่ ๆ ได้ไปปรากฏแก่ตา
ของญาติมิตร หรือผู้ที่เคยรู้จักกัน ก่อนที่ฆาตกรของเขาจะร้องบรรดาญาติ
และมิตรนั้นๆ เป็นเรื่องที่มีผู้เล่ากันมา มาก นับแต่โบราณกาลมาแล้ว การที่มรณ
ของผู้ตายมาปรากฏให้เห็น ก่อนที่ผู้เห็นจะได้ทราบว่าเขามรณ ได้ตายเสียแล้วนั้น
ท่านผู้ใหญ่ให้อธิบายว่า เพราะดวงจิตของผู้ตายนั้นพระองค์อยู่กับผู้ที่ได้เห็นภาพ
นั้นเมื่อก่อนจะตาย พอวิญญาณออกจากร่างเมื่อตอนสิ้นใจแล้ว ดวงวิญญาณก็จะ
ต้องลอยตรงมาหาผู้ที่ถูกดวงจิตพระองค์อยู่นั้นที่ และเมื่อมาถึงแล้วก็ปรากฏเรือนร่าง
อย่างมนุษย์เราดี ๆ นั้นเอง พูดจาและแสดงอาการยิ้มแย้มแจ่มใส หรือเศร้าโศกอย่างก็
ไม่มีใครสงสัยเลยว่า ร่างกายของเขาจริงๆ นั้นได้นอนปราศจากลมหายใจ อยู่ที่
โรงพยาบาล หรือที่บ้านของเขานั้นแล้ว คำอธิบายเรื่องนี้ ถ้าสำหรับผู้เชื่อ
วิญญาณมีจริงก็เห็นพ้องด้วยทันที แต่ถ้าสำหรับผู้ไม่เชื่อว่ามี ก็ต้องหาเหตุผล
เขาเอง และเมื่อหาไม่ได้ก็มักจะโมเมไม่ยอมเชื่อว่า การปรากฏกายของผู้ที่ตายไปแล้ว
นั้นได้มีขึ้นจริง

ถ้าสำหรับฉัน เคยได้ยินได้ฟังมานาน ทั้งที่ได้ฟังจากการเล่าต่อๆ กันมา และที่
ได้รับฟังจากคำของผู้ที่ประสบเหตุการณ์มาด้วยตนเอง และเป็นผู้ที่ฉันเชื่อถ้อยคำ
ไม่ได้นำเรื่องเหลวไหลมาหลอกล่อ เช่นเรื่องที่ยาตึกคนหนึ่งของฉันเคยได้เห็นภาพ
ของหญิงกลางคนผู้หนึ่ง มาเปิดมุ้งเพื่อนของเขา ซึ่งนอนอยู่เตียงใกล้กัน ในโรงเรียน
กินนอนแห่งหนึ่ง ญาติของฉันจากลักษณะท่าทางของร่างสัตว์ที่ผอมบางนั้นได้ชัดเจน
เพราะไฟฟ้าที่เฉลียงของห้องนอนนั้นเปิดสว่างอยู่ตลอดคืน สัตว์นั้นเดินมาเปิดมุ้ง
เพื่อนของเขาที่กลางหลับหลับ ก็มุดอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็เปิดมุ้งให้ และค่อยๆ เดินเคลื่อน

ก็ไม่เคยปรึกษาให้ใครทราบ ว่าศัตรูนั้นเป็นใคร และอยู่ที่ไหน ความหวาดกลัวของ
ตาแดงจะปรากฏออกมาอย่างเห็นได้ชัด เช่นขณะทแถมงอยู่เฉย ๆ หรือกำลังทำงาน
อะไรอยู่เพลิน ๆ ถ้าบังเอิญมีใครเดินเข้ามาอยู่ใกล้ทางเบื้องหลังของแก แกจะตะลึง
จนสุดตัว และถามไม่หวอมตอยู่ใกล้มือแกก็จะคว้าเอามาใช้ตีหรือ ฟันเอาจริง ๆ
เรื่องนโตเป็นทรกนทอดไป ทั้งผู้ใหญ่และเด็ก ในจวนและในท้องถนน และทุกคนก็
ต้องคอยระวังตอเมื่อจะเข้าใกล้ตาแดง ก็ต้องให้แกได้รู้ตัวเสียก่อนตงแต่ยังอยู่ห่างตัว
แก นิสัยหวาดระแวงนี้ ตาแดงคุยว่าเป็น "นิสัยของยายเสือ" หมายถึงโจรร้าย
ที่ตองระวังตออยู่ทุกขณะ

ตาแดงทำงานที่จวน มานานปี โดยไม่มีเหตุการณ์ใด ๆ เกิดขึ้น จนกระทั่ง
วันหนึ่ง ยายสายดังเกิดเห็นตาแดงมีกรยาอาการวิตกกังวลเหมือนนมทุกขร้อนร้ายแรง
เกิดขึ้นกับตอแก ยายสายถามแกก็ตอบว่าไม่มีอะไร ตาแดงมีความทุนทราย นอน
ไม่หลับอยู่ด้ามสคน ครนแล้วเขาตรูของจวนมหา หรือหก ยายสายตมชนไม่เห็น
ตาแดงอยู่บ้าน และก็ไม่เคยได้พบหน้าตาแดงออกเลยตลอดชีวิตของแก ตาแดงหายไป
จากบ้าน โดยไม่มีสัมบัติอะไรติดตัวไปเลย นอกจากเสื้อแขนสั้นตัวหนึ่ง กางเกงขาสั้น
ตัวหนึ่ง และผ้าขาวมาเก่า ๆ ผืนหนึ่งทีแก ใช้อยู่เป็นประจำ การค้นหา ตาแดงได้
ดำเนินไป อย่างกว้างขวาง ที่สุด เจ้าหน้าทหารวจ และ อำเภอก็ พยายาม แะ รอยตม
กลิ่น ตามหา อย่างที่เรียกได้ ฉาพลก แผ่นดินเพราะ ตาแดงเป็นคนทำงานในจวน เรียก
ว่าใกล้ชิดอยู่กับท่านผู้ใหญ่ที่สุดในจังหวัด การสืบตัญของตาแดงจึงเป็นเรื่องสำคัญ
และเป็นที่น่าสนใจกันทั่วเมือง แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีใครพบตาแดง ไม่มีใครทราบร่อง
รอย เพราะตาแดงไม่ทรงร่องรอยไว้ให้ใคร ๆ ทราบ แม้แต่ยายสาย คู่ชีวิตของแก

สามวัน หลังจากการหายไปของตาแดง เวลาพลบค่ำ ยายสายเล่าว่า ตาแดง
เดินชนที่พกมาอย่างสะบักสะบอม เสื้อกางเกงเปื้อนเลือดเกรอะกรัง ยายสายตกใจ
ถามว่า ไปทำอะไรมา ตาแดงตอบว่า "อย่าตามเลยวะ แกทำบุญตวจนำให้ชาบ้าง
ก็แล้วกัน ข้าตายแล้ว" ว่าแล้วก็เดินโซเซลงบันได หายไป ยายสายจึงตามหา และ

ตะโกนเรียก ก็ไม่มีเสียงตอบ ไตยน์แต่เสียงหมาหอนอยู่ไกล ๆ

จากคำบอกเล่าของยายสายนี้ ใคร ๆ ทุก คนพากันเชื่อกันที่ว่า ตาแดงตาย
แล้วแน่ การค้นหาส่วนใหญ่มุ่งไปในการหาศพ

อีกเจ็ดวันต่อมา ตาแดงได้มาปรากฏกายให้ยายสายเห็นอีก คราวนี้มานอน
แผ่อยู่บนพนักคน ตรงหน้าบันไดเรือน ร่างของตาแดงเน่าเฟะ ตาแดงพูดอ้อแอ้อย่างตน
คับปาก บอกยายสายว่า “ข้าได้กินของที่แก้กบฏแล้วไว้อยู่ ข้าชอบใจแกล”
ยายสายฟังไตเพียงเท่านั้น แลดูแกกแผ่นเช่าห้อง ลังตอบได้ ท่อนาหงพระ

ต่อจากวันนั้นมา เป็น เวลา หลาย เดือนการสืบสวนค้นหาตัวตาแดง หรือศพ
ของ ตาแดง ไม่ได้ผลเลย และเรื่องตาแดงก็ ค่อย ๆ จางหายไปจาก การ โจรจรันของชาว
บ้าน . ตอนนยายสายก็เล่าต่อชาวชนอกกว่า ตาแดงได้มาปรากฏร่างที่ต้นบันไดบ้าน
อีกครั้งหนึ่ง ในตอน พดบค่ำเช่นเดียวกับคราว ก่อน ๆ แต่คราวนี้ ร่างของตาแดง มีแต่
โครงกระดูกเท่านั้น เสียงแผ่ว ๆ จาก โครงกระดูกนั้นบอกว่า “ช่วยเก็บกระดูกข้ามา
เผาเสียทีเถอะไว้อยู่ ข้าจะได้ไปเกิด” ยายสายเล่าว่าตอนนั้นแกกดำพอที่จะถามออกไป
ว่า “ก็กระดูกแกอยู่ที่ไหนล่ะ” เสียงจาก โครงกระดูกตอบว่า “ชอกหินไว้อยู่” ลังเสียง
ตอบแล้ว โครงกระดูกก็หายดับไป

รายงานข่าวชั้น ใหม่ของยายสาย ทำให้การค้นหาศพตาแดงเปิดฉากใหม่อีก
และใคร ๆ ก็มุ่งไปค้นหาตามภูเขาใหญ่น้อย ซึ่งมีมากมาย ในเขตจังหวัดนั้น แต่ก็ไม่
พบ เพราะผู้ดีวิสัยที่จะค้นไห้ทั่วทุกชอกหินได้ เรื่องการค้นหาตาแดง ก็ยุติลง จน
กระทั่งหลายปีต่อมา ผู้รับเหมาระเบิดหินสร้างทางหลวง ได้พบ โครงกระดูกมนุษย์
โครงหนึ่ง ในชอกหิน มีรอยถูกฟันที่กระดูกศีรษะ มีตะกรุดดอกใหญ่ดอกหนึ่งท
โครงกระดูกนั้นด้วย ยายสายจำได้แน่นอนว่า ตาแดง ถ้ามีของแก้กบฏนั้นได้
ทบนเอดตลอดเวลา เป็นอันว่า โครงกระดูกนั้นเป็น ของตาแดง โดยปราศจากข้อสงสัย
ส่วนสาเหตุแห่งการเสียชีวิตของตาแดง ยังไม่มีใครค้นพบจนบัดนี้ เป็นแต่มีการ
สันนิษฐานกันว่า ตาแดงคงถูกฆ่าตาย โดยนามือคู่อาฆาต คนหนึ่ง ซึ่งต้องถูกจำ

คุกตลอดชีวิต เพราะตาแดงเป็นพยานปากเอกให้ฝ่ายโจทก์ ทั้ง ๆ ที่ตาแดงเองก็ได้
 ร่วมมือในการ ปลดฆ่าเจ้าทรพยตายครึ่งนินดอย แต่ถูกกันไว้เป็นพยานโจทก์ เพื่อน
 ทของตดคุกตลอดชีวิตนั้นได้อาฆาตไว้ว่า “ ถ้ากูไม่ตายในคุกสัก มึงคอยพบกุนะ
 อ้ายแดง ” และนักโทษคนนั้นหนีคุกออกมาได้ ก่อนวันที่ตาแดงหายสาบสูญไปเพียง
 ไม่นาน ตาแดงคงได้ทราบข่าวแดง แง้งวดกกงวดมากเมื่อก่อนทแกระจากบ้านไป
 เกี่ยวกับ เพื่อน นักโทษทหนคุกนั้น ก็ไม่เคยมีข่าวว่าถูกจับตอได้ เรื่องตั้นนษฐาน
 ดึงกลาดแลดู จึงไม่มขอพิสูจน์ใด ๆ ทงต้น แดขอทตตตใจสั่งสั่งยอยู่ตตตมาก
 คือ ร่างของคนตายซึ่งมาปรากฏเป็นภาพให้เห็นกันนั้น แปรสภาพไปได้ตามระยะ
 ทซาคคัพเน่าเปื่อยจนเหลือแต่กระดูกด้วยหรือ ?

เพียรทำดี เท่าไร ไม่เกิดผล

ผลไม่เกิด ไม่เป็นไร ตั้งใจคอย

แม้แต่พระพุทธรองค์ ทรงคุณล้น

สาอะไร มนุษย์เรา เพียงเท่านั้น

ถึงทรวดทรง สวยสด งามทยคย้อย

เพราะความงาม อยู่ได้ ไม่ยืนนาน

กตพ้นทน ทำต่อ อย่าท้อถอย

รอนิดหน่อย..ชาติหน้า..ผลมาดี !

มารก็ยังไม่ เข้าประจัญ แทบป็นปี

จะไม่มี ศัตรูร้าย ทมายรังควาญ

พอแก่หน่อย ก็ต้องนั่ง ปลงสังขาร

เป็นแก่นสาร ก็แต่งาม ด้วยความดี

พโยม โรจนวิภาต

เรื่องที่ ๕

เหตุผลของเจ้าของห้องทอง

ดิฉันมีเรือนหลังเล็กอยู่หลังหนึ่งอยู่ติดกับหลังใหญ่ที่คนอยู่กับลูกหลาน เรือนหลังเล็กนั้นคนต้องการจะขายจึงได้บอกไปตามเพื่อนฝูงคนรู้จัก มีใครหลายคนมาติดต่อ แต่ก็ไม่มีใครตกลงกันได้ เพราะเขาเกลียดเรื่องราคาบ้าง เพราะดิฉันไม่ค่อยจะต้องอาศัยเพียงเห็นกันครึ่งเดียวของเข้างานกระทั่งต่อมาหลายเดือนดิฉันจึงตกลงขายเรือนหลังนั้นพร้อมทั้งที่ดินไม่กี่ตารางวาให้แก่ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งรูปร่างหน้าตาไม่สะสวย ท่าทางก็เป็นชาวบ้านธรรมดา แต่ดิฉันไม่รู้สึกขัดๆ ในอริยาไฉยของเขา และเขาก็ไม่เกลียดงอนในเรื่องราคา ดั่งนั้นเมืองข้าระเงินล้นกันทั้งหมดเรียบร้อยแล้วในวันนั้น ผู้หญิงคนนั้นกับคนขายของเธอเข้ามาอยู่ในบ้านใหม่ของเธอ ดิฉันแปลกใจที่ปรากฏว่าเขาเป็นคนตัวคนเดียวจริงๆ เขาเข้ามาอยู่แต่ลำพังจริงๆ ไม่มีสามีหรือลูกหลาน ดั่งนั้นในฐานะเจ้าของบ้าน ดิฉันจึงได้ไปเยี่ยมเยียนเขาเท่าที่เห็นว่าจะไม่เป็นการรบกวนเขาเกินไป จนกระทั่งในที่สุดเราก็พอจะสนิทสนมรู้จักกันดีขึ้น

เขาเล่าให้ดิฉันฟังว่า เขาเคยเป็นลูกจ้างอยู่ส่วนแห่งหนึ่ง ในจังหวัดชนบทวันหนึ่งเพิ่งจะออกจากลูกจ้างมาเมื่อวันที่มาติดต่อขอซื้อบ้านของดิฉัน และขณะนี้ยังไม่แน่ใจว่าจะทำมาหากินอย่างไรต่อไป

เขาต้องเป็นคนเก็บหอมรอมริบเก็บอย่างยอดเยี่ยม จึงสามารถเก็บเงินค่าจ้างมาซื้อบ้านได้ในสมัยนั้น ดิฉันนึกถึงความสามารถของเขา ขณะเดียวกันก็เกรงว่าตนเองอาจจะคิดผิดตกลงขายบ้าน ให้ผู้หญิงคนนี้ เขาอาจจะเป็นคนเค็มอย่างมากพร้อมกับความซนเห็นขงเขาก็ได้ ถ้าเขาเป็นเช่นนั้นมันก็ต้องกระทบกระเทือนดิฉันแน่ถึงจะไม่มาเค็มกับดิฉัน แต่ดิฉันก็เป็นโรคเกลียดคนเค็มเป็นที่สุด ไม่ว่าจะเค็มกับใคร

แต่คิดนึกสงสัย เพราะทุกวันนี้เห็นเขาถูกชนหูชาวดำได้บาตรวันละ ๓ องค์ ไม่เคยขาด คนชเห็นยวดด้วยแฉะยั้งเค็มด้วย จะมาเลี้ยงสัตว์เงินทองเพื่อบุญจะตอบแทน คนไม่ได้เช่นพระสงฆ์องค์เจ้าก็ไม่น่าเป็นไปได้ คิดนึกไม่เคยเห็น

ด้วยความอยากรู้ วันหนึ่ง คิดนึกจึงออกไปหน้าบ้านเวลาที่เขาได้บาตร เมื่อเขาได้บาตรองค์สุดท้ายแล้ว นั่งลงไว้พระอย่างเคารพนบนอบทง ๆ ททาทกหันหลังให้ เดินจากไปแล้ว คิดนึกเอะฮันทันท

“ได้บาตรทุกวันนี้มาอย่างนานแล้วหรือคะ”

เขาหัวเราะซ้อ ๆ แล้วตอบว่า “เปล่าคะคุณน้า แต่ก่อนคิดนึกเป็นลูกจ้างเขาจะมี บุญญาได้ได้ทุกวันอย่างไรคะ นาน ๆ จะได้ได้สักองค์ เคยจนตั้งกระทาได้กรบ ๆ ทำเสีย”

คำตอบของเขาบอกชัดแจ้งว่าเขาเพียงจะมาเงิน คิดนึกซึ่งกำลังสงสัยและอยากรู้ อดใจไว้ไม่ได้รีบรุดถามทันทีว่า

“ถูกสอดเตอร์หรือคุณ ถึงออกจากเป็นลูกจ้างเขาเสีย และมีเงินมทองมาซื้อ บ้านช่องได้”

เขานิ่งไปนิดหนึ่งเหมือนจะตัดสินใจว่าจะควรให้คำตอบแก่คิดนึกอย่างไร

“เรื่องมันไม่น่าเชื่อหรือคะคุณน้า” เขาพูดในที่สุด “คิดนึกคิดว่าคุณน้าจะไม่ เชื่อถ้าคิดนึกจะเล่าให้คุณน้าฟังตามความเป็นจริง” แล้วเขาก็ยกเอาว่า “เรื่องมันไม่น่าเชื่อหรือคะ คิดนึกเองถ้าไม่พบกับตนเอง คนอื่นมาเล่าก็คงจะไม่เชื่อเหมือนกัน”

“คุณพูดอย่างนี้ยังทำให้หน้าอยากรู้ใหญ่” คิดนึกสารภาพความจริงใจ “เอา เลอะคะ น้าจะเชื่อหรือไม่เชื่อคุณเล่าไปก็แล้วกัน น้าอยากจะฟัง”

“เชิญคุณน้าข้างในเสี่ยก่อนเถิดคะ คิดนึกจะขอกรองน้ำให้ท่านเจ้าของเงิน ท่านเลี้ยงสัตว์ประเดียดก่อน แล้วคิดนึกจะเล่าให้คุณน้าฟัง เรื่องมันเหลือเชื่อคะ”

คิดนึกทำตามเขา ดูเขาหามาหน้างแฉะ นงคุกเข่าลงทหน้าเรอน ยกน่านนชน พนมทำปากคอขมขมมับ แฉะจ้งคอย ๆ เทน่านนลงบนดินจนหมดทงแฉะ แล้วเขาจ้ง ชวนคิดนึกนไปบนเรอน เรื่องราวที่เหลือเชื่อของเขาจ้งผ่านมาถึงคิดนึกอย่างตะเอะเอียดตอ

“คืนวันหนึ่ง” เมื่อเริ่มเรื่องพอเข้าใจบ้างแล้ว เขาก็เล่าถึงจุดสำคัญ “คืนนั้น ลูกชนกกลางดึกเพื่อจะออกไปย่ำลำธารที่หนองน่านอกเรือน คนนอนเดือนหงายมากค่ะ พอเปิดประตูเรือนออกมากก็เห็นอะไรต่ออะไรชัดแจ่มสว่างไสวไปหมด คืนนั้นเดินไปเข้าห้องน้ำ แล้วจู่ก็ออกมา ทนโดนตนเองมุงตวงหนึ่งเลยปราดผ่านหน้าคณไปอย่างรวดเร็ว แล้งก็ไปหยุดรอรออยู่ไม่พ้นสายตาของคืนนั้น เป็นรูขนาดไม่เล็กนัก แต่ดูเป็นมันตะเลื่อมในแสงจันทร์ ไม่ทราบว่ามีอะไรทำให้คืนนั้นเกิดความสนใจเสียเหลือเกิน ในงูตัวนั้น อยากจะได้พิจารณาใกล้ ๆ ว่ามีรูปลักษณะอย่างไรและกำลังจะเดินไปไหน ดังนั้นคืนนั้นจึงมีไต่กตบเข้าไปในเรือนทันที แต่กตบค่อย ๆ กัดเข้าไปใกล้ตัวงูนั้น เมื่อคณเขาไปใกล้ มันก็เริ่มออกเลยต่อไปอีกอย่างเข้มข้ม และช่างน่าดู น่าสนใจเสียยิ่งนัก ในความรู้สึกของคืนนั้นขณะนั้น มันเลยอ้อมห้องน้ำไปบนทางเดินแคบ ๆ ซึ่งไม่รกเพราะเป็นทางเดินไปส่งนัท ใช้เดินกันอยู่เป็นประจำ คืนนั้นก็เดินตามมันไปเหมือนไม่รู้สึก เหมือนไม่ใช่เวลาตีตกทควรหวาดกลัวภัยอันตรายร้ายแแปด ชั่วระยะทางไม่ไกลนัก มันนมแมดเก่าแก่ใหญ่โตอยู่ซุ่มหนึ่ง กิ่งใบของมันค่อนข้างมากจนกระทั่งแต่ไม่เห็น โคนคณ งูตัวนั้นเลยปราดเข้าไปโดนนมแมดซุ่มนั้นและหายเงียบไป คณหยงงเหมือนไม่รู้สึกที่อยู่ครู่หนึ่งก็เกิดความกลัวจนมาทันท เวลาดึกเพียงนั้น ในบ้านส่งอนอย่างนั้น ช่างเงียบเขียบและอ้างว้างน่าหวาดกลัวอย่างบอกไม่ถูก คืนนั้นเกิดความกลัวจนกระทั่งแทบจะไม่กล้ากตบลงหน ต้องขมใจเสียจนเหงอท่วมตวงจหนหลังเดินเหมือนจกตบมาทเรือนได้

“อีกสามคืนต่อมา คืนนั้นฝนประหลาด คือฝนเห็นงูตัวนั้นมาดกจกอยู่ตรงหน้า คณขณะนั้นนอนอยู่ในมุง คณกำลังจะร้องจนออกมาด้วยความกลัวสุดขีด หัวงูกก็ตายเป็นหน้ายายแก่ ผสมขาวโพสไปทั้งหัว รวงรอยสันาตาชัดตจกจกคืนนั้นเห็นถนัดชัดแจ่มไปทั้งหน้า ความตกใจของคณยิ่งมากจน ความรู้สึกบอกจำ มี ไม่ใช่คนความจริง ไม่ใช่ความฝัน แต่ตรงนคณนั้นไม่คิดจะอำปากร้อง มันตกใจจนรู้สึกว่าจะร้องไม่ออก ขยับจะกระโดดหนีออกจากมุงก็ไม่กล้าลงจะทำได้ ตัวมันแข็งไปหมด แข็ง

ไปด้วยความกลัวอย่างเหลือเกิน

“ไม่ต้องกลัวยาย เอ็งเป็นคนดี จะกลัวยายทำไม” เสียงเป็นคนแก่งัดมาจากปากของยายแก่คนนั้น

“ก็ยายไม่ใช่คน ยายเป็นผีไม่ใช่หรือ ฉันท้องกลัว” ดิฉันเถียงทงๆ ทกกลัวแต่กลัว เมื่อเถียงออกไปเสียได้บ้างแล้ว ความกลัวจะลดลงอย่างน่าแปลกใจ

“ยายเป็นพู่เถียงทำบุญกวาดนาให้ทุกครั้ง” ดิฉันงงที่ใครบ่คำตอบเช่นนั้น แต่กักตายนมากแล้วจึงถามไปว่า “ฉันท้องหรือยาย ฉันท้องกลัวยายด้วยหรือ ฉันท้องไม่เคยเห็นหน้ายายเลย”

“เอ็งกวาดนาให้เจ้าของบ้านเจ้าของ ที่แต่เอ็งไม่รู้หรือว่าใครเป็นเจ้าของบ้าน เอ็งกวาดไปให้ยายทงๆ เอ็งไม่รู้กลัวยาย นนนะช ยายถึงมาหาเอ็งฉันท้อง จะมาชอบใจเอ็ง”

“ไม่ดีเลยยาย” ดิฉันตอบอย่างจริงใจ “ยายมาชอบใจฉันท้องทำไม ทำให้ฉันทกใจเปล่าๆ ทหลังฉันท้องจะไม่กล้าทำบุญกวาดนาให้ยายอีกเท่านั้น ฉันท้องกลัวยาย”

“ก็ยายบอกแล้วว่า เอ็งเป็นคนดี เอ็งจะกลัวยายทำไม” ยายพูดซ้ำออก “ไม่ว่ายายจะเป็นผีหรือเป็นอะไร เอ็งไม่ต้องกลัวยายทงๆ ความดีของตัวเอง บุญกุศลที่เอ็งทำแล้วอุทิศให้ญาติพี่น้องทั้งหมคนะจะทำให้ เอ็ง ได้รับการช่วย เหลือคุ้มครอง”

“ยาย” ดิฉันร้องออกไปอย่างอดปัสมีใจไม่ได้ “เอาละ ฉันท้องจะไม่กลัวยายละ” และดิฉันก็รู้สึกอย่างนั้นจริงๆ ในความนั้น “ยายเป็นใคร เป็นเจ้าของบ้านนอย่างนั้นหรือ แล้วยายอยู่ที่ไหน”

“ยายเป็นเจ้าของบ้านนี้ ยังอยู่ในบ้านนี้และได้สั่งนบุญของเอ็งเต็มมือ” ยายตอบ “คืนวันนั้น ยายพาเอ็งไปทตนนนมแม่ว ยายจะบอกเอ็งว่า ยายมีหอทองซ่อนไว้ใต้ตนนนมแม่วนั้น ทองมากมายเทยจนระ เตยจนเป็นเงินก็หลาย ยายให้เอ็ง ไปเอาเอ็งอายพวกในบ้านนั้นมักถูกหลานยายทงๆ แต่ฉันท้องไม่เคยคิดถึงยาย ตั้งแต่ยายตายนั้น

ไม่เคยแม้แต่จะทำบุญใส่บาตรให้ยาย มันเอาแต่กินแต่ใช้ตามสบายของมันเท่านั้น เอ็งเป็นคนอื่น เอ็งยังมีแก่ใจทำบุญให้ยาย”

“แต่ฉันไม่ได้ตั้งใจหรอกน้ายาย” ดิฉันอดบอกความจริงไม่ได้

“ทำไมเอ็งจะไม่ตั้งใจ เอ็งตั้งใจแผ่ส่วนบุญทุกครั้ง เอ็งไม่ได้หวังบุญของเอ็งเลย คนอย่างเอ็งนี้แหละที่ยายจะฝากทองไว้ได้”

“ยายจะฝากให้ฉันทำไมกับทองพวกนั้น” ดิฉันถามอย่างคั่นเต้น

“ทำอะไรก็แล้วแต่เอ็ง ยายไม่ต้องสั่งเอ็งดอก เอ็งใช้ของเอ็งให้สบาย ใช้ให้ยายได้สบายบ้าง เท่านั้นพอแล้ว พรุ่งนี้ มืดๆ แล้วไปเอามาเดี๋ยว ยายไม่ได้ฝังไว้สักถังอะไรนัก โยกไปไม้หนาคๆ ออกก็จะเห็น เอ็งเอามาทั้งหมด ยายจะสั่งเพียงว่าอย่าลืมตัว เคยทำดีอย่างไร ให้ทำต่อไป ผิด่างเทวดาจะคุ้มครองเอ็ง ไม่เหมือนอายพวกทนน แล้วไม่เท่าไรหรอกมันจะกลายเป็นลูกจ้างเขา มันเป็นคนไม่มีกตัญญู ยายเลี้ยงมันมา ยายให้บ้านมันอยู่ ให้ข้าวมันกิน แต่มันไม่เคยนึกถึงบุญคุณของยาย ไม่เคยคิดจะทำบุญให้ยาย”

“คุณ ได้พบทองของยายแก่คนนั้นที่ถนนมแนวจริง ๆ หรือคะ” ดิฉันถามอย่างคั่นเต้น

“คะ” เขารับ “รุ่งชน ดิฉันก็แอบไปทนน เขอครึ่งไม่เขอครึ่ง แต่ก็ได้พบผ้าเก่า ๆ ห่อทองหมกอยู่ใต้กองใบไม้แห้งใต้ถนนมแนวนั้นจริงๆ ดิฉันมาชอบ้านนี้ได้เพราะเงินนั้น ดิฉันจึงใส่บาตรให้คุณยายเจ้าของทุกวัน ของที่ดิฉันได้เป็นของที่ดิฉันคิดว่าคนแก่จะชอบทนนแหละคะ แก่มีบุญคุณกับดิฉันเหมือนพ่อเหมือนแม่ แก่ทำให้ดิฉันไม่ต้องเป็นลูกจ้างเขา ได้เป็นอิสระ ดิฉันไม่ลืมบุญคุณแก่หรือคะ”

ดิฉันไม่คิดว่าหญิงนั้นจะนำเรื่องโกหกมาเล่าให้ตนเต้น แต่ดิฉันเชื่อว่าเขาเล่าเรื่องจริงให้ดิฉันฟัง เป็นเรื่องจริงที่แปลกแต่ก็แฝงข้อสอนใจพวกเราทั้งหลายอยู่เป็นอันมาก ในเรื่องความกตัญญูและการรู้จักทำบุญแผ่ส่วนกุศล

วิญญาณอาฆาต

แม่ชอง เป็นคนหนึ่งในจำนวนยายชองแกและไม่แก่ทดแทนแถมมาบ้านดงหนกวัน
 พระรัตนเดือน เมื่อได้รับทานบริวารและให้ศีลให้พรยี่ดยาวแต่ยายชอง (นิยมชื่อเต็ม
 ว่าจงด) ก็มักดอดสำระนั่งพักเหนื่อยและสนทนาปราศรัยกับ ใครต่อใคร ในบ้านอย่าง
 เป็นกันเอง เพราะบางคนกรจกกบแกมาตั้งแต่แกยังเป็นสาว ยายชองชอบคุยเรื่อง
 ราวเก่าแก่แบบเดียวกับพวกคนเฒ่าคนแก่ทั้งหลายที่ฝังจิตตใจอยู่แต่อดีตของตน เรื่อง
 หนึ่งที่ยายชองเล่าซ้ำ ๆ ให้อดจนได้ฟังมาตงแต่ดจนยังเป็นเด็ก คือเรื่องเกี่ยวกับบิดา
 ของแก ผู้เคยเป็นคนสำคัญคนหนึ่ง ในสมัยกลาง ๆ รัชกาลที่ ๕ ยายชองเล่าว่าความ
 สำคัญนั้นขนาดหนัก ถึงกับเมื่อเดินถึงนกับใคร ๆ ก็ไม่มีใครกล้าสบตาด้วย พวก
 เด็ก ๆ เพียงได้ยินใครเอ่ยชื่อบิดาของแกก็พากันวิ่งหนีหมด ตำแหน่งเพชรฆาตเป็น
 ตำแหน่งสำคัญที่ใครจะเป็นได้ง่าย ๆ ไม่ได้ ต้องเป็นคนใจกล้า เข้มแข็ง บึกบึน
 จึงจะพันหัวมนุษย์ให้หลุดกระเด็นได้ หมันแผนบิดาแม่ชองมีบุคลิกลักษณะระสมตำแหน่ง
 นแผนทุกประการ ตามคำเล่าของแม่ชอง แม่เมื่อหมันแผนจะตายก็ได้ตายอย่างประทับใจ
 ใจคน คือตายในหน้าทราซการ เรื่องของเพชรฆาตแผนมตงต่อไป

สมัยนั้น เมืองไทยมีพลเมืองน้อยมากดูเหมือนจะเพียงสามล้านเท่านั้น เรื่อง
 ใจผู้ร้ายและคดีอาชญาต่าง ๆ จึงม่นอย ยิ่งคดีอุกฉกรรจ์ขนาดที่จำเลยต้องถูกประ
 หารชีวิตดด้วยแผนยงม่นอยเหลือเกิน ครังใดจะมีการประหารชีวิตนักโทษ ก็ถือเป็นข่าว
 เอ็กเกริกมาก พวกผู้ชายที่เป็นหนุ่มคักคะนองมักจะชอบไปดูการประหารชีวิต ซึ่ง
 ทางการ ได้นำนักโทษ ไปทำการประหาร ใน ที่เปิดเผยตามประเพณีที่ปฏิบัติกันมาแต่
 โบราณ คือต้องการให้ใคร ๆ ได้ดูได้เห็นได้จดจำไว้ให้เป็นทีหวาดกลัว จะได้ไม่
 เอาเยียงอย่างต่อไป สมัยก่อน ๆ โน้นนักโทษที่จะถูกประหารจะต้องถูกแห่ประจาน

เดินลากโซ่ตรวนไปตามถนนและร้องป่าวประกาศแก่พ่อแม่ทั้งหลายไม่ให้เอาเยี่ยง
 อย่างตนด้วย ประเพณีเช่นนั้นคงจะเหมาะสมกับภาวะของบ้านเมืองในสมัยนั้น ๆ
 เพราะการโฆษณาเรื่องราวต่าง ๆ ไม่มีเครื่องอุปกรณ์ให้แพร่หลายมาก
 เช่นหนังสือพิมพ์, วิทยุ, โทรทัศน์ ในสมัยนี้ เกี่ยวกับสถานที่ประหาร ก็แต่เจ้า
 นักโทษได้ก่อกรรมทำความผิดที่เมืองไหน ก็นำตัวไปประหารที่เมืองนั้น คดีอุกฉกรรจ์
 บางเรื่อง จำเลยถูกส่งตัวไปพิจารณาที่กรุงเทพฯ และเมื่อถูกตัดสินให้ประหารชีวิตก็
 จะต้องส่งตัวกลับไปประหารที่เมืองที่เกิดเหตุ และถ้าทางบ้านเมืองนั้นไม่มีเทศมณฑล
 ประจำอยู่เทศมณฑลของกรุงเทพฯ ก็จะต้องเดินทางไปปฏิบัติการ همینแล้วเคยได้
 ออกไปแสดงฝีมือในต่างจังหวัดหลายครั้ง การตัดสินระชนุษย์คนสุดท้ายของหมื่นแฉ่
 ก็ได้ไปตัดท่อนเมือง

ยายจึงเล่าว่า ขณะนั้นแกมีอายุ ๓๖ ปี กำลังแก่นแก้ว เมื่อบิดาจะเดินทางไป
 ไปประหารนักโทษที่อ่างทองแกอ่อนวอนขอตามไปเที่ยวด้วย การคุมนักโทษไปนั้น
 ไปทางเรือ นักโทษประหารชื่ออายยอด เป็นผู้ร้ายใจเหี้ยม ได้ปล้นสดมภ์ฆ่าเจ้า
 ทหารพายหลายราย เป็นที่รบกวนอย่างยิ่งกักรบด้วย ระหว่างเดินทางไปในเรือ
 ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ตำรวจและผู้คุมควบคุมอย่างกวดขันนั้น อายยอดยมแยมแยมได้
 ไม่แสดงอาการหวาดหวั่นต่อความตายเลย มันคุยถึงความเก่งกล้าสามารถในการ
 เป็นโจร คุยเรื่องถาวรต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ คุยเรื่องคงกระพันชาตรี มันตอบคำถาม
 ของทุกคนอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา ตอนหนึ่งหมื่นแฉ่ซึ่งนั่งรวมหมู่ไปกับพวก
 ผู้คุมได้ถามชนอย่างกระหนองปากว่า “อยากจะให้พ้นทีเดียวคอขาด หรืออยากจะไหม้
 “คาบสอง” ? อายยอดหัวเราะตอบว่า “ยังไงก็ได้ครับ” แล้วมันพูดต่ออย่างเอา
 จริงเอาจริงว่า “ขออย่างเดียวอย่าให้พลาดโดนกลาง กระบาศ เขาก็แล้วกัน” ตอนนั้น
 หมื่นแฉ่หัวเราะขยิบตาว่า “มือชนนแล้ว ไม่มีพลาดหรอกกระหายน้องชาย” ทุก ๆ
 คนก็หัวเราะกันครนเครง หลายคนก็กล่าวสรรเสริญฝีมือลงดาบของหมื่นแฉ่ว่าแม่นนัก
 แต่อายยอดกลับเขยจนท่านองปรารภว่า “กลัวแต่จะพ้นไม่เข้าเดี่ยวละมัง” ผู้คุมคน

หนังสือว่า "จะทนคมดาบหมันแฉ้วไตเทยวร อ้ายยอด" อ้ายยอดยมเฉย คนอื่น ๆ ก็คุยกันเป็นการฆ่าเวลาไปจนถึงบริเวณจุดที่เคยใช้ประหารนักโทษ

ขณะนั้นเวลาเกือบย่ำรุ่งแล้ว เจ้าหน้าที่ทางฝ่ายบ้านเมืองได้เตรียมพิธีการประหารไว้พร้อมสรรพ มีการปักไม้กางเขน สูงราวคอกกวาง ๆ ไว้เกือบกลางบริเวณลาน ด้านที่อยู่ติดป่าช้าของวัด ไม้กางเขนเดียนเรียกกันว่า "ไม้กาจับหลัก" สำหรับไว้ผูกคอนสองแฉวนักโทษติดกับปลายไม้ให้นักโทษนั่งพนมมืออยู่เบื้องหน้าไม้ และหลังพุงไม้กาจับหลักนั้น พนดินตรงทหนัก โทษนั่งขัดสมาธิด้วย ใบตองทัง ๆ ใบเพื่อกันไม่ให้เลือดนักโทษตกลงถูกแม่พระธรณี ให้เกิดเป็นเส้นยึดแก่แผ่นดิน ด้านหนึ่งของบริเวณลาน ปลุกเพลิงชวดคราวดงจากหรือกระแวง หนึ่งหน้าไปทางไม้กาจับหลัก ซึ่งอยู่ห่างออกไปราว ๓๐ วา ตอนหน้าเพลิงมีทางมะพร้าวสองทาง โค้งเข้าหากัน ทำเป็นซุ้มประตูเรียกว่า "ประตูป่า" ในเพลิงมีตมนามนต์ ๑ ตม และมีหัวหมู เบ็ดไก่ เหล้ายา เครื่องเช่น ภูตผีปีศาจ หรือสิ่งเจยเทวดา ตาม พิธีการประหาร ชวดคนซึ่งมีประเพณีมาแต่โบราณ ทางด้านนอกเพลิง ยังมีศาลเพียงตา ทำด้วยไม้ไผ่อย่างหยาบ ๆ สำหรับตั้งเครื่องสังเวยด้วย

เมื่อนักโทษมาถึงวัดแล้ว ก็พักที่ศาลาวัด เจ้าหน้าที่อ่านคำพิพากษาให้นักโทษฟัง ออกครึ่งหนึ่ง และให้นักโทษรับศีลฟังพระเทศน์ แลจกให้กินอาหารตามที่อยู่จะชอกกินอะไร สำหรับอ้ายยอด ไม่ชอกกินอะไรนอกจากน้ำ มันไม่เคี้ยวสดเลย เมื่อถูกนำไปนั่งที่หน้าไม้กาจับหลักและถูกผูกสองแฉวนติดกับหลักนั้น อาจารย์เพชรฆาตผู้เฒ่า ผมขาวโพลนทงศีรษะคนหนึ่ง เป็นผู้นำดอกไม้รูปเทียนมา ถ่มมือให้นักโทษพนมแล้วเป่ามนต์สะกดที่กระหม่อมนักโทษ แลจกให้เอาดินเหนียวอุดหูทั้งสองข้าง แลจกป้ายทคอดอ เป็นทหมายสำหรับลงดาบ การเป่ามนต์สะกดนั้น บางคนกล่าวว่ามีแทจวังอาจารย์ผู้ประกอบพิธี แยกไปพูดเตือนสติว่าไหน ๆ ก็จะต้องตายแน่แล้ว ก็ขอให้ตงสติให้ต นึกถึงคุณพระคุณเจ้าไว้ จะได้ไปเกิดใหม่ในที่ดี เมื่อนักโทษได้ฟังคำเตือนก็ยอมจะตงสติได้ และนั่งนิ่งสงบ รอดยให้การพันคอสังเวยชวน เมื่อ

เด็จการเป่าขม่อมแล้วอาจารย์ผู้เฒ่าก็รีบกลับไปยังเพิงพิธ แล้วในทันทีนั้นเพชรฆาต
 ล้อมล้อมแดง กางเกงแดง และโพกผ้าแดง ก็ติดตามำออกมาจากประตูป่า การ
 ร้ายวามัน แมจระมททางดงาม แดกนาเกรงชาม เพราะคนรู้รืออยู่ว่าเป็นการ ร้ายว่า
 เพื่อ พฆาตฆามมนุษย์ เมื่อว่าเข้ามาใกล้ตัวนักโทษแดงก็ฉวยไปมาอยู่เบื้องหน้า
 ต่อจากนกกมเพชรฆาตออกคนหนึ่ง คราวนั้นคอกหมนแม่ แดงกายแดงเช่นเดียวกัน
 ำตามออกมาจากประตูป่า ำร้ายอย่างล่ำมชุมเข้าหานักโทษ พอว่าดังตอแล้ว ก็ขอม
 ไปทางด้านหลัง กัดแก่งดาบจนได้จังหวะแดงก็จรดคมดาบตงใกล้คอกนักโทษ เพื่อ
 ะเป่าหมายที่จะฟัน ครนแดงก็เงอตาบพร้อมกบหมนตออย่างรวดเร็ว คมดาบก็ฟาด
 บบตงทคอกอายยอต เสียงตงสนั่น!

เป่า! คอกอายยอตไม่ขาด! ไม่มีแผล ไม่มีเลือด! หมนแม่ฉวยนตงถึง อ่าปาก
 ค้าง ทุกคนเงยบสนิท แดชอพรบตาเดยอนน กคอยๆ มเสียงออองชน ผู้ทอยู่ใกล้ๆ
 นักโทษก็ไดยมเสียงมันครางตงความปวดเจ็บ ตอนนหมนแม่กตบตงตโตได้ จงเงอ
 ตาบชนสุดแขน แดะพ่นชาตงอกรทงหนงอย่างสุดแรงเกิด อายยอตร้องโอยตงด้วย
 ความเจ็บอย่างล่ำหัด แต่ทคอกของมันก็ไม่มีบาดแผล แดะไม่มีเลือดออกออยนนเอง!
 อาจารย์เพชรฆาตตงมายกมือห้ามไม่ให้หมนแม่ตงตาบอกรตอไป พอดเจ้าหน้าท
 เกิดอนไหว อย่างไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร ทันใดนั้น เสียงเจ้ายอตก็ครางออกมาว่า
 “ทนไม่ไหวแล้ว เจ็บเหลือเกิน” ว่าแล้ว มัน ก็ ทงตอกไม้ชูปเทยนจากมือแล้ว
 กมศัรชะคายของตงหนงจากปาก ออก ได้ฝ่ามือ แดะจรงร้องตะโกนตงว่า “เฮ้,
 ใครอยากรได้ของดี...เอาไป!” ว่าแล้วมันก็ตง “ของดี” นนไปทางกอไม้ริม
 ป่าช้า แดะจรงทหน้าบอกรทงหมนแม่ว่า “เฮ้ ฟันได้แล้ว! ฟันให้ตงๆนะ!”

พอเห็นอาจารย์ผู้เฒ่าพยักหน้า หมนแม่เงอตาบ แดะพ่นตงอย่างจรดเร็ว
 เสียงตงโพต๊ะ! คมดาบพลาดจากก้านคอก อายยอต ไปถูกเอากระโหดศัรชะตอน
 ท้ายทอยชนไปอย่างจ้งที่สุด! อายยอตร้องโอย อย่างสุดเสียง ตงหมนแม่เองกรอง
 โอย ออกมาพร้อมกัน! เพชรฆาต ผู้ทำหน้าทเป็นดาบตง จงรบตงนเข้าประชิด

ตัวนักโทษ และยกดาบขึ้นมา ถูกคออาย ยอด ดั่งบบใหญ่ ศรัทธากระเด็น ตก
 ลงทพณคน ครนแล้วเพชฌฆาตทั้งสองคนกว้ง ตรง กลับ เข้า ประตูป่าพร้อมกับอาจารย์
 ผู้เฒ่า ระหว่างวิ่งผละจากตัวนักโทษไปนั้น เพชฌฆาตได้แลบตบออกเฉยเลือกซง
 เปือนคมดาบหนด้วยคนตะแฉลบ.. เป็นธรรมเนียมที่จะต้องกระทำเช่นนั้น เมื่อวิ่งเข้า
 เฟงแล้วอาจารย์ยกดงประตูป่าให้ลมลงทันที แล้วจึงตกลนามนตรรตหวเพชฌฆาตทั้งสอง
 คน และมีการเลิกเข้าบั้งความ ได้มีคำสั่ง เล็งแล้วเพชฌฆาตก็เปิดนเคือง
 แต่งตัวเป็นคนธรรมดา ระหว่างนั้นพวกผู้คุมก็ตัดเส้นเท้าทั้งสองข้างของนักโทษ เพื่อ
 ถอดเอาโซ่ตรวนออก แล้วยกศัพได้เป็ดหามไปทิ้งลงในหลุม ซึ่งขุดเตรียมไว้แล้วใน
 ป่าช้า ลังนศรัทธาแน่นเฉียบไม่ทงใจทปากหลุมเพื่อเป็นการประจาน (พิธีการเฉียบหัว
 นักโทษได้ประจานนี้ ล้มยหลังต่อมาโดยยกเลิก มีแต่เพียงยกศรัทธาชนทิมบนบปลายไม้
 หลกทปักไว้ พอเป็นพิธีว่าได้เฉียบแล้ว ครนแล้วก็โยนศรัทธาลงหลุมฝังไปพร้อม
 กับร่างของนักโทษ)

บันทึกนี้จะไม่จบลงได้ ถ้าไม่มีเรื่องราวของหม่นแฉงภายหลังการประหารชีวิต
 อายยอดรวมเข้าไว้ด้วย ยายซึ่งเล่าว่า ระหว่างเดินทางกลับจากอ่างทอง หม่นแฉง
 คิมเหล่าเฒ่าจนไม่มีสติ และตะโกนร้อง โหย โหย อยู่ตลอดเวลา บางขณะก็พูด
 อย่างเกี้ยวกราดเหมือนเป็นเสียงของอายยอดว่า "มึงแก่งพันหัวกู! มึงพันกูโดย
 ประมาท! กูจะเอาชีวิตมึง!" อาจารย์ผู้เฒ่าจะพยายามเข้ามณฑรคาถาแก้ไขสัก
 เท่าไร หม่นแฉงก็ไม่หยุดร้อง โหย และยังคงกล่าวคำอาฆาตเป็นเสียงของเจ้ายอด
 อยู่เรื่อยๆ ไปถึงบ้านทกรุงเทพ แล้วหม่นแฉงก็ยังคงร้องอยู่อย่างนั้น...จนถึงวันที่สาม
 หม่นแฉงร้องโหย โหยถเขา ถเขา จนขาดใจตาย ไม่มีใครสักคนเดียว ที่จะไม่
 ยอมเชื่อว่า หม่นแฉงตายเพราะ "วิญญาณอาฆาต" ของอายยอด! สำหรับท่าน
 ผู้ที่ยังจิตใจเรือง "ของดี" ของอายยอดที่ถูกขว้างไปตกในกอไม้ข้างป่าชานน ยายซึ่ง
 จงเล่าได้ว่า ในทันทีที่เสร็จการประหารชีวิต ผู้คนที่ไปชุมนุมดูอยู่ที่นั่นก็เข้กันเข้า
 หักร่างถางกอไม้ทั้งกอ จนเรียบราบไปในเดจาไม้กอใจ แต่ก็ไม่มีใครพบ "ของดี"
 ที่ทุกๆ คนได้ยินเสียงตก ดังกรอกรก แล้วลงไปในกอไม้ นั่นเลย. ▲

เรื่องที่ ๗

วิญญาณมัลลกุเทตก์

ดิฉันรู้จักตาเดิน เมื่อคราวไปเยี่ยมญาติฝ่ายมารดาที่บางจาก เมื่อแปดปีก่อน ตอนนั้นตาเดินแก่มากแล้ว อายุกว่าเจ็ดสิบ แต่ยังคงกระปรกระเปร่าเดินเหินได้คล่องแคล่ว ตาเดินมอดิตเป็นคนแจวเรือจ้าง และอดิตของอดิตยังมีอกยาวเหยียดตามคำเจ้าบอกรของแก รวมทั้งการมัจฉุภยในด้านต่างๆ เช่น การบุกป่าฝ่าดงไปค้นหาสมุนไพรรักษาโรคภัยไข้เจ็บสำหรับการอยู่ยงคงกระพันเป็นต้น ซึ่งแกก็ขยันอดอยู่ตลอดมาว่าแก่ฟันไม่เข้า ยังไม่ออก ทิ้งๆ ที่ไม่เคยปรากฏว่าแกถูกใครยิงหรือฟันมาเลย ตาเดินเป็นคนตัวคนเดียว ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน แกอาศัยปลูกกระท่อมอยู่ในสวนข้างบ้านญาติของดิฉัน และทำหน้าที่ช่วยดูแลสวนไปด้วย ตาเดินมักจะมากุญกับพวกเด็กในบ้านญาติของดิฉันเล่น เด็กๆ ชอบแก เพราะแกมีนทานมาเจ้าให้ฟังมากมาย เมื่อดิฉันต้องไปเยี่ยมญาติซึ่งอยู่ห่างไกลอยู่หลาย ๆ ครั้งเขา ดิฉันก็พลอยคุ้นเคยกับตาเดินไปด้วย นอกจากนิทานตลกหลายเรื่องที่ดิฉันได้ฟังตาเดินเล่าให้เด็ก ๆ ฟังอย่างสนุกสนานนั้นแล้ว ตาเดินยังมีเรื่องเกียดกบวิญญาณเล่าให้ดิฉันฟังด้วยเรื่องหนึ่ง ซึ่งตาเดินยืนยันต่อบิดาว่าป็นจริงที่แกประสบมาด้วยตนเอง ดิฉันชอบบันทึกเรื่องราวตามถ้อยคำของตาเดินเองดังต่อไปนี้

“คุณเห็นแสงจระเข้บ ว่าอายุปานใดแดงเต็มครึ่งหน้าของผมนั้นะ มันน่าเกลียดยิ่งกระอะไรดี พ่อแม่ผมจึงได้ตั้งชื่อผมว่าอายเดิน คืออายุถึงเส้นหน้าแดงนั้นแหละ ออ... ไม่มีปานแดงท่อนอกหรืออกครับ มีท่อนานเท่านั้นแหละ อายปานแดงไม่เคยก่อเรื่องร้ายๆ ให้ผมหนักครังไม่ถวนมาแล้ว เมื่อยังเด็ก ๆ ก็ต้องชกต่อยกับเจ้าพวกลูกศิษย์วัดด้วยกันเมื่อมันมาเรียกผม ว่าอายหน้าแดง โตเป็นหนุ่มขึ้นมา ก็ต้องมีเรื่องวิวาท ตกลงถึงหัวร้างข้างแตก เพราะถูกสับประมาทเรื่องปานแดงนี้แหละ ต้อๆ

มา ผมจึงพยายามหาของขลังมาไว้ป้องกันตัว ผมสักเลขยันต์ไว้เต็มตัวหมดเลย
 ดูสิครับ กลางกระหม่อมผมก็งดงคาถาอาคม.. ผมชอบไปค้นหาว่านยาในป่า มา
 ทำของขลังตามทอาจารย์เก่ง ๆ ท่านต้องการ การไปครึ่งสุดท้ายนั้นชักรับ เกิดเรื่อง
 ร้ายที่สุด จนผมเกือบเอาชีวิตไม่รอดออกมาจากดงดิบ ในเขตเพชรบูรณ์โน้นแน่ะ
 ผมจะเล่าให้คุณฟังอย่างละเอียดเชียวครับ..

“เมื่อบพระ อาจารย์องค์หนึ่งของผมบอกถามว่าน วิเศษชนิดหนึ่งอยู่ที่ หล่มสัก
 หรือเพชรบูรณ์นั่นแหละ นอกจากเป็นของอยู่ยงคงกระพันแล้วยังเป็นยาอายุวัฒนะ
 ด้วย ถ้าผมสามารถไปเสาะหามาได้ละก็ ผมจะได้มีฤทธาศักดิ์ตามภาพเหมือนพระเจ้า
 ไชยเสน ในสมัยศึกดาบรพณ์โน้น ไม่ต้องถูกเรียกว่าอายุถึงเส้นหน้าแดงงอกตะ
 ผมได้ฟังพระอาจารย์เล่าก็เต็มใจเต็มที ตกกลางคืนเดินทางบุกป่าไปยังหล่มสักทันที
 ด้มยนั้นไม่มรตยนต์ ไม่มกนหนทางอย่างด้มยนี้ ผมต้องไปทางเกวียนและเดินเท้า
 เป็นส่วนใหญ่ ผมไปพบกับลูกศิษย์ของอาจารย์ตามทท่านแนะนำให้ไปหา หมอนัน
 อายุรุ่นราวคราวเดียวกับผม คืออายุ ๒๕ ปี เป็นเบ็ญจเพศเท่า ๆ กัน ชื่อนายแก้ว
 เราเดินทางบุกป่าฝ่าดงไปด้วยกันเดือนกว่า ก็ยังค้นหาว่านวิเศษไม่พบ แต่เราก็ยังไม่
 หหมดมานะ ได้ตั้งใจกันว่าจะต้องค้นให้พบให้จงได้

“โดยปกติ อายุแก้วกับผมกินเหล้าเก่งเท่า ๆ กัน เราชอบหองเหล้าเดือนไป
 ไหวเบื้อเรื้อ พยายามแบ่งกันกินจนลระน้อย เพราะถ้าหมดแล้วก็จะหากินไม่ได้ออกที ในดง
 จนเวลาเลยเดือนแล้วเหล้าในไหของเราเกือบเกลี้ยง คางนนั้น เราพักนอนทรมทวย
 แห่งหนึ่ง และเมื่อเหล้าจะหมดไหญ่แล้ว เราเลยตกลงใจดวดดองกันเป็นครั้ง
 สุดท้าย เราผลัดกันดื่มคนละจอก สลับกันไป คนต่างก็เมามาย เพราะความจริง
 เหล้าในไหยังมีอยู่ไม่น้อยเลย เมื่อต่างคนต่างเมา เราก็มเรองยดเยากนมากจน
 อายุแก้วมักเกิดทะเลง เรียกผมว่า อายุหน้าตง.. ซึ่งเป็นฉายานามที่ผมเกลียดเข้า
 กระจุกตามานานแล้ว การดองว่านดองกันก็เกิดชน แดงก็กลายเป็น ไตเดี่ยวกันรุน
 แรง แดงในทสุดท้ายก็เกิดต่อสู้กันจน เราชกต่อย ปลุกปลักกันอย่างทรหด ไม่มีใคร

ยอมแพ้ใคร ผมถูกอายแกวตอยตกลงไปในหนองแต่ผมก็บุกกลับขึ้นมาพัดกับมันใหม่ ผลักกันได้เปรียบเสียเปรียบอยู่ไม่รู้ว่านานเท่าไร ตามปกติพวกสัตว์ป่าจะพากันมากินนาทหนองในตอนค่ำแต่คนนั้นไม่มาเลยสักตัวไหน ไม่เข้ามาเลย หรือมันจะพากันแอบดูมนุษย์ไว้สักระยะแล้วคนล่าแต่งความเป็นสัตว์ป่าต่อกัน เพราะอำนาจน่าเกรงกลัว

“รายการซึ่งแซมเปียนของผมกับอายแกวจบลงตอนไหน ผมก็จำได้ละเอียดเต็มที ผมรู้สึกเพียงว่าถูกกระสุนปืนผ่าตกลางสมองดังโพทะใหญ่ ผมล้มลงหมอบกับพन्दน แล้วผมก็จำได้ทุกอย่างที่เห็น ก้อนหนึ่ง คงจะเป็นก้อนหินขว้างเปรี้ยงไปท้าวอายแกว ดังเป้งใหญ่เหมือนกัน มันร้องโหย แล้วก็เงยไป ผมเองก็สับสน ไม่รู้ตัวออกเลย จนกระทั่งรุ่งเช้าเมื่อรู้ตัวจนแล้วผมก็ลุกขึ้นมามองหาอายแกว ผมเห็นต้นมันไม้ที่อยู่ริมขอบหนอง หัวจมอยู่ในน้ำผมรีบลากขามันขึ้นมา อายแกวตายแห้งแก่เสียแล้ว ทิวมรอยแตกเป็นแผลลึก ผมตกใจมากถึงกับนั่งร้องไห้เพราะส่งสาร อายแกว และก็เป็นห่วงตัวเอง เพราะการถูกทอตทั้งอยู่ในดงที่บีบเข็มนั้น ผมไม่มีทางจะรอดตายออกไปได้ อายแกวเป็นคนนำทางมาตลอดเวลา ผมไม่เคยจำทางในดงนั้นได้เลย เฉพาะในดงที่บีบคั้น เราบุกเข้ามาเกือบเดือนหนึ่งแล้วผมหาทางกลับไม่ถูกเลยจริงๆ ผมร้องให้ว่าพ้นขอโทษอายแกว ในการที่เมามายจนเกิดทะเลาะกันตวยเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นเรื่อง ถึงกับตอสู้กันจนกระทั่งคนหนึ่งของตายจากไป เมื่อนั่งกลอดเข้าเศร้าใจอยู่พักหนึ่งแล้วผมก็จัดแจงลากศพอายแกวไปมัดไว้ในโพรงไม้ใหญ่ใกล้ๆ หนองน่านนั้น เพราะไม่มียอดแรงพอจะหุดหุดมัน ผมเตะให้เหล่ากระเด็นไปจมในหนอง ล่าบานว่าจะไม่กินเหล้าอีกเลยในชาตินี้ รับประทานอาหารของมีค่ากับบีนยา และเสียบียงอาหารเล็กน้อย แล้วก็ลาศพอายแกวอ่อนจนให้มันช่วยนำทางกลับออกจากดงด้วย แล้วผมก็ออกเดินเท้าเพียงจำทางได้ในตอนที่ไม้ใกล้หนองน้ำ

“ผมเดินเตาะแตะไปในดงที่บีบ ไม่มีผิดอะไรกับหัดตาเดิน ล่องนมากเป็นบ้ำกตนั้นไม่ชนหน้าทับ จนแทบไม่มีแสงตะวันลอดลงมาได้เลย ผมเดิน...เดิน จนเห็นค

เหนื่อยเมื่อยล้า กินอาหารเพียงเล็กน้อย แลวดิ้นซัดเซต้อไปเรื่อยๆ เจอดีดั่งป่าอย่าง
 ทเคยพบอยู่ตลอดเวลาไปกับยายแก้ว มั่นกไม้ทารายผม ทง ๆ ทผมซกจะกลัว
 มาก ๆ เมื่อต้องเดินทางคนเดียว ผมบุกป่าอยู่จนค่ำ จึงมาถึงหนองน้ำแห่งหนึ่ง ผม
 ตกลงใจนอนพัก พักอยู่จนเช้า ตื่นขึ้นกลางนาทหนอง ตอนนั้นเอง ผมจึงจำได้
 ว่าหนองน้ำเป็นแห่งเดียวกับที่ผมจวาทกับยายแก้ว ต้นไม้ใหญ่ทมองเห็นอยู่ใหนักคอ
 ทฝั่งศพอายแก้ว.. ผมได้เดินเวียงจนน้อยทงจน แลวดกมาเจอะทเกกเขานนเอง! ตอนน
 ผมร้องให้โฮใหญ่ คุกเข่าลง พนมมือกราบไปทางศพอายแก้ว กล่าวสัญญาต่อบานว่า
 จะทำบุญตรวจนา อุทิศส่วนกุศลให้อายแก้วตลอดทงชาติและชาติหน้า ถาวิญญาณ
 ของมันจะช่วยนำทางให้ผมรอดออกไปจากดงทบนี้ได้ คำสาบานนั้นผมตะโกนดั่ง ๆ
 เพราะกลัวอายแก้วจะไม่ได้ยิน ผมตะโกนซ้ำ ๆ กันถึงสามครั้ง พอจบครั้งที่สามผมก็ได้
 ยืนเลี้ยงหัวเราะ ฮะ ฮะ, ฮะ ฮะ มาจากต้นไม้ใหญ่นั้น ผมซนลุกเข้าไปทงตัว กราบ
 อายแก้วออกหาดายทน แลวดกรบขอออกเดินทาง

“แปลกใหม่ครับ.. ผมเดินทางคราจน้งบายใจที่สุด ดงตอนเดียวหรือตอน
 ไหนทผมสงสัย ผมก็กรอง ู๊ ซนดั่ง ๆ แลวดทันทนผมก็ได้ยินเลี้ยงร้อง ู๊ ตอนอยู่
 ข้างหน้า ทแรก ๆ ผมคิดว่าเป็นเลี้ยงละทอนจากเลี้ยงของผมเองผมดงกับกตาตะโกน
 ตามเลี้ยง ู๊ ออกไปว่า แก้วไว้ย! แต่เลี้ยงทตอบมาไม่ยกเลี้ยงนคำว่ แก้วไว้ย,
 มนร้องตอบมาว่ อ้ายเสนไว้ย! ผมดงตะโกนเรียกอายแก้วหาดายทน มั่นกตะโกน
 เรียกตอบมาว่ อ้ายเสน ทุกครั้ง! ตกดงผมมั่นใจว่ วิญญาณอายแก้วมาช่วยก้นำ
 ทางให้ผมแน่แล่ว ผมจึงเดินทางอย่างไม่มีศดามวิตก สืบกวาดนจนมาดงหมู่บ้านทวดดง
 ตอนทผมมองเห็นหมู่บ้านคนอยู่ข้างหน้าแล่วนั้น ผมตะโกนบอกชอบใจอายแก้ว และ
 ยาค่าสัญญาเรื่องจะทำบุญตรวจนาให้มั่นกนด้วย ตอนนั้นผมก็ได้ยินเลี้ยงหัวเราะดงก้อง
 บ้า ฮะ ฮะ ฮะ ฮะ, ฮะ ฮะ.. เลียงแผ่วดง แผ่วดง.. จนเงียบสันิท วิญญาณ
 อายแก้ว คงกลับไปในอนคอยกินอาหารทผมจะทำบุญตรวจนาไปให้มันอยู่ข้างหนอง
 นานนแล่ว ออ, เรื่องกินเหต่านะรกรับ ผมเล็กเต็ดชาติจริง ๆ ไม่แต่ระต้องเลย แต่
 ต้องถ่อนิดทน้อยครับ.. กัญชา ▲

เรื่องที่ ๘

ลูกรักของแม่

ดิฉันเป็นคนเมืองตาก มีลูกชายสองคนลูกสาวคนเดียว ลูกชายทั้งสองคนเรียนหนังสือเพียงเล็กน้อยแสดงออกทำงานกับรถเม็ต ตั้งแต่เป็นเด็กกระเป๋าคมนกหนึ่งเป็นนายตรวจตัว ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นพนักงานทำเครื่องอยู่ในอู่ มีรายได้พอกินไปไม่ถึงกับเหลือเพื่อ ส่วนลูกสาวเป็นคนทคือนางนบปัญญา และรักเรียน เมื่อเรียนจบมัธยม ๖ ในจังหวัดแสดงออกขอไปเรียนต่อในกรุงเทพฯ พ่อเธอก็เห็นชอบด้วย พี่ชายก็ไม่ใครขัดขวาง มีแต่ฉันที่ไม่เต็มใจเลย ลูกสาวของดิฉันชื่อสดา เป็นเด็กหน้าตาดี และเป็นสาวเต็มทีแล้ว การที่จะปล่อยให้เขาไปอยู่ในกรุงตามลำพังดิฉันไม่สบายใจเป็นห่วงว่าจะเกิด อะไร ๆ ขึ้นเหมือนอย่างที่เคย ได้ยินเขาเล่ากันอยู่เสมอ ๆ แต่ดิฉันเลี้ยงเดี่ยวก็ขัดใครไม่ได้ จึงในที่สุดก็ต้องยอมให้แม่สดาเข้าไปเรียนหนังสือต่อในกรุงเทพฯ พร้อมกับเพื่อนฝูงรุ่นราวคราวเดียวกับเขาอีก ๓-๔ คน

ไม่ถึงปีแม่สดากลับมาบ้าน พร้อมกับผู้ชาย รุนหนุมท มนฉาเป็น เพื่อนนักเรียน กวดวิชาโรงเรียนเดียวกัน คราวนั้นพูดเอะอะ ไรววายไม่ ไรดิฉันแต่กลับเป็นพ่อของสดา เขาไม่ฟังเสียงลูกสาวที่อธิบายว่าฉันเป็นเพื่อนกันจริง ๆ ไม่มีอะไรเกินกว่านั้น และมีโยดิฉันจะช่วยขแรง พ่อของสดากกรวดเกรวยเขาก็กับลูกสาวต่อหน้าต่อตาเพื่อนหมู่มีผู้คิดของมัน เขารักสดามาก ห่วงมาก เมื่อเขาใจว่าสดากับผู้ชายตั้งขนาดเดินทางมาด้วยกันเพื่อพักอยู่ด้วยกันเขาก็หนามต ดิฉันเพียงจะได้ยินเขาด่ามันอย่างรุนแรงก็ครั้งแรกเป็นครั้งแรก ยิ่งสดาอธิบายพลาจร้องไห้พลาจ เขาก็ยิ่งกรวดเกรวยมากจนเพื่อนของสดาทนไม่ได้ต้องหจกระเป๋าลงเรือหนีไป ทั้งสดาให้ร้องไห้ร้องไห้จะเป็นจะตายอยู่คนเดียว แต่พ่อรุ่งเช้า สดากหดกระเป๋าคงมันออกจากบ้านไปเหมือนกัน

มันบอกคิดว่าจะกลับไปกรุงเทพฯ เพื่อเรียนหนังสือต่อไป มันร้องไห้เสียจนตาบวม
แทบปิด คิดเห็นแล้วส่งสารจนบอกไม่ถูก ได้แต่พูดกับมันเพียงว่า “ทีหลังอย่าพา
เพื่อนชายมาให้พ่อเขาเห็นอกดี เขารักตาเขากทอง” ตตามองตาคิดฉันเขม็ง ไม่ยอม
แย้ม แต่ก็ไม่เคঁราหมอง ตูเตือนตอย มันรับคำคิดนอย่างว่างายว่า “จะแม่ ทน
จะไม่มีใครเห็นตากับเพื่อนผู้ชายอีก จะไม่มีใครเห็นตาอีก”

“แล้วเมื่อไหร่ตาจะกลับมาอีก” คิดนถามเมื่อมันยกมือไหว้ และยก
กระเป๋าส่งมันไป มันยิ้มเศร้าๆ ในครางนแล้วจึงตอบว่า

“เห็นจะไม่นานหรือจะแม่ เห็นจะไม่นานหรือ”

ไม่นานจริงๆ เพราะเพียง ๓ วันต่อมาตาก็กลับมาบ้านอีกครั้งหนึ่ง คิดนกำลัง
กวาดซังอยู่ใต้ถุนเรือนคนเดียว เป็นเวลาที่เพิ่งจะสว่างๆ ยังไม่สว่างดี มันเข้ามา
ยืนเกาะเสาอยู่ห่างจากคิดนไม่มากนัก ที่แรกคิดนจำไม่ได้เพราะไม่คิดว่าตาจะมา
แต่เขาอย่างนั้น แต่มันเป็นฝ่ายพูดขนก่อน

“หนูมาแล้วจะแม่ แม่ช่วยหนูด้วย” เสียงของมันบอกความทุกข์ร้อน
แสนสาหัส “แม่ช่วยหนูด้วยจะ”

“คิดนวางไม้กวาด ลูกช่นอย่างตกใจ เพิ่งมองดูมันก็มองเห็นไม้ถนัดนัก

“เป็นอะไรไป จะให้แม่ช่วยอะไร”

“เขา-เขาตามจับหนูจะ-เขาจะเอาตัวหนูไป แม่ช่วยหนูด้วยจะ แม่ช่วย
หนูด้วย” เสียงของมันบอกความเคঁราหมองตกอกตกใจช่นทุกที

“ใคร ที่ไหน” คิดนถามออกไปอย่างสนลางด้วยความตกใจ พยายาม
มองไปข้างหลังของตาดด้วยคิดว่าคงจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจติดตามมันมา แต่ก็ไม่เห็น
“แม่ไม่เห็นใครเลย ตาว่าใครตามแกมา ไหน มันอยู่ที่ไหน”

“มันกำลังมา มันกำลังมา...” ตาตอบด้วยสุมเสียงน่ากลัว “แม่ช่วย
หนูไม่ได้แล้ว หนูจะต้องไปกับเขาแล้ว หนูกลัวเหลือเกินแม่จ๋า หนูกลัวเหลือเกิน”

แม่ ในความมืดสลัวๆ คิดนก็ยังสามารถเห็นตาดอดันเทา เมื่อคิดนเข้าไปจับแขน

มันจะให้มันรู้สึกท้อแท้ คิดนร็ดกว่าความเย็นชืดผิดปรกติ มันตกใจมากมาย
อะไรถึงเพียงนั้น โนเมื่อคิดนึกไม่เห็นมีอะไร หรือใครที่จจะวิ่งมาทำอันตรายมันปรากฏ
ให้เห็นจนแล้วจนรอด

“หนูผิดไปแล้วแม่จ๋า หนูผิดไปแล้วจริง ๆ หนูไม่ควรกินยานั้นเข้าไปเลย หนู
กินมันเข้าไปแล้ว เขาก็มาเอาตัวหนูแล้ว แม่จ๋าหนูกลัว หนูไม่อยากไป แม่ช่วย
หนูไม่ได้หรือแม่ ไม่มีใครช่วยหนูได้หรือแม่ ช่วยหนูด้วย ช่วยหนูอย่าให้ต้องไป
กับเขาเลย หนูกลัวเขาจะ เขาน่ากลัวเหลือเกิน เขาจะพาหนูไปไหนหนูก็ไม่อยาก
ไป หนูอยากจะอยู่กับพ่อกับแม่ พ่อจ๋า แม่จ๋า”

เสียงของตคาโหยหวนเศร้าโศกคนคิดนึกใจคอไม่ดี ตคาไม่เคยเป็นเช่นนี้ มัน
เรื่องอะไรกัน แล้วมันก็ช่างไม่บอกเล่าแก่สืบให้เขารู้เข้าใจ เผื่อแต่พว้าพูดอะไรที่
คิดนึกฟังไม่เข้าใจเหมือนกับคนเสียดสี

“แม่ไม่เข้าใจ แม่ช่วยหนูไม่ได้ แม่จ๋าหนูอยู่กับแม่ไม่ได้แล้ว หนูตาพ่อ
หนูตาแม่ หนูต้องไป หนูต้องไป—”

ขาดคำมันก็ส่งเสียงร้องไห้ โหยหวน ครวญคร่ำเหมือน ได้รับความทุกข์ทรมาน
แสนสาหัส คิดนย่นตกตะลึง มองมันดวงตาดอกออกไป กวาคิดนึกจะได้สติหนักกลับมอง
ตามไปทางที่ตคาวิ่งไป คิดนึกไม่เห็นมันเสียแล้ว

“ตคา ตคา” คิดนร้องเรียกสุดเสียงพลางออกวิ่งไปทางที่ตคาวิ่งออกไป จน
ถึงประตูบ้านมองไปตามทางที่เป่ตยวด ปราศจากผู้คนเพราะเพิ่งเข้านอน มีแสงสว่าง
ปรากฏแล้วเรอเรอ

บ้ายฉนวนตนเอง เจาหนาทอาเภอกมาบอกตคาหนทบ้านว่า ตคาคนยาศายทบ้าน
พกทมันเขาอยู่รวมกับเพื่อน ๆ ในกรุงเทพฯ ๑ ก็เมื่อเขาคิดนยงเทนมมัน มันอยู่ทเมือง
ตาคนี้ มันไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ จะเป็นมันได้อย่างไร คิดนเถียงเขาออกไปอย่างมั่นใจ
แต่เขากยนยน์ว่าเป็นตคาแม่ เขานำภาพถ่ายของมันมาให้ดู เมื่อคิดนเห็นภาพทเขา
ว่าเป็นคนเดียวกับผู้หญิงทกนยาศายในกรุงเทพฯ ๑ คิดนก็ตะลึงงัน เป็นภาพของตคาถูก

ดิฉัน มันตายแล้วจริงๆ เมื่อเช้าตรู่วันนั้นเอง เพราะกินยานอนหลับมากเกินไป
 ดิฉันคงจะฆ่าตัวตาย เจ้าหน้าทายนัยนรบรรองกับคุณเชนน

เมื่อเห็นหน้าลูก ท้าวชดปราศจากชีวิตแล้ว พ่อของตดาร์้องไห้ สระอกสระอน
 อย่างไม่ยับอายใครทั้งหมด เขาคำครวญถึงความผิดของเขาที่ไปดูอย่างรุนแรง
 จนทำให้ตดาร์ฆ่าตัวตาย แต่ดิฉันร้องไห้ไม่ออกเลย ขณะที่เพ่งมองดูหน้าตตามัน
 นั้น ดิฉันคิดถึงภาพที่เห็นมันเป็นครั้งสุดท้ายในตอนเช้าตรู่วันนั้น ตอนแรกดิฉัน
 ครำครวญร้องขอความช่วยเหลือของมัน ดิฉันเพ่งเขาใจขณะนั้นเองว่า เมื่อใกล้
 จะตายมันตามความหวาดกลัวความตายอย่างสุดขีด มันคงจะเห็นพญามัจจุราชผู้มี
 รูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวมารอรับมันอยู่ มันคงพยายามจะหนี พยายามจะช่วยตัวเอง
 ให้กลับมีชีวิตต่อไป ด้วยเข้าใจแล้วว่า การมีชีวิตอยู่นั้นดีกว่าการตายมากมายนัก แต่
 ก็สายเกินไปเสียแล้ว ถึงมันจะเสียใจในความคิดผิดของมันเพียงไร ยากจะกลับ
 มีชีวิตขึ้นมาเป็นคนต่อไปเพียงไร มันก็ทำอะไรไม่ได้เสียแล้ว มันคงจะคิดถึงพ่อ
 กับแม่ อยากจะให้พ่อกับแม่ช่วยมัน ช่วยขอยุติมันได้จากพญามัจจุราช แต่พ่อ
 กับแม่หรือใครก็ช่วยมันไม่ได้ ดิฉันไม่รู้แต่ดิฉันก็ได้ความมันคงจะเสียใจอย่างสุดซึ้ง
 ในความดูถูกมัน เห็นทางผิดเป็นทางชอบของมันครึ่งนี้ ความทุกข์ความเศร้า
 เสียใจของมันจะต้องยิ่งกว่าของพ่อแม่พ้อง และไม่มีใครรู้ว่ามันจะต้องทุกข์ต้อง
 เศร้า ไ้ก่ครำครวญเหมือนดังที่ดิฉัน ได้ เห็น ได้ยิน ใน เช้าตรู่วันนั้น อีกนานแสนนาน
 เท่าใด...

เมื่อตั้งจิต บัดทอง อย่าต้องคิด

จะปิดหน้า ปิดหลัง ชั่งอะไร

เลือกที่ผิด ว่าจะดี ที่ตรงไหน

ปิดด้วยใจ ไสแจ้ว แล้วได้บุญ

พโยม ไรจนวิภาค

พอสะกดชื่อ บรรดาผู้ที่อยู่ในทันทันก็จะไหว้บ้างกราบบ้างกันเป็นแถว ทำให้เด็กที่
 ไม่รู้เรื่องราว ร้แตกสลด ต้องให้กราบตามไปด้วย
 คนหนึ่ง มีแขกผู้ใหญ่คนหนึ่งมาที่บ้านและอยู่รวมวงเงินผดงยแก้ดอย ดิน
 โดยนทานแนะนำว่า คินนินให้เชิญเสด็จฯ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
 ผู้ใหญ่จับกลุ่มปรึกษาหารือกันนานกว่าจะตกลง บางท่านว่าไม่สมควรเพราะพระองค์
 ท่านสูงส่งเกินไป แต่บางท่านก็ว่าไม่เป็นไร เพราะท่านผู้มาเป็นแขกนั้น ท่านเป็น
 ข้าราชการบริพารททรวงรัฐกต ท่าน ผู้นั้นท่าน รับอาสาว่าจะ เป็นผู้ กราบบังคมทูลเชิญ
 เสด็จฯเอง หลังจากปรึกษากันพักใหญ่ให้พวกเด็กตื่นตื่นรอฟังผลแล้ว ในที่สุดก็
 ตกลงกันว่าจะเชิญเสด็จฯ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้า ให้มาทรงดวยแก้ด ในคินนิน
 ดินนกับพนองเด็ก ๆ ดินเตนกันมาก การที่รู้สึกว่าจะเจ้าแผ่นดินจะเสด็จฯมาให้เฝ้าฯ
 แม้จะเมื่อล่วงเวลากลับไปแล้วก็ยังเป็นทตนเตนยงนถ นำเกรงกตดยงนถ ผู้ใหญ่เองอาจจะม
 ความรู้สึกเช่นเดียวกับพวกเด็ก ๆ เพราะเห็นเตรียมการเป็นพิเศษกว่าทุกคน กระดาษ
 ที่เคยเดินกตองจตการเขยนกนชนใหม่ ใช้กระดาษที่ใหญ่ด้วยสะอาดตงหนงด็อกใหม่ท
 ดายมือสวดยงามเรยบรอยเขยนชนอย่างประณตบรรจงเป็นพิเศษ ทั้งยังมีการเตรียม
 หานารอนนาเยนใจเสยออกดวย เสด็จแล้วท่านผู้นั้นก็จตุรูปตอกเคยด ว่ากันว่า
 จตุบอภพระภุมเจ้าทกอนจะเชิญให้วิญญาณอินแปดกปดอมเขามา ต่อจากนั้นท่าน
 ผู้มาเป็นแขกจึงจตุรูปของท่านบ้าง ออกไปนั่งนอกเรือน พนมมือหตบตาตักพก
 ปักรูปไว้กกลางแจ้งแล้วตงท่านก็เขามาทจตเตรียมกระดาษและดวยแก้ดใส่สะอาดใบเล็ก
 ใจเรยบรอยแล้ว เชิญให้ผู้ใหญ่ดวยกันตองสำมคนแตรแก้ดนิน ดินนจาคความรู้สึก
 ของตนเองได้อาตมเตนหวาดกตลวเป็นที่สุด พระมงกุฎเกล้าฯจะเสด็จฯมา นากสวดเสย
 เหลือเกิน แต่กหน้าใจเหลือเกิน ท่านเป็นพระเจ้าแผ่นดิน เรากก็ไม่เคยเห็นท่าน
 ถึงจะยังไม่ล่วงเวลากลับ เรากจะไม่มวันได้เห็นท่านแน่ ก็คนแคเรากจะไปเห็นท่านได้ทไหน
 อย่งไร ถ้าเสด็จฯมาจริง สะกดพระนามว่าใช้ท่านจริง จะต้องงกราบให้เรยบรอย
 อย่งไรจึงจะสมควร ดินนเตรียมตัวเตรียมใจอยู่ยงเช่นนินจริง ๆ ดินเตนอย่งยาก

จะบอกได้ถูกต้องทีเดียว

แล้ว ในที่สุด อนาคตที่ทุกคนรอคอยก็มาถึง ถัดจากเจ้าพระยาในบั้นปลายเริ่มเคลื่อนไหวช้าๆ แล้วก็จวนจวนอย่างที่เราเรียกว่าหมุนๆ ไปรอบๆ กระดาษ ตามแถวตัวสระพยัญชนะตลอดจนวรรคทุกตัวและเลข ทุกคน ใน ทินนเงยบกริบ สายตาจ้องจับ อยู่ท่าอาการเคลื่อนไหวของแก้ว ซึ่งดูก็เหมือนจะไม่ผิดกับการแรกมาทรงด้วยแก้วของวิญญาณอื่นๆ เท่าใดนัก

“ขอเชิญสังเกตช่อ” ผู้ถือแก้วคนหนึ่งเอ่ยขึ้น “จะได้รู้กันว่าเป็นใคร”

ถวดยแก้วยังหมุนๆ อยู่เช่นเดิม ไม่มีท่าทางจะสังเกตช่อตามคำขอร้องนั้น

“เชิญพิกที่จุดศูนย์กลางเสียก่อน” ใครอีกคนหนึ่งบอก ดูเหมือนไม่ว่าจะเชิญวิญญาณใครก็มักจะพูดกันอย่างน้อยก่อนเสมอ คงจะเป็นธรรมเนียม และทุกวิญญาณก็เคยปฏิบัติตาม คือพาแก้ววิ่งเข้าไปหยุดนิ่งอยู่ตรงกลางแผ่นกระดาษที่มีจุดดำพอเห็นถนัดจุดเป็นเครื่องหมายไว้ว่าเป็นศูนย์กลาง แต่สำหรับวิญญาณใหม่นี้ไม่ทำตาม คงจ้องอ้าวมองช่ออยู่พักใหญ่ มิใช่จะได้รับค่าเตือน ให้พิกเสียก่อนหลายครั้งก็ยังคงจ้องอ้าวมองเช่นเดิม

ผู้ใหญ่จะจัดการกันอย่างไร คิดนั้นจำไม่ได้ แต่จำได้เมื่อตอนที่เสียงผู้ใหญ่คนหนึ่งร้องบอกว่า “ท่านเสด็จฯ จริงๆ” แล้วต่างก็ผลัดกันปลงมือจากแก้วลงกราบ คิดนั้นก็ได้พลอยกราบด้วย ตันเตนเสี่ยมากมายทั้งๆ ที่ก็ไม่เคยรู้เรื่องราวอะไรสักอย่าง ผู้ใหญ่คุยอะไรกันถึงที่เข้า ใจ กันว่าเป็นดวงพระวิญญาณ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

เวลาล่วงไปนานมาก ผู้ใหญ่ก็คงเพ็ดเต็ดกันอยู่กับถวดยแก้วที่วิ่งจากอักษรตัวนี้ไปตัวนั้น ตัวนั้นไปตัวโน้น แต่เด็ก ๆ ทนไม่ไหวแล้ว ต่างแยกย้ายกันไปนอน เหลือแต่ตันทันที่ไม่ยอมไป ทนนั่งตาปรือแล้วปรือเล่าอยู่ข้างๆ วงผลัดด้วยแก้ว และเมื่อผู้ใหญ่เพ็ดเต็ดกันมากก็ไม่มีใครจะตักจะไล่ให้ตันทันไปนอนเสียที ในที่สุดตันทันก็ถือโอกาสลงนอนอยู่ข้างๆ วงนั้นเอง ที่แรกคิดว่าจะนอนตื่น แต่แล้วก็นอนหลับเป็น

นอนหลับ จะหลับไปนานเท่าไร คิดนึกไม่ทราบ รู้สึกตงถูกเขย่าไต่คน มีผู้ใหญ่
ทุกคนรุมล้อมอยู่ และพอคิดนึกมตาก็ได้เห็นตัวเองนั่งอยู่แล้ว

“เด็กแล้วหรือคะ” คิดนึกจำได้ว่าได้ถามออกไปเช่นนั้นพร้อมกับขยับจะลุก
ไปนอน แต่ผู้ใหญ่กลับยึดแขนคิดนึกไว้ และถามว่า

“เคยวกก่อน เมื่อก่อนทำอะไร”

คิดนึกนั่งงออยู่อย่างก่าตั้งงวงเงย ผู้ใหญ่ก็ตามซ้ำอกว่า

“นึกไต่คนนะ เมื่อก่อนทำอะไร เห็นใคร”

“เห็นพระเจ้าอยู่หัว” คิดนึกจำได้ว่าได้ตอบออกไปเช่นนั้น “รัชกาลที่ ๖ ค่ะ”

ตอบออกไปแล้วกรุดกตอ หายงวงเงยไปในทันที และผู้ใหญ่ก็ไม่ปล่อยเวลาให้ชักช้า
ซักเสียใหญ่

“ท่านทำไม ท่านรับสั่งว่าอย่างไร ไหนเล่าไปซิ อย่างงวงเงย ต้องเล่าเสีย
ให้หมดคนนแหละ เคยวกหลับไปพรงนดมหมด เห็นรัชกาลที่ ๖ ท่านเป็นยังงี้ ที่ไหน”

“ทนนแหละคะ” คิดนึกตอบตามฝันจริงๆ “ท่านยืนอยู่ตรงนแหละคะ ตรงน
แหละคะ”

“แล้วท่านรับสั่งอย่างไร”

“ท่านรับสั่งว่า ไปนอนเสีย เป็นเด็กเป็นเด็กนอนดึกไมดึ จะดมองทียบ”

คิดนึกเล่า

“แล้วเราตอบท่านว่าอย่างไร”

“ตอบว่า ไม่อยากไปนอน กัด” คิดนึกตอบ และผู้ใหญ่คนหนึ่งพิมพ์้าบอก

ว่า

“เมื่อกแกพูดอย่างนจริง ๆ ไต่คนนัด แล้วอย่างไรอีก”

“ท่านรับสั่งว่า เออ มนน่ากตอ แต่อยากกัดเราเสย เราเป็นพระเจ้า
แผ่นดิน จะอยู่จะตายเรากก็ไม่ทำให้ใครกัดเราหรอก เจ้ายังเด็กนั้ ยังไม่รู้หรือกว่า
พระเจ้าแผ่นดินของเจ้านั้นเป็นอย่างไร”

“แล้วเราตอบท่านว่าอย่างไร” ผู้ใหญ่อดชักอย่างใจร้อนอีกไม่ได้ทั้ง ๆ ที่
 คิณนักร่ำร้องเรื่องราวได้ตลอด และกำลังจะเล่าให้ละเอียดโดยไม่ต้องชักแล้ว

“หนูตอบว่า ไม่ทราบพะคะ” คิณนักร่ำตามที่ได้ ผู้ใหญ่มองตากัน
 และพยักหน้าช้า ๆ บางคนรับว่า

“จริง เมื่อกพูดอย่างนั้นจริงๆ เอาต่อไป”

“ทรงหัวเราะ” คิณนักร่ำ “หัวเราะมากน่ารักทีเดียวคะ แล้วรับสั่งว่า เออ
 ก็เจ้าจะไปรู้ได้อย่างไร มันเด็กเท่านั้น ทรงเออมพระหัตถ์มาชยหัวหนูด้วย” คิณนักร่ำ
 อดเอามือค้ำหัวตัวเองไม่ได้ ผู้ใหญ่บางคนยกมือลูบแขนตนเองและบอกกันว่า

“ซนลูก” แต่ผู้ใหญ่ของคิณนักร่ำพึมพำว่า

“มีบุญนักลูก ทรงพระเมตตาหนัก” ท่านพูดแล้วก้มมือชนพนมทอมนหัว
 “แล้วอย่างไรอีก”

“รับสั่งว่า ใจโตเสียก่อน เจ้าจะเข้าใจว่าพระเจ้าแผ่นดินของเจ้าเป็นอย่างไร
 รักเจ้าเพียงไหน แล้วรับสั่งออกมา ตอนนั้นเจ้ายังเด็กนึกไม่เข้าใจอะไรหรอก แต่เจ้า
 ไม่ต้องกลัวเรานะ ไม่ต้องกลัว เราเป็นพระเจ้าแผ่นดินของเจ้า ไม่เป็นอันตราายแก่เจ้า
 มีแต่จะปกปักรักษาคุ้มครองเจ้า” คิณนักร่ำไปตามความจริงที่ ได้เห็น ได้ยิน ในฝัน โดย
 ละเอียด “หนูกราบท่านด้วยคะ กราบท่านที่พระบาท” แล้วคิณนักร่ำยกมือบ๊ายว่า
 “เห็นหนูกราบไหมคะ”

ผู้ใหญ่พยักหน้าช้า ๆ อย่างไตร่ตรอง และรับว่า “กราบ”

“ถ้าอย่างนั้นหนูก็ฝันเห็นท่านจริง” คิณนักร่ำเดินเตน “ท่านรับสั่งว่ากำลัง
 จะเสด็จจากไปแล้ว และรับสั่งก่อนเสด็จจะไปทางหน้าต่างนั้นว่า อย่างเกษจเรยนหนังสือ
 ให้อ่านหนังสือมาก ๆ จะได้เป็นคนฉลาด จะได้เป็นมันสมองของชาติ หนูก็รับว่า
 เพคะ” แล้วคิณนักร่ำยกมือบ๊ายว่า “ได้ยินหนูพูดเพคะหรือเปล่าคะ” ผู้ใหญ่
 ทุกคนพยักหน้าพร้อมกัน และรับว่า

“ได้ยิน”

“ท่านยอมกับหนูตั้งนานแล้วจงไป” ดิฉันเล่าต่อ “หนูยังพูดว่า แล้วเสด็จฯ
ใหม่ นะเพคะ ไม่รับสั่งตอบหนูแต่เสด็จฯไปเลย”

“ถูกแล้ว” ผู้ใหญ่คนหนึ่งรับรองเสียก่อนดิฉันจะทันถาม “ได้ยินเสียงพูด
ว่า แล้วเสด็จฯ ใหม่ นะเพคะ จริงๆ แล้วก็เลยไปจึงปลุกชนตาม เห็นเราถูกชนนั่งอยู่
นานแล้วด้วย มีบุญกว่าพวกเรา ไม่ได้เห็นพระองค์ท่านคินนี้ ทรงตั้งลอนอะไรก็
จดจำไฉนนะ ถือเป็นลัทธิมกตเหนือหัวทศเดียวนะ”

ดิฉันก็ถือเป็นลัทธิมกตเหนือหัวจริงๆ ไม่ว่าจะเป็นการฝืนตั้งเดช หรือจะ
เสด็จฯ มาให้ดิฉันได้เฝ้าฯ ในฝัน ดิฉันก็ภาคภูมิใจตลอดมา ผู้ใหญ่ของดิฉันท่านก็คง
รู้สึกเช่นเดียวกับดิฉันเพราะท่าน มัก จะเล่าเรื่องนี้ ให้เพื่อนฝูงที่สนิทสนม กันฟังเสมอ
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างไม่เบื่อหน่าย ดิฉันเองก็เล่า แต่เพิ่งจะมาเล่าเมื่อโตแล้ว ซึ่งต้อง
ขอรับจากลบตบตีตนตบตบไปกว่าเมื่อเด็กเสียอก ความเชื่อนั้น เกิดขึ้นตามวันและเวลา ได้
เสด็จฯ มาให้ดิฉันได้เฝ้าฯ จริงๆ ไม่ใช่เป็นฝืนตั้งเดช พระสุรเสียงที่รับว่า เราเป็น
พระเจ้าแผ่นดินของเจ้า ไม่เป็นอันตราายแก่เจ้า มีแต่จะปกมือคุ้มครองเจ้า ยังทำให้
ดิฉันอมเอิบอย่างยากจะพรรณนาได้ถูกต้องแม่ทุกจนน...

ตัดกิเลส ตัวไหน ยังไม่เห็น

จิตมนุษย์ เปรียบเป็น เหมือนเช่นพื้น

จงพากเพียร ตัดใหม่ อย่าไหวหวั่น

ที่หนึ่งวัน ปล่อยไว้ ไม่โค่นแปร่ง

ฟั่งใครเขา สรรเสริญ อย่าเพลินยก-

เขาอาจเพียง พุดให้งาม ไปตามเพลง

กัณฑ์ระดก หลงว่าตน เป็นคนเก่ง

พวกเขาเอง อาจหัวเราะ แอบเยาะเรา
พโยม ไรจนวิภาต

๕ ๘
เรื่องที่ ๑๐

๒๒ ๘ ๘
แม่มาเป็นเพียงหมา

ดิฉันไม่อายุที่จะเล่าว่า ไม่ใช่สติปัญญาของดิฉันเอง ไม่ใช่บิดามารดา ครูบา
อาจารย์หรือพระสงฆ์องค์เจ้าที่นำดิฉันมาเข้าวัดบวรมจิตใจจนกระทั่งมีความรู้รอบบาย
ได้พอควรแก่สภาพคนทุกวันนี้ แต่เป็นเพียงหมาดกปรกเพียงตัวเดียว! หมาดกปรก
เพียงตัวเดียวจริงๆ!

ดิฉันเคยเป็นคนใจดำมาแต่อย่างมากกับหมาดกปรกตัวนั้น แต่มันก็ยังทำคุณ
ยิ่งใหญ่ให้แก่ดิฉัน มันเป็นตัวเหตุทำให้ดิฉันเปลี่ยนนิสัยจากการเป็นคนไร้เมตตา
ปรานี มาเป็นคนเห็นอกเห็นใจ และเป็นผู้หนักเข้าหาวัด โดยที่เคยรังเกียจว่าเป็น
สถานที่ของคนแก่หมดหนทางมาก่อน

หมาตัวนั้น ใคร ๆ เรียกมันว่า อ้ายปากมอม เพราะปากมันมอมสกปรก
มันเป็นหมาที่เข้ามาอยู่ในบ้านของดิฉัน โดยอย่างไร้ที่เก็บไม่มี ใครทราบ ความสกปรก
ของมันทำให้ดิฉันไม่ชอบหน้ามันเลย หน้าตามันดูพิศพิการ ตาก็ดูออกจะโปน ๆ
เหมือนจะเป็นหมาตาประทุ น่าเกลียดเป็นอันมาก ดิฉันไม่อยากจะเห็นหน้ามันเขาจริงๆ
ทั้ง ๆ ที่ดิฉันก็เคยคิดว่าตนเองเป็นคนรักสัตว์ โดยเฉพาะรักหมาอยู่เป็นอันมาก แม่ปุ๋ย
ฝ่ายของดิฉันดิฉันก็รักอย่างยิ่ง พ่อนาตาของดิฉันดิฉันก็รักพอ ๆ กันกับแม่ปุ๋ยฝ่าย
เหมือนกัน หรือหมาอื่น ๆ ของเพื่อนฝูงดิฉันก็รักชอบเล่นกับมัน แต่ดิฉันไม่อาจ
ทำให้ชอบอ้ายปากมอมมันได้เลย มันช่างไม่ถูกซาตาเอาเสียจริงๆ ฟันของมัน
เขยิบออกมาน่าเกลียด พอ ๆ กับดูกนัยน์ตาเหมือนกับจะทะเล้นหลุดออกมา ดิฉัน
เกลียดรูปลักษณะของมันเสียจนบอกไม่ถูก

แต่บุญธัม เด็กรับใช้ในบ้านกลับไปชอบมันยิ่งเสียกว่าแม่ปุ๋ยฝ่ายกับนาตา
ดิฉันเห็นมันกอดคออ้ายปากมอม กระซิบกระซาบพูดจากันอยู่บ่อย ๆ และทุกที่ที่ดิฉัน

เห็นก็จะตอกลง ก็หมาสกปรกเพียงนั้น แล้วบุญสมมันเป็นคนช่วยทากับชาวกบปลา
 งามเซตถวยชาม มันน่าขะแยงเป็นเบาหรือ แต่บุญสมมันไม่ค่อยได้เชื่อฟังดิฉันเท่าไร
 นึก ต่อหน้าก็ไม่ทำสนิทสนมถึงกอดคอกระซิบกระซาบกับอายปากมอม แต่พอลับ
 หลัง นึกว่าดิฉันไม่เห็น ก็ปฏิบัติตามเดิม มันทำให้ดิฉันหัวเสียมากในเจตารมณ์
 ไม่ได้อยู่แถวแต่ดูเหมือนความเกลียดอายปากมอมจะเพิ่มชนทุกทเพราะเหตุนี้ แต่ดิฉัน
 ไม่กล้าได้มันออกไปเสียจากบ้านทง ๆ ทควรทำเช่นนั้นและอยากทำเช่นนั้น เป็นเพราะ
 ดิฉันเองรู้ว่า อายปากมอมจะเป็น เกรงกน ขโมยทถ้าคณูยงกว่า แม่ปุ๋ยฝ้ายกับพอนา
 ฑาตมากมายหลายเท่านี้ ปุ๋ยฝ้ายกับนาฑาตเป็นเพียงหมาจู้เล็ก ๆ ที่ไม่น่ากลัวน่าเกรง
 อย่างไม่ แต่อายปากมอมไม่เพียงแต่ปากมอมอย่างเดียว ปากยังกว้างใหญ่ และ
 เขี้ยวขาดคมเขี้ยวแซงอกด้วย เลี้ยวของมันเงาเท่าตั้ง และน่ากลัวอยู่ไม่น้อย ดิฉัน
 จึงจำใจต้องปล่อยให้มัน ได้อาศัยอยู่ในบ้านของดิฉันทง ๆ ที่อยากจะขจัดมัน ออกไป
 เสียให้พ้นหูพ้นตาจนหลาย ๆ ครั้ง

ดิฉันอดกลั้นใจได้ที่จะไม่ได้ตะเพิดมันออกไปจากบ้าน เพราะหวังประโยชน์
 จากมัน บ้านของดิฉันไม่มีผู้ชายแม้แต่ลูกเล็ก ๆ ๒ คน พ่อของเด็กก็มงานไปทำต่าง
 จังหวัด นานทงจะกลับบ้าน แต่ดิฉันอดกลั้นใจไม่ได้ที่จะแ่ดงความเกลียดขงมันอย่าง
 เบ็ดเตล็ด ก็มันเป็นเพียงหมา จะเป็นไรไป ดิฉันนึกเช่นนี้เสมอ และก็ได้แ่ดงความ
 หยาบคายขาดเมตตาต่อมันเสมอ ตรงกันข้ามกับทแ่ดงต่อแม่ปุ๋ยฝ้ายและพอนาฑาต
 ดิฉันเคยเตะมันเต็มแรงเงาเดินผ่านและเห็นมันขวางทางอยู่ โดยไม่ตักหนี ดิฉันเคย
 สาดน้ำไปทมันแม่จะเป็นเวลาที่อากาศหนาวเย็น เวลาตอนมไม่อยู่ในมอดิฉันมักจะปา
 ไปให้สุดแรงทมัน ให้อุกตวมมัน และดิฉันมักจะทำเช่นนั้นจริง ๆ เวลามันร้องด้วย
 ความเจ็บปวดและตกใจ ดิฉันจะรู้สึกชอบใจ นึกมันน่าหน้า ทง ๆ ทมันก็ไม่ได้ทำอะไร
 ผิดเสีย ยิ่งถ้าคราวไหนมันทำผิด เป็นต้นว่าเข้าไปเดินขุมยามในห้องครัว ดิฉันจะ
 ถือโอกาสทำโทษมันด้วยการตมันด้วยไม้กวาดแรง ๆ เสมอ บางครั้งถึงกับสั่งให้เด็ก
 ปิดประตูครัว ตมันจนวงร้องทอหนักทว่าหาทางออกไม่ได้อยู่ในนั้น บางที เวลา

กานาเคอดอยู่ในมือ และอายปากมอมเผอญเคราะห์ายเข้ามาขวางหน้า ตัดนึกใจ
 เตวร้ายถึงกับขมมือใจไม่ค่อยอยู่ จึงมักจะต้องเทน้ำราดลงไปบนมันบ้างเต็มมือไม่มาก
 กน้อย ตัดนึกไม่เข้าใจจิตใจตนเองเลยจำทำไม่จึงท้าวรูดร้ายกาจกับอายปากมอมได้ถึง
 เพียงนั้น รูดแต่เวลาเกลียดขงมันเสียจริงจริง ถ้าตัดนึกจะไม่เห็นแก่ประโยชน์ของตนเอง
 และโลภมันไปเสียให้พินบ้านแต่แรกเมื่อรู้ว่าเกลียดมันหนักหนา ตัดนึกคงไม่มีเรื่องนมา
 เตาตุ๊กนพง มันเป็นเรื่องจริงที่เกิดแก่ตน ททาให้ตนต้องส่งละบ้านเรือนและครอบครัว
 มาบวชเป็นช้อยจนบัดนี้

จนนั้น เป็นวันหนึ่งในเดือนสิบสอง ตัดนึกมีธุระออกไปนอกบ้านแต่เช้า เมื่อ
 กลับเข้ามาได้เห็นอายปากมอมกำลังทามตามตมรายแม่ปยุฝ่ายทนายภนาเอนดูผลกับอาย
 ปากมอมราวฟ้ากับดิน พอหน้าตาตจดังสิ่งเสียงร้องอย่างหึ่งหองและ โกรธแค้นอยู่รอบ ๆ
 โดยไม่รู้จะทำอย่างไร ตัดนึกบอกไม่ถูกว่าเมื่อเห็นภาพนั้น ตัดนึกมีความรู้สึกโกรธ
 แค้นอายปากมอมเพียงไหน อยากจะฆ่ามันเสียให้ตาย อยากจะฆ่ามันเสียเพียงนั้น
 ความรู้สึกของตนเป็นเช่นนั้น ชะแสงเหล็กอันใหญ่ที่ตนใช้ขุดดินพรจนต้นไม้วางพิง
 อยู่กับตนมะมองข้างมือ ตัดนึกผลุนผลุนความนชนมา และอย่างมดหนามวดาตัดตนฟาด
 มันลงไปทหุดทวดของอายปากมอมอย่างไม่มียั้ง กว่าจะได้สติ ตัดนึกได้เห็นว่ามันนอน
 พุบเดือด ไทวมไปทงตัวแล้ว เลือดของมันเป็นสีแดงจืด คณพดก และกตั้นคางคสูง
 ตัดนึกไม่รู้ว่าทำได้หนามัดไปเมื่อใด รู้สึกตัวชนอกทหนึ่งนั้น เห็นเด็กบุญด่มกำลังช่วย
 เอาพิมเส้นมาชยทาให้ทหน้าผากและคมูก และตัวตนเองกำลัง นงพงชนบนันโตอยู่
 ตรงหน้าคอกอง เลือดและร่างที่ ไม่กระตักกระตักเลยของ อายปากมอม ตัดนึกหลับตา
 และเบอนหน้าทพรอมกับพยายามลุกเพื่อจะ ไปเสียให้พินทง ๆ ทยงรู้สึกหม่นไปทงบ้าน
 บุญด่มยังจะตามไปช่วยปฏิบัติตนนอก แต่ตนห้ามมันไว้ และสั่งมันว่า

“อายปากมอมตายแล้วหรือยัง ถ้าตายแล้วเอามันไปฝังเสีย ให้ไกล ๆ นะ
 แล้วล้างเลือดให้หมด อย่าให้เหลือเลยแม้แต่นิดเดียว นิดเดียวก็ไม่ได้นะ”

เด็กบุญด่มรับคำ และทำตามคำสั่งอย่างถูกต้อง ไม่มีหยุดเลือดของอายปาก

มอมเหลออ้อยเลย แดงกระหนเมื่อ ไปถึงตรงนั้น ดันกยงคงเห็นร่างของอาย
 ปากมอมจมกองเลือดดกตขดเจน กัดนคาวรุนแรงคดงจนจมุกเหมือนวายงมร่างอาย
 ปากมอมแเดงกองเลือดดีดเจงจขของมันอยู่ตรงนั้นจริง ๆ ใจของดิฉันไม่เหมือนปกติ
 มันอ่อนแเดงสัันระรอกอยู่ตลอดเวลาตงแเดงนั้น ยิงตกเยนดิฉันแทบไม่สำมารตคุมสติ
 ให้เดินไปตรงที่อายปากมอมตายได้เลย ลู ๆ ก็ชอบไปวิ่งเล่นที่นั่น เพราะมันสบาย
 มด้นไม่ใหญ่รรมรณ

เพียง ๕ คนหลังจากดิฉันได้กระทำบาปกรรมนั้นแล้ว ดันก็ฝันประหลาด คือ
 ฝันว่า ดิฉันเดินไปทรมวตรงที่เด็กบุญดีมเอาอายปากมอมไปฝังไว้ เมื่อดิฉันเดินไป
 ถึงปากหลุมทกลบสันทมหญาชนประปรายแเดง ดิฉันได้เห็นดินที่ตรงนั้นค่อย ๆ แยก
 แยะออก อายปากมอมเฝดชนมานงเลือดไหลคดงอยู่บนนั้น มันมองดูดิฉันด้วยสายตา
 ที่เศร้าแค้นเศร้า กัดนเลือดจากตวมันแม่เพียง ในความฝันก็ทำให้ดิฉันแทบจะเป็นลม
 ช่างคาวจขอะไรเช่นนั้น ดิฉันตกใจเมื่อได้เห็นภาพนั้น ความรู้สึกบอกตัวเองว่าไม่
 ได้กำลังฝันไปหรอก แดงกำลังเดินอยู่ทรมวจริง ๆ แเดงอายปากมอมกำลังเฝดชนมา
 นงบนปากหลุมจริง ๆ ฝอายปากมอมกำลังออกมาหลอกดิฉัน เพื่อแกแค้นที่ดิฉันฆ่า
 มันได้อย่างโหดร้ายเฝดเจน แต่ทำไมสายตาของอายปากมอมจึงไม่บอกความโกรธ
 แค้นพยายามเลย แดงแต่ความเศร้าแค้นเศร้า ขณะนั้นดิฉันก็เห็นมันอาปากท
 เลือดกขเติมจนน่าเกลียดน่ากลัวออก อายปากมอมกำลังพูด มันพูดกับดิฉันชดถอย
 ชัดค้ำว่า

“คุณไม่รักอายปากมอม คุณไม่สังสารอายปากมอมเลย คุณฆ่าอายปากมอม
 คุณทำให้อายปากมอมเจ็บปวดเหลือเกินก่อนจะชาติใจ คุณไม่รู้หรือค้ำความเจ็บปวด
 นนมันทรมานมากเพียงไหน แต่อายปากมอมไม่โกรธคุณ อายปากมอมกินข้าวของ
 คุณ เป็นกรรมของอายปากมอมเองทเกิดมาเป็นหมาตา ๆ น่าเกลียดน่ากลัว อาย
 ปากมอมเคยทำกรรมไม่ได้ไว้ แต่อายปากมอมก็ใช้กรรมแล้ว อายปากมอมจะไปเกิด
 ใหม่ ที่นั่นจะไม่น่าเกลียดน่ากลัว และคุณจะไม่เห็นดูอายปากมอม จะเฝดงอายปากมอม

อย่างดี”

“แกจะเกิดเป็นอะไร” ดิฉันถามอย่างแปลกใจ

“เป็นหมา แต่จะเป็นหมาที่น่ารัก ไม่น่าเกลียดน่ากลัวเหมือนอ้ายปากมอมอีก
แล้ว ชาติหน้าอ้ายปากมอมทำแต่ความดี อ้ายปากมอมกตัญญูต่อคุณ อ้ายปากมอม
ไม่เคยโกรธเวลาคุณทำโทษ อ้ายปากมอมจะพันกรรม ได้เกิดเป็นหมาด้วยเหมือน
ปุยฝ้าย เหมือนนาตาล”

ดิฉันตกใจตื่นตอนนั้น เหนือร่ม ไซกตัว ภาพดินแยกแยะออกจากปากหลุม
และอ้ายปากมอมเลือด ไซกโผล่ขึ้นมาจนงยงตดหูตดตา เลี้ยงทมนพุดกยงฟังถนัดชัดแจ่ม
เดือนหนึ่งต่อมา ฉันหนึ่ง บุญส่งมกลับจากตลาด ดิฉันเห็นมันถืออะไรเป็นก้อน
กลม ๆ มาตอวยในมือข้างที่ไม่ได้หิ้วตะกร้า เมื่อบนดวงตาดิฉันก็เห็นความนكدอกหมา
จูเล็ก ๆ สีขาวสลับดำ ถัดลงมาเด่นน่าเอ็นดู ดิฉันรีบเข้าไปจับมันขึ้นมาอุ้มทันที แต่
พอเห็นดวงตาของมันดิฉันก็สะดุ้ง ทำไมช่างเศร้าแค้นเศร้าไม่ผิดกับตาของอ้ายปากมอม
ที่ดิฉันฝันเห็นคนนั้นเลย พร้อม ๆ กันนั้นเรื่องราวในความฝันตลอดจนคำพูดของอ้าย
ปากมอมก็ย้อนกลับมามีความจำของดิฉันละเอียดลออ

“แกไปได้มาจากไหนบุญส่ง” ดิฉันถามใจคอไม่ตี

“มันเดินเปะปะอยู่หน้าประตูเรือนแหละค่ะ” บุญส่งตอบ “ดิฉันเห็นมันน่ารัก
มากมากเลยอุ้มเอาเข้ามา คุณว่ามันน่ารักไหมคะ”

ดิฉันกอดหมาจูดจระจอยร่อนนั้น ไม่ได้พูดออกมาดังๆ แต่นึกอยู่ในใจว่า
ไม่ว่าจะน่ารักหรือไม่น่ารักดิฉันก็จะรักมัน จะเลี้ยงมันให้ดีที่สุด ให้สบายที่สุด
ยังวน จูต หรือลูกหมาตัวนั้น กทาทิดฉันนึกถึงฝันประหลาดนั้นมากจน
เกิดความเชื่ออย่างซนทุกทีว่าอ้ายปากมอมได้ ใช้กรรมของมัน และได้มาเกิดตชนกว่าเดิม
แล้วแม้จะยังไม่พ้นจากความเป็นเดรัจฉาน แต่ดิฉันเองได้ทำบาปทำกรรมได้
มาก อย่างน้อยก็ต่ออ้ายปากมอม จะพ้นจากกรรมได้อย่างไร ผลของกรรมที่ดิฉัน

จะต้องชดใช้จะเป็นเช่นไร หนักหนาเพียงไหน ถ้าคิดจะต้องใช้กรรมนั้นด้วยการไป
เกิดเป็นหมา... หมาที่มารกอย่างจุดหรือหน้าเกลียดอย่างอายปากมอม ดินนี้จะทนได้
อย่างไร ดินนี้จะทนทุกขุทรมานด้วยความรังเกียจเพียงไหน ยิ่งคิด ดินนี้ก็ยิ่งกลัว
กลัวเสียจนบอกไม่ถูก ในที่สุดดินนี้ก็พบตัวเองว่าจิตใจผิดปรกติไปมากมาย เราจะ
บ้าหรืออย่างไร ดินนี้มันกลัวพอที่จะถามตัวเองเช่นนี้ได้เป็นครั้งแรก เราจะต้องช่วยตัว
เอง ต้องพยายามหนีบาปหนีกรรมนั้นให้ได้ เราต้องพยายาม
และนั่นแหละคือเหตุที่พาตัวมันให้กลับบ้านเรือนและครอบครัว มาโกนหัวนุ่งขาว
ห่มขาว ฟังพระธรรมอยู่จนทุกวันนี้

ตัวใหญ่ใหญ่ รุมกิน ชั้นใหญ่ใหญ่
ตัวใหญ่ต้อง กินใหญ่ ให้เต็มพุง

เป็นวิสัย ธรรมดา ใครอย่ายุ่ง
เพื่อผลบุญ ตัวรอด ตลอดไป

การพดผิด ทำผิด หรือคิดพลาด
แต่เมื่อพลัง แล้วยังค้น ตะบันไป

แม้หนักปราชญ์ ก็ยัง พลังไปได้
จะเป็นเด็ก หรือผู้ ใหญ่ ก็ไม่ได้

โบราณว่า เลียงช้าง กินขช้าง
เห็นชัดว่า นกกิน นนสนดี

ฟังกล่าวอ้าง แล้วรู้สึก นกขคสิ
แม่แต่ข มันก็ยัง เบียดบังกิน !

ทโอม วิจารณ์ภาค

เจ้าพระคุณสมเด็จ ฯ ทรงช่วย

ในชีวิตของคุณ เคยมีเหตุการณ์ทำให้อดพิศวงไม่ได้เกิดขึ้น อยู่ครึ่งหนึ่ง
คืนนั้นจำได้สนิทใจจนทุกวันนี้ แต่มักเกิดชนไม่นานนักมานเอง

ประมาณ ๒ ปีเศษมาน ในบ้านของคุณได้เกิดเรื่องยุ่งยากจนเรื่องหนึ่งอย่าง
ไม่น่าเกิด เมื่อเรื่องเกิดขึ้นนั้นคุณเป็นผู้ใหญ่ของบ้านยังไม่รู้ตัว มารู้อีกเมื่อ
เรื่องราวมันยุ่งเหยิงมากมายเสียแล้ว ทำความเสียใจตกใจให้คืนอย่างบอกไม่ถูก
เพื่อน ๒-๓ คนเมื่อทราบเรื่องได้พากันเคาะตรวนไปช่วย และเมื่อนำใจชักชวนให้คืน
ไปดูหมอกที่เชอว่ากันว่าเก่งนักแม่นนัก คืนนั้นความจริงเป็นผู้ไม่ชอบับดูหมอกเลย
เรียกว่าไม่ได้เคยดูหมอกเลยก็ได้ ไม่สามารถจะปฏิเสธความเชื่อเพื่อนฝูงได้ก็
จำใจไปอย่างไม่มีกะจิตกะใจ

ที่อยู่ของหมอกน่ากลัวเป็นอย่างยิ่งในความรู้สึกของคุณ นอกจากเข้าตรอกเข้า
ชอกแล้วตอเรือนยังลึกลับมืดทึบเกือบปะ ชนบันไดไปออกชนหนึ่ง หองที่แม่หมอนั่ง
อยู่นั้นก็น่ากลัว มีทิวเขา มีพระพุทธรูป และรูปปั้นต่าง ๆ ที่น่าไม่สบายใจ ทั้งสิ้น
กระถางรูปใบใหญ่ ไต้ล้อมพูนด้วยกำนรูปทงทใหม่มอดแฉงและทกาตงจุดคณ ไขมงอยู่
เทียนกเหมือนกนนาตาเกาะกันเป็นกองพะเนนจนเห็นเป็นรูปร่างแปดก ๆ พิกต เพื่อน
ของคุณเชอตุจะค้นเคยชานชานาญกับแม่หมอกผู้นั้น ได้ยมแยมทกทายบอกกล่าวว่า
จะพาคุณมาขอตุบ่าง แม่หมอกซึ่งออกจะมอมแมมมีไต้ชอยกว่าสภาพทอยเรียกขอรูป
เทียนดอกไม้แฉงหมากพดู ซึ่งเพื่อนของคุณเชอจตเตรียมไปพร้อมอย่างผู้ชานาญ
เมื่อไต้ชอยดอกไม้ รูปเทียนนบุชาพระแฉง แม่หมอกหัดบตาพูดภาษาแขกอยู่ต้อง
ถามประ โยคแฉงกลมตาจนบอกคืนว่าจะต้องเสียค่าดู ๓๓ บาท ๕๐ สตางค์ เพื่อน
คืนนั้นก็จูงส่งเงินให้เพราะคืนมีไต้มีเงินปลกไปด้วยเลย

แม่หมอลงเรือพธู มีเครื่องประกอบแปลกจากที่ตนเคยทราบว่าหมอลงเขา
ใช้กัน คือมีกระจกส่องหน้า ๒ บาน บุหรงง ๆ ๓ ชอง ไม่ขัดเต็มกลัก ๑ กลัก
กระจกไว้ดูผไทไป ไม่ขัดกับบุหรงงดูผญาต แยกออกอย่างนนเมอดตนอดชกด้วย
ความส่งดัยไม่ได้ ผคนอนจะปรากฏแต่ในกระจก ผญาตพนองจะปรากฏในกลักไม้
ขัดหรือกลองบุหรง ฟังแดงกชาติ ตินนตู่แกชุตมนุ่นวายอยู่กับการส่องกระจกบ้าง
ส่องไม้ขัดบางพลาง ให้คำทำนายทฟังแดงนากลจ ๆ ประโยคแรกทแยกออกตินนทคือ

“แหม นีกาดังยุงใหญ่ะบ้านของคุณนะผบ้านผเรือนรื่องหมวองไทกนระเบง
เซ่งแซทเคยง ดูชวองกนใหญ่ มนเรองอะไรกัน” แยกพูดเหมือนตามใครตักคนหนึ่ง
ซึ่งเราไม่เห็นตัว แดงกทองภาษาแซกตลับไปพลางแห่งหน้าตักบุชชาติมรูปแซทงอยู่
ด้วย “อ้อ อ้อ คนในบ้านมันไมตี้ มนทรยศ มันมีอาจารย์ มันให้อาจารย์มัน
ทำรายพวกคุณ และตักคุณ” ตินนฟังอย่างตันทเท แต่เมอเขาเซยตงผตคนตงจะ
เซอหรือไมเซอกอดตงตั้งไปก่อนไม่ได้ “ดูซี ผบู้ยาตายายเซ่งต้ามันกันใหญ่ รื่อง
ให้กันใหญ่ ส่งสารหรือ ส่งสารหรือ” แยกตงคาตามอย่างนากลจ ตินนอดไม่ได้
ตองตอดช่นว่า แยกพูดกับใคร “พูดกับผนี่ตี้ ภาษาแซกน่ะพูดกับอาจารย์ อาจารย์
ตั้นเป็นแซก ผบู้ยาตายายคุณน่ะแหดบอคนนง่าส่งสารคุณ อยากจะชวยคุณเหลือ
เกิน แต่กชวยอะไรคุณไม่ได้ มันคิดราย มันปรักษากัน ผบู้ยาตายายผบ้านผเรือน
รู้เห็นหมด โกรชกันหมดเดอดรอนกันหมด แต่ทำอะไรไม่ได้ น่ะ ผผยายแกคนหนง
แยกบอกว่แกเป็นญาตีของคุณ แกเป็นพมทเคยง แกมีตบ่นหมากตงนระ แกนง
ตบ่นไปรื่องให้ไป แกว่แกส่งสารคนเหลือเกิน มันเรองอะไรกันนระ มันเรอง
อะไรกัน” แม่หมอลตงค้ำถามอิด แดงกพยักผเข็ดตอบว่า “คุณเดยงผูหญิงตงย ๆ
คนหนงไฉในบ้าน มันคิดราย มันมีชวดไล้ผงอะไรไว้ค้อยไล้ในเกรองตมให้เกดเรอง
ราวทะเลาะจิวาทกัน ในหมู่พนอง คนทกนของมันเข้าไปเขาจะเกดชยตคุณ เคยชอบ
กจะเกดชยต คุณรู้ตัวใหม่คุณจะเดอดรอนจนส่ำหัต คอยแอบตุมันตีคุณแต่จจะไดจับ
ได้มันทำอย่างนนจรง ๆ นระ”

คิดค้นกับเพื่อน ๆ มองหน้ากัน แม้จะไม่เชื่อแต่ก็อดพิศวงไม่ได้ที่เรื่องราวมีเข้า
เคาอยู่บ้าง แต่เราก็ไม่ยอมรับ แต่ชักต่อไปว่าเป็นอย่างไรอีก

“ก็ไม่เป็นอย่างไร คุณไม่เป็นอะไร มันทำอะไรคุณไม่ได้หรอก จะบอก
ให้ ททหน้าประตูห้องนอนของคุณ มีคนหนึ่งยืนเฝ้าอยู่นะ ททหน้าเตียงกม นะ เขาคอย
ช่วยคุณนะ คอยช่วยจริงๆ นะ ไม่อย่างนั้นคุณแย่งกงาน มันทำอะไรคุณไม่ได้
ดอก นอกจากนั้นยังมีพระ พระแก่ ๆ นะ ท่านมาช่วยนะ คุณนึกให้ดี คุณมี
พระแก่ ๆ ที่รู้จักบ้างไหม ที่คุณเคารพนับถือล่ะมีไหมในบ้านของคุณ ท่านช่วยคุณ
จริงๆ นะแหละ ”

ดิฉันชนลุกชูในตอนนั้นเอง พระแก่ ๆ ในบ้านของดิฉัน ทดิฉันเคารพ ทท่าน
ช่วยดิฉัน มีสิ่งทำไมจะมี ดิฉันไม่เคยนึกถึงเลย ดิฉันเพิ่งจะได้พระรูปหล่อสมเด็จพระ
พระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ ไปบูชาไม่เท่าไรเมื่อก่อนเกิดเรื่อง แต่
ความจริงนั้นดิฉันระลึกถึงท่านตลอดมนต์ เขานอน ทุกคน มานานแล้ว ตั้งแต่ ท่านสิ้น
พระชนม์ นอกจากเจ้าพระคุณสมเด็จพระสังฆราชเจ้าพระองค์นั้นแล้ว ก็ไม่มีพระแก่ ๆ
ที่ไหน ในบ้านของดิฉันอีกที่ดิฉันกราบ ไหว้เคารพอยู่ทุกคืนนะ เจ้าพระคุณสมเด็จพระ
พระองค์เดียวเท่านั้นที่ดิฉันเคารพกราบไหว้อยู่

เมื่อมเอดตามายอนหนักตูดงเรื่องราวก่อนหนานนังกตองเดือน ะไร ๆ ก็ค่อย
ปรากฏเป็นรูปร่างชัดเจน ในความรำลึกนึกคิดของดิฉัน ดิฉันออกจะคิดฝรังอยู่เล็กน้อย
ในตอนเช้ามืดตอนนั้นจะต้องได้คนชารอน ๓ ด้วยทันทีเสมอ โดยจะมีคนใช้รุ่นล่าง
คนหนึ่งนำไปตงใจ ไทหน้าห้องพร้อมของพนองอกหลายถาด บางคนก็รับประทาน
บางคนก็ไม่รับประทาน ในบางวัน โดยจะต่างก็ออกจากห้องมาหยิบเอาจากถาดเอง
เป็นเช่นนี้ตลอดมาหลายต่อหลายปีแล้ว แต่ในระยะสองเดือนหลังนั้น ดิฉันได้รับการ
ปฏิบัติตน คือแม่สาวใช้คนนั้นจะยกภาชาดว้ยของดิฉันไปวางให้จนถึงโต๊ะหน้าเตียง
ดิฉันก็จะเออมมอหยิบรับประทานได้ทันที ดิฉันเคยสงสัยว่าทำไมเขาผู้แฉฉนจะยกจ
จึงเกิดชยนาณมาเช่นนั้น แต่ดิฉันก็ไม่ทกทวงอะไร นอกจากนึกเอ็นดูเขามากซนกว่า

คิดนราถกถึงพระคุณของเจ้าพระคุณสมเด็จพระสังฆราช เป็นต้นพัน ถ้าไม่ทรงช่วยฉัน
 ในครั้งนี้ ไม่ทรงเรียกฉันทุกเช้าๆ ไม่ทรงสั่งฉันด้วยอำนาจประหลาดทุกเช้าๆ ให้
 ลูกชนลวตมนตรีไหว้พระและถนงกรรมฐานได้เป็นเวลานานทางทิศฉันไม่เคยนั่งมาก่อน
 เลย อะไรจะเกิดแก่ฉันก็ยากจะเดาได้ ครอบครัวซึ่งมีคนฉันเป็นหลักอยู่จะได้รับ
 ความกระทบกระทั่งเหมือนเต๋อตรอนสักเพียงไหนก็ยากจะประมาณได้ พระคุณของเจ้า
 พระคุณสมเด็จพระสังฆราช ทมตอดฉันและครอบครัวจึงยิ่งใหญ่เหลือจะประมาณได้ .

กู้เงินเขา เอามาใช้ ไม่ประหยัด
 เป็นผู้ใหญ่ มีหู รั จักฟัง

ความวิบัติ จะผจญ คนรุ่นหลัง
 ควรยับยั้ง ชั่งจิต คิดไกลไกล

เป็นผู้ใหญ่ ไม่ระวัง คอยยังคิด
 แล้วจะพลาด คาคโทษ โกรธใครใคร

ทำพลาดผิด ให้เด็กตำ ว่าเขาได้
 จะนับเป็น ผู้ใหญ่ ยังไงกัน ?

ทำอะไร ใหญ่ใหญ่ อย่าให้เด็ก
 เด็กจะปูด พูดไป ให้รู้กัน

ตัวเล็กเล็ก แอบเห็น เป็นของชั้น
 ว่าผู้นั้น ทำอะไร ใหญ่จริงแฮะ !

พโยม ไรจนวิภาต

สมเด็จพระคุณ

๓-๕ ปีมาแล้วที่บัญชีรายชื่อผู้ทัศนตรวจนำเจาะจงให้โตเพิ่มชื่อ "ท่านทำ
กรแก้ว" มาออกขอหนังสือ โดยทัศนไม่ได้หลงลืมเลย และทุกครั้งทัศนนึกถึงชอน
ทัศนนึกถึงเรื่องราวที่หาไหนได้ไหนได้มา ความสัมพันธ์กับท่านเจ้าของชื่อ ผู้ไม่เคยรู้จัก
มักคุ้นหรือเห็น หน้าคาตา กันมาก่อนเลย สำหรับทัศนออกจะเป็นเรื่องจริงที่ทำให้
พิศวงสงสัยอยู่ไม่น้อย สำหรับท่านผู้อ่าน ทัศนกำลังจะเล่าให้ฟังอยู่คนเดียว เพื่อจะได้
ทราบความรู้สึกของท่านเองว่าจะเป็นเช่นไร

เมื่อ ๓-๕ ปีมาแล้ว มีการโฆษณาแก่นักหน้าว่า จะเป็นระยะสุดท้ายที่จะต้อง
แก๊งแมงป่องโต ต่อจากนั้นเขื่อนทกกำลัง สร้างใกล้ จะเสร็จก็จะทำให้สองแก๊งแมงป่องกันไม่
ได้ออกต่อไป ทัศนที่ตัดสินใจการล่องแพไปไทรโยค ในฤดูหนาวหนึ่งก่อนหน้านั้นเป็นอย่าง
ยิ่ง เกิดความเสียดายเป็นอันเหลือที่ใดทราบว่าจะไม่มีโอกาส ได้สองแก๊งแมงป่องเสีย
แล้วถ้าไม่รีบไปล่องเสียในขณะนั้น จึงรีบเตรียมตัวรวมพรรคพวกอย่างกระตือรือร้น
อพยพกันชนรถไฟไปเชียงใหม่ โดยติดต่อให้เตรียมแพ ๕ แพสำหรับพวกเรา

รถไฟออกจากสถานีแล้วนาน อากาศขมุกขมัวมืดลง ทัศนจึงได้รอเอา โตหลาน
ชายวัย ๑๓-๑๕ ที่ติดตามมาด้วยจับใจมาแต่บ้าน ไม่มีการบอกกล่าว ให้ทัศนรู้เพราะ
เกรงว่าจะไม่เอาไป ด้วยอาการของไข้ดูไม่น่าหนัก ทำให้ทัศนอดจะวิตกกังวลใจ
ไม่ได้ แต่ก็ขาดความไม่สบายใจนั้นไปเสียด้วยความคิดว่า เด็ก อาจจะหายได้ง่ายๆ
รุ่งเช้าก็อาจจะหาย

แต่ไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อถึงเชียงใหม่แล้วอาการของโตไม่ดีขึ้น ครอบงมจิต หน้า
แดงก่ำ แดกพยายามสิ้นใจเป็นอย่างตทสุดที่จะไม่นอน เราให้หยกยาแก้ไข้แล้วกพา
เข้าพักโรงแรมรถไฟ ปรากฏว่าในคืนนั้นนมผู้จับไข้ตามโตเพิ่มชนอก ๒ คน เป็น

ผู้ใหญ่เสียหนึ่ง เป็นพี่ชายอีโตเสียอีกหนึ่ง ทำให้เกิดความวุ่นวายใจจนเป็นอย่างมาก เขารุ่งชนจะท่องเที่ยวทางโดยรถยนต์ไปลงแพอีกไกลไม่น้อย เป็นทางลำบากและรถก็ไม่ดีนัก เพราะความเป็นห่วงอย่างยิ่ง คิดนจึงขอเอาตัวอีโตไปนอนไว้ในห้องเดียวกัน และคิดตัดสินใจว่า อาจจะต้องส่งอีโตขึ้นเครื่องบินกลับกรุงเทพฯ ในจวนรุ่งชน หรือมีฉะนันททุกคนก็ต้องกลับโดยไม่ไปดองแกง การที่จะพาอีโตขึ้นนั่งรถลงแพไปด้วยนั้นดูเป็นสิ่งที่น่าไม่สบายใจอย่างยิ่ง คิดนหลับไปภายหลังหลานด้วยการตัดสินใจดังกล่าว และหลังจากลืมนอนให้พระบอกเจ้าทเจ้าทางแม่ส่วนกุศตอย่างยาวยึดตามปรกติ

ไม่ทราบว่าได้หลับไปนานเท่าใด คิดนก็ฝันว่า อีโตไม่สบายมาก จนคิดนตกใจตื่นและลุกขึ้นไปดูอาการด้วยความตกใจเป็นต้นพัน ในฝัน คิดนบอกอีโตตามความมุ่งใจของคิดน ให้นำถึงพระพุทธรูป ให้สวดพุทโธ แล้วพระพุทธรูปจะทรงช่วยให้หายไม่สบายได้ คิดนจำได้ถนัดแม่นับพัน ว่าคิดนบอกอีโตว่า “สวดพุทโธพุทโธ แล้ว นึกถึง พระพุทธรูป เจ้า นะ โธ จะ ไต่ หาย” อีโตรับคำ ขณะเดียวกันนั้นก็มีเสียงหัวเราะดังซนซดเจนน โดยที่ไม่ปรากฏตัวเจ้าของเสียง มีเสียงพูดโดยไม่ปรากฏตัวผู้พูดเช่นกันดังตามมาชัดเจนว่า “พระพุทธรูปช่วยอะไร ไม่ได้หรือเรื่องอย่างนั้นอย่าสวดพุทโธอยู่เลย”

คิดนจำได้แม่นยำถึงความขตกใจที่พลุ่งขึ้นในขณะนั้น ได้ร้องเสียงออกไปทันทีทั้งๆ ที่ไม่เห็นตัวตนเจ้าของเสียง “ทำไมพระพุทธรูปจะช่วยไม่ได้ พระพุทธรูปท่านช่วยได้แน่”

“เชื่อเราเถิด” เสียงเต็มพูดให้คิดนโดยนตอไป ชัดเจนทุกถ้อยคำ “เราอยู่ที่นั่นมาหลายพันปีแล้ว นึกถึงเรา ทำกรแก้ว แล้วเราจะช่วย”

คิดนตกใจตื่นชนจากฝัน ในจวนาทนั้น ขอรบว่าออกจะใจเต้นด้วยความกลัว เพราะหัตถ์เปิดไฟใจสว่าง ลุกชนไปดูอีโต เห็นกำลังนอนสมคา ตัวร้อนผาด หน้าแดงปากแดงแลคดังถึงอาการไข้ที่ไม่ลดลง คิดนจัดแจงหายาแก้ไข้ให้รับประทานอีก

ความผูกใจของบุญประคอง

บุญประคองเป็นเพื่อนรัก คนหนึ่งของฉัน เราเริ่มรู้จักกัน ตั้งแต่เรียน ชั้น ประถม
ตอนต้น ใน โรงเรียนแห่งหนึ่ง และต่อมาเมื่อย้ายไปเรียน โรงเรียนมัธยม ใน อีก โรง
เรียนหนึ่ง เราก็ย้ายไปเรียน โรงเรียนเดียวกันอีก จนกระทั่งได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัย
บุญประคองกับฉันก็ได้เข้าเรียน ในคณะเดียวกัน สอบได้ด้วยกันจนสำเร็จการศึกษา
พร้อมกัน เราเพิ่งมาแยกกันเมื่อถึงเวลาทำราชการ ฉันต้องออกไปทำงาน หอเมือง
หนึ่งและบุญประคองต้องไปอยู่อีกเมืองหนึ่ง นับเป็นเวลาเมื่อหลายปีมาแล้ว แม้เรา
จะต่างคนต่างอยู่เราก็ยังคงติดต่อกันเสมอ ฉันแต่งงานกับเพื่อนชายที่สนิทสนมกัน
ครึ่งเป็นนักเรียนมหาวิทยาลัย และที่ออกไปทำงาน ในจังหวัดเดียวกับฉัน ส่วนบุญ
ประคองนั้น ไม่ได้แต่งงาน และไม่ได้แต่งงานกระทั่งเขอตายเมื่ออายุเกือบ ๕๐ ปี
คือเมื่อ ๗-๘ ปีมาแล้ว

บุญประคองเคยเขียนจดหมายเล่าให้ฉันฟังว่า เขามีความสุข และไม่คิดจะ
แต่งงาน ภาระเงินของเขอดีพอสำหรับจะเลี้ยงตัวเองและคุณแม่แก่แลงกับหลานเล็กๆ
๒ คนได้อย่างสบาย ฉันต้องแปลกใจ เพราะการที่บุญประคองซึ่งมีพื้นฐานะไม่ร่ำ
รวย แต่ค่อนข้างจะขาดแคลน กลับสามารถมีเงินทองได้พอใช้จ่ายทั้ง ๆ ที่งานการ
ของเขอนักเป็นงานราชการที่อย่าว่าแต่จะเลี้ยงครอบครัวให้สบายได้เลย ตามลำพัง
ตัวคนเดียวก็ต้องคิดแฉกคิดออก แต่แน่ละฉันเชื่อบุญประคองว่ามีได้ทุกชีวิตด้วยวิธีใด
ทั้งสิ้น เธอเป็นคนดีคนซื่อมาแต่ไหนแต่ไร

เมื่อฉันถาม ไปอย่างกันเองแบบขำเข่าว่าเธอ ไปมีแฟนเป็นอา เดี่ยวหรือจึง
ว่ารวยสบายนักเธอก็ตอบมาว่าไม่ ใช่แฟนอา เดี่ยวหรือใครอื่นหรือทำให้เธอมีเงิน
ทอง แต่เป็นพระพุทธรูปองค์เล็กนิดเดียวที่เธอ ได้มาจากหลวงตาองค์หนึ่ง โดยไม่

นึกฝัน เธอเดาว่า จันทน์มพระขุดก็มาบักกรด ในทุ่งห่างจากบ้านพักของเธอ ไปไม่
 มากนัก พอทำให้เธอแสบเห็นดีเชยงเก่าๆ ของกรดได้ตงแต่เช้าจนแรกทตชนเห็น
 ชาวบ้านเดินไปทางทิศนั้น ๒-๓ คน เธอเดาว่าบริเวณที่บ้านพักของเธออยู่นั้นผู้คน
 ยากจน ยากจนยิ่งกว่าเธอซึ่งขณะนั้นคนข้างซักหน้าไม่ตงหลังอยู่เหมือนนกมัน เธอ
 นึกเป็นห่วงพระองค์นทงทไมทนได้เห็นหน้าคาตาว่าท่านอาจจะม่อาหารฉันไม่เพียงพอ
 ตงนนเธอจึงประกอบอาหารและชอนหลานชายนำ ไปถวายตงเตเช้า จันแรกนททเดียว
 เธอเดาว่ารูปร่างลักษณะของท่านไม่ทำให้เธอเลื่อมใสศรัทธาอย่างใด นอกจากคิด
 ว่าตงอย่างไรท่านก็ เป็นพระขุดจ้ ช่วยอะไร ได้เธอก็คิด จะช่วย ไปตามม้ตามเกิด
 คุณแม่ของเธอพลอย สันบ่สนุนแรงชน ตงนนตลอดเวลา ๓ จันทพระองค์นททาน
 บักกรดอยทนน เธอก้ช่วยเหลือให้ท่านมีอาหารฉันพอด้มควร

เมื่อท่านจะถอดกรดเดินขุดจ้ต่อไป ท่านให้หีบพระองค์เล็กออกมาจากย่าม
 และวางตงตรงหน้าบุญประคองพร้อมก้บบอกจ่า เป็นพระท่งเศรษฐีแท้ มีใจจะไม่
 อดอยาก จะอดมคจยทรพยสันตามด้มควร ท่านไม่มีอะไรจะตอบแทนบุญประคองได้
 จึงขอมอบให้ไว้ บุญประคองบอกตงนจ่าเธอไม่ ได้สนใจ ในพระท่งเศรษฐีนั้นน้ก
 เพราะเธอไม่เคยเชอตอ ในเรื่องความศักคตทททานองนมากอนเคย แต่เธอก้รับได้
 และนำก้ดบ้ไปวางไว้บนทงพระของคุณแม่ โดยไม่ได้เอาใจใส่ เธอเดาว่า ๒ จันต่อ
 จากนท ขณะทเธอกลับจากทำงานเข้ามาในบ้าน หลานผู้หญิงอายุ ๖-๗ ขวบกจง
 เล่นออกมารบหนาดายมแยมตงนเตน

“จันนคุณยายแคะร่องกบหนุ ได้ส่ายสร้อยขอมอดจจะ คุณหน้า” บุญประคอง
 ด้รับรายงานอย่างหายใจหายคอไม่ทันจากหลานน้อย “ส่ายสร้อยทองช่วยลจยค้
 คุณหน้าไปขอคุณยายคู้ค้ คุณยายเก็บเอาไว้แล้ว ไปขอคุณยายล้จระ ลจจจ”

บุญประคองบอกจ่า เธอคิดจ่าหลาน ของเธอจงจะไปแคะ ได้ส่ายสร้อย เด็กเตน
 เจ้าและเก็บมาตงนเตน แต่เมื่อพบคุณแม่ ท่านก้รับจ่าเป็นสร้อยทองจจจ ๗ ขงคางอย
 ในร่องกระตาง กจจะตงกอยนานมากแล้ว เปอนชนุ่นชงมอมเมม เมื่อเห็นทแรก

ของเขามีความสนใจในพระมาก คุณแม่ของบุญประคองไม่ได้ปฏิเสธ ดังนั้นพระ
 ทูตเศรษฐีจึงตกล้มไปถึงมือของพี่สาวใหญ่ของบุญประคอง และลาภผลก็พลอยไปเกิด
 แก่เธอด้วย คิดนโหดทราบเรื่องนั้นจากคุณแม่ที่เล่าให้ฟังภายหลังเมื่อคิดนได้พบท่านใน
 วันหนึ่ง แต่ไม่กี่เดือนพี่สาวของบุญประคองก็ล้มเจ็บอย่างปัจจุบันทันที ด้วยอาการ
 ไข้ที่สูงถึงหมดสติและเพื่อไม่ได้เรื่องได้ราว หมอไม่อาจรักษาให้หายได้ แม้จะมึน
 ใจว่าน่าจะรักษาไม่ได้ยากนัก หลายต่อหลายครั้งที่ผู้ช่วยเกือบจะขาดใจตายไปแต่ก็
 ไม่ตาย กัดบฟันคนดิ้น แล้ววันสองวันต่อไปก็กัดบเพียบหนักลงอีก เมื่อแพทย์
 ปัจจุบันหมดหนทางจะทำให้หายได้ทันใจของเจ้าของไข หมอโง่ยศศาสตร์ก็ได้รับเชิญ
 ให้ไปดูอาการ

คุณแม่เล่าว่า หลังจากเข้าไปนั่งหน้าเตียงคนเจ็บสักพัก หมอโง่ยศศาสตร์ผู้นั้น
 ก็ถามคุณแม่ซึ่งไปพยาบาลลูกสาวใหญ่อยู่ด้วย ว่าท่านมลูกสาวที่ตายไปบ้างหรือไม่
 ท่านตอบรับว่ามีคือบุญประคอง หมอโง่ยศศาสตร์ทำให้ท่านใจหายใจกลัวด้วยการ
 บอกท่านว่า นินแหวะ เขากำลังจะมาเอาชีวิตพี่สาวคนนั้น ใคร ๆ คงจะไม่เชื่อนักถ้า
 หมอจะไม่กล่าวต่อไปว่า เขาติดตามของของเขามา พี่สาวคนนั้นเอาของที่เขารักอย่าง
 ยิงของเขามา หมอไม่ได้บอกในทันทีนั้นว่าของที่บุญประคองติดตามมาก็คืออะไร
 คุณแม่ก็นึกไม่ออกว่าลูกสาวใหญ่ของท่านได้เอาอะไรของบุญประคองมาแต่ครั้งไหน
 และเมื่อท่านปรารภอย่างสงสัย หมอจึงได้บอกต่อไปว่า เป็น พระองค์เล็ก ๆ
 วิญญาณบุญประคองติดตาม พระองค์นั้น มาด้วยใจผูกพัน รักใคร่ เมื่อก่อน จะขาดใจ
 พอขาดใจก็ไม่ไปไหนเกาะติดอยู่กับพระองค์เล็กนั้นเรื่อยมา ใครเอาพระองค์นั้นไปก็
 เท่ากับเอาวิญญาณของบุญประคองไปด้วย และวิญญาณนั้นห่วงแทนพระองค์นั้นยง
 นึก ต้องการจะได้คนไปตายด้วย การที่พี่สาวของบุญประคองเจ็บหนักแทบจะขาด
 ใจแล้วก็กัดบฟันขึ้นมา แล้วกัดบเพียบหนักลงอีก ฟันชงอกอยู่เช่นนี้ เพราะบุญ-
 ประคองโกรธ และแกล้ง กระทบต่าง ๆ ถ้าตั้งใจฟังให้ดี จะจับได้ว่า พี่สาว ของ บุญ-
 ประคองเพื่อ ถึงผู้ต่าง ตลอดเวลา แม้ขณะนี้ หมอก็กำลัง บอก เรื่องราวแก่ คุณแม่ อยู่
 บุญประคองก็อยู่ในที่นั้นด้วย เธอเวียงกรอจะเอาพระคืนทำด้วย ถ้าไม่ได้พระคืน

เรื่องที่ ๑๔

คุณพระกุม

ครอบครัวของคุณเป็นครอบครัวใหญ่ ทุกคนอยู่กับด้วยความสามัคคีรักใคร่
ตลอดมา ทั้งนี้เพราะต่างก็อคติเอาใจคนอื่นมากกว่าเอาใจตนเองหนักนิดเบาหน่อย
ก็อดทนอภัยให้แก่กัน ผู้ใหญ่ก็เอาใจผู้น้อย ผู้น้อยก็เชื่อฟังผู้ใหญ่ ตามควรแก่ฐานะ
ของตน ๆ

เมื่อทุกคนชินกับความอยู่เป็นสุขเช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไร เรียกได้ว่าตั้งแต่เกิดมา
ในบ้านของเราหนักแต่ใจ พอมาเกิดความเข้าใจกันไม่ได้จนอย่างไม่น่าเกิด มามี
ความขุ่นเคืองใจกันระหว่างคนนกับคนน คนนกับคนโน้น เริ่มจากนิด ๆ หน่อย ๆ
และทำท่าทางจรรยาบรรณแรงจนถึงขั้นสูงสุด ตัดกันก็อดประหลาดไม่ได้ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น
ในเมื่อ ไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะ เป็นเช่นนั้น แต่คิดน้อยอยากจะทำว่าตนเอง โหด
หรือจะกล่าวหา ครอบครัวของคุณทั้งครอบครัว โหด มีบุญ ก็เห็นจะไม่ผิดนัก ทพน
จากสภาพนั้นมาได้

ระหว่างที่ภายในบ้านของเรา กำลังมดมดด้วยความรักของการชุนของหมองใจ
อัน ไม่เคยมีมาก่อนนับเป็นเวลาดับสี่ปี จนหนึ่งเพื่อนหญิงคนหนึ่งของคุณมาเข้าช
ให้ไปเป็นเพื่อนดูหมอดด้วยกันสักหน่อย เธอมีฐานะร่อนนอยากจะทำ และก็ไม่กล้าไป
คนเดียว คิดนจึงได้ไปกับเธอ และได้ฟังคำทำนายตอดตนเองที่ทำให้กลัวผไปนาน
เกือบจะไม่กล้าเดินคนเดียวกลางคืน ในบ้านของตนเอง

เรื่องมอดูว่า เมื่อเพื่อนของคุณเธอให้ หมอดูตัวเธอเอง ชักใช้ไล่เลยจน
พอใจแล้วก็ได้หนีมากระหย่นกระหยอ ให้ตฉน ดูเสียด้วย ไหน ๆ ไปแล้ว เงินทองค่าตูกก็ไม่
มากมายอะไร เพียง ๕ บาท ๓๐ บาท และจะชักถามให้หยดยาเพียงไหนก็ได้ ตฉน
เป็น โรคชดศรัทธาเพื่อนไม่ได้มาแต่ไหนแต่ไรจึง ได้ยอมเป็นผู้ให้หมอดู

“มีอะไรจะถาม” หมอถามหลังจากขอทราบวันเดือนปีเกิดแล้ว “ถามมาได้”

“ไม่มีอะไรจะถาม หมอเห็นอย่างไรก็บอกไปก็แล้วกัน อยากรายทรงนม”

ดิฉันตอบตามจริงใจ

หมอนิ่ง หลับตาไปพักใหญ่ แล้วจึงลืมตาขึ้น และบอกว่า “บ้านของคุณกำลังร้อน กำลังมีผีเข้าไปทำให้ร้อน”

ยังกับหมอจับจุดถูก พอเอียงตมฝั่งเท่านั้น ความเฉย ธารของจิต ใจดิฉันก็เปลี่ยนไปทันที เกิดความกระฉับกระเฉงขึ้นมาฉบับพลัน ในใจรู้สึกว่าจะสนุก

“มีผีเข้าจริง ๆ นะ” หมอหลับตาแล้วว่าต่อไป โดยไม่รอ ให้ดิฉันต้องซัก

“พวกที่เขาไม่ชอบคุณเขาให้อาจารย์แขกเอาไขมาปาเรือนหลังแรก จะให้ผีแขกในไขนั้นเข้าไปในเรือนให้ได้ แต่ปาเท่าไรก็ไม่แตก ปาตง ๕-๕ ครั้ง ไม่แตกเลยสักครั้ง” หมอว่าไปเรื่อย ๆ เหมือนเล่าเรื่องเหตุการณ์ที่ปรากฏต่อหน้าต่อตาแก่

และเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาเหลือเกิน ซึ่งความจริงไม่ควรเป็นเช่นนั้น ฟังแล้วถึงจะรู้สึกกระฉับกระเฉงตื่นเต้นดี แต่ก็ไม่มีอะไรที่ทำ ให้เกิดความรูสึกอยากเชื่อเลย

แต่ผู้ฟังจะเชื่อหรือไม่เชื่อ หมอคงจะไม่สนใจ คงจะถือว่ามีเงินแล้วตามเรียกกรอกทองปฏิบัติหน้าที่ของตนไป

“ไขปามาหนักต้องแตกทรงนม” เพื่อนผู้ตปากใจไม่ได้ของดิฉันถามขึ้น “มีอย่างหรือหมอไขปาแตก”

“มันไม่ใช่ไขธรรมดาของคุณ” หมอตอบ “มันไขผี ทำด้วยเจตย์มนต์คาถา”

“อ้อ” เพื่อนของดิฉันอุทาน “นึกว่าไขเปิดไขไก่”

“ไม่ใช่ เขาเรียกไขมนต์ ไขผี หมอแขกมันทำ แล้วมันเอามาปาดอนปกต่างคืน จะบอกให้ ที่มันไม่แตกก็เพราะที่เรือนนมผี” หมอนวดหน้าหนักแล้วกต่างต่อไป

“ผีตะเคียน หน้ามนเสียดด้วย เก่งมาก เขาโกรธมากที่เขาไขมาปาเรือนของเขา ออกรบพลังจนที่เตี้ยด ไม่ยอมให้แตกเลยสักลูกเดียว จนหมอแขกต้องยอมแพ้ เลิกปาเรือนหลังนั้น ย้ายเข้าไปปาเรือนหลังใน บ้านคุณมีเรือนสองหลังไม่ใช่หรือ”

“ใช่” ดิฉันรับ

“หลังในใหญ่กว่าหลังนอก หลังนั้นแหละที่มันเข้าไปป่า พอปากแตก มีผ
 แขนงออกมาจากไข่นั้น จึงจะไปเข้าเรือน”

เราสองคนตนเตนยงชนใน ตอนนทง ๆ ทจะเชื่อว่าเป็นความจริงก็หาไม่ ฟังดู
 เป็นเรื่องทแ่่นจะเหลือเชื่อ หมอไม่ได้สนใจสัหน้าท่าทางตนเตนของเราทั้งสองคน
 แต่เล่าต่อไปเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาเหลือเกิน

“ผีแขนงจะเข้าเรือนหลังใหญ่ แต่เขาไม่ได้พระในเรือนหลังนั้นเก่งเหลือ เกิน
 ติเหลือเกินท่านคุ้มครองเรือนหลังนั้นอยู่ ผีแขนงกลัวไม่กล้าเข้า ต้องวิ่งอำวป็นชนไป
 บนหลังคา เวลาชนไปนั่งคร่อม โยกแยกอยู่กลางหลังคานั้นแน่ะ”

ฟังมาถึงตอนน ถึงจะไม่เชื่อว่าจะป็นจริงไปได้อย่างไร แต่ตนกรบว่าซัก
 กัดชนมาเสียแล้ว มโนภาพแจ่มชัดชนมายังกับเห็นภาพถ่ายทีเดียว นึกเป็นตุเป็นตะ
 เห็นแขนงตัวอ้งม นุ่งแต่ผ้า ไม่ได้เสื้อ มีหางหนู นั่งคร่อมอยู่บนหลังคาเรือนบ้าน
 ติฉนอย่างดบายอารมณ์

“เคยวณยงนงอยอกหรือหมอ” ติฉนต้องซักอย่างเหลือจะอด

“ยังอยุนะดี อายผตจนแหละทกอกความเดือดร้อนให้ เวลาแดดเผามันร้อน
 มันร้อนใจ ใจของพวกคนในบ้านก็จะพลอยร้อนตามมันไปด้วย อยู่กันไม่มีความสุข
 จะหนามตเข้าหากันไปทุกคนทีเดียว เวลาเย็นหน่อย มันใจเย็น พวกคุณก็จะคอยดบาย
 ใจกันชนบ้าง ไม่เชื่อกอยลังเกต”

ติฉนสะคุตใจในคำบอกเล่าตอนนพอใช้ แต่ยังไม่ได้สนใจมากนัก นอกจาก
 ตนเตนแบบได้อ่านหรือได้ฟัง ใครเล่าเรื่องผทงหลายเท่านัน

“แล้วมันจะยงใจต่อไป” เพื่อนของติฉนช่วยซัก “เมื่อไหร่มันจะกลับ
 หรือจะไปไหนเสียที มันจะนงอยุนานเท่าไรกัน”

หมอล่ายหน้าเมอตอบว่า “มันไม่กลับหรอก มันกลับไม่ได้ นายมันใช้มา
 ชนกลับไป เขากเขียนมันตาย มันกลัวเขา ไม่กล้ากลับหรอก ร้อนเท่าร้อน ถ้าปาก
 เท่าลำบาก มันก็ต้องทนนงอยุนบนหลังคานั้นแหละ คุณอย่ายายพระองค์หนงองค์ใด
 ออกจากเรือนหลังนั้น โดยเด็ดขาดทเดียวนะ ไม่อย่างนั้น มันจะเข้าไป ในเรือนได้

แล้วทนจะย่งกันใหญ่ จะเดือดร้อนกันใหญ่ ระวังนะ ต้องเชื่อนั่นนะ อย่าย้าย
พระองค์หนึ่งองค์ใดออกจากที่บูชาเป็นอันขาดอยู่อย่างไวก็ให้อยู่อย่างนั้น พระใน
เรือนของคุณเก่งมากจริงๆ ดีมากจริงๆ มีมันกัลด่านมาก”

“มันจะอยู่ไม่มีการกลับหรือหมอ” เพื่อนของคณินซกอย่างกังวล “แล้วจะ
ทำยังไงกับมันละทน”

“ที่จริงมันไม่ได้เป็นศัตรู กับพวกคุณหรือกมันจำใจ เพราะถูกเขาบังคับมา
เวลาพวกคุณสั่งคนมันแต่สั่งนกุศลให้ มันร้องไห้ละ มันร้องไห้ด้วยความสงสารพวก
คุณที่ไม่ได้มีความผิดอะไรเลย แต่มันก็ไม่ว่าจะทำอย่างไร มันต้องอยู่เพราะมันกลัว
ถูกทำโทษ”

“หมอจัดการให้มันไปเสียไม่ได้หรือ?” เพื่อนของคณินตั้งปัญหาเอาจริง
เอาจัง หมอหนึ่งไปไม่นานนักก็ตอบว่า

“ได้ ทำไมจะไม่ได้ แต่คุณเชื่อหรือ”

“ลองบอกมาก่อนดีกว่า” คณินตอบ “ทำได้ทำไมจะไม่ทำละหมอก้อ...”

“ไม่ยากหรอก เงินทองก็ไม่ได้เสียอะไรมากมาย นิดๆ หน่อยๆ แต่คุณ
จะต้องทำด้วยตัวของคุณเอง” แล้วหมอก้อเอ๋ย ถึงสิ่งของที่จำเป็นจะต้องใช้ในการไล่
ผีแขก ที่คณินจำไม่ได้เสียแล้ว จำได้แต่จามทรายสองบับ ตะแกรงหนึ่งอัน หมอจะ
เส็กทรายนั้นให้ และคณินจะต้องเป็นผู้เททรายลงตะแกรง ร่อนจนหมด ให้กลาย
ประตูบ้านของคณินเอง ให้ติดต่อกันไปโดยไม่ลุกไปไหนเลย พังดูเหมือนง่าย
แต่สำหรับคณินเป็นสถานะที่ลำบากใจอย่างยิ่ง จนไม่คิดว่าจะทำได้

“ขอเลื่อนไปทำหลังบ้าน ไม่ได้หรือหมอ” คณินตอรองอย่างหนัก ขาเดมที่ เมื่อ
เห็นภาพตัวเองไปนั่งขัดสมาธิอยู่กลางถนนหน้าประตูบ้าน ร่อนทรายอยู่เหี้ยงๆ ใคร
ต่อใครที่เขานอกออก ในอยู่วันละมากมายจะนึกว่าคณินสติแตกจะยาก “ถ้าหมอยอม
ให้ทำหลังบ้านละก็พอจะสู้ หน้าบ้านรู้สึกจะไม่ไหว เดียวใครๆ ดูกันแน่น แล้วจะ
ทำยังไง”

“นั่นนะซี” หมอรบอย่างเห็นใจ “ฉันก็เห็นใจคุณเหมือนกัน แต่ต้องทำ

หน้าบ้าน ทำหลังบ้านไม่ได้ ไม่ได้ผล ต้องกลางประตูบ้านทีเดียว พอเข้าประตู
ไปก็นั่งท่ากลางถนนนั่นเลย”

คิดนอกหัวเราทำไมได้ เพื่อนของคิดนึกเช่นกัน เราทั้งสองต่างพูดเกือบพร้อม
กันว่า “เห็นจะแย”

“วิชอนมใหม่หอม” เพื่อนของคิดยังไม่สิ้นหวัง “เอาวิชอนไต่ใหม่”

หอมล่าหน้า “มีวิชเดียว ถ้าทำไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ระวังไว้อย่างหนึ่งก็แล้ว
กันว่าอย่าเคลอนย้ายพระองค์หนึ่งองค์ ไต่ในเรือนเป็นอันขาดเรือนหลังเดกกเหมือนกัน
มีพระดี ๆ เก่ง ๆ อยู่มากเหมือนกัน แต่มานางตะเคียนช่วยออกแรงหนึ่งด้วย ไซ้จึงไม่
แตก รักษาพระทุกองค์ไว้ให้ดีไม่อย่างนั้นจะแยเอานะ เวลานกรอนใจกันไปเกือบ
ทั้งบ้านแล้วละ แต่ก่อนไม่เป็นอย่างนี้หรือก็เพิ่งจะมาเป็นเพราะผีแซกนั่นแหละ”

คายานทาให้คิดนศีรษะตุ้ใจแรงชน และค่อนข้างจะพิศวงว่าถ้าเป็นการถูกโดย
บังเอิญก็แปลกอย่างยิ่ง

ก่อนจะกลับจากหอม เราต้องคนบอกไว้ว่าขอไปคิดหาธุทางสักหน่อย ถ้าพอจะ
ทำตามวิชของหอมได้ก็จงกลับมาบอก หอมก็ไม่เกียงงอนอย่างใด ยอมรับทราบโดยดี

ความซุ่มหอมในบ้านของคิดนยังมีอยู่อย่างเด่นชัดจนทำให้ คิดนต้อง นกตงคา
ของหอมดูอยู่บ่อยๆ และต้องแอบดูหลังคาเรือนหลังนั้นอยู่บ่อยๆ แม้จะไม่ได้เห็นวแวจ
อะไรเลย แต่ก็อยากจะทำตามคำแนะนำของหอมเพียงแต่ว่าจะไม่ต้องให้ไปนั่งตากหน้า
เหมือนคนเสี้ยสตีทำอะไรแผลงๆ ที่ใครเลยจะเข้าใจ อยู่กลางถนนหนทางเช่นนั้น

เมื่อเราเสากันถึงการดูแบบพิศดารนี้ เพื่อนฝูงบางคนก็เกิดความสนใจขึ้นมาเป็น
อันมาก ถึงกับต้องยกพวกไปดูหอมคนนั้นนอกครึ่งหนึ่ง และคิดนก็เป็นที่ไป
ด้วย คือออกดูอีกไม่ได้ทั้ง ๆ ที่เพิ่งจะดูไปเพียงสองสามวันเท่านั้น

“ผีแซกเป็นยังไงมั้งหอม ยังอยู่ตงกนตบนหลังคาบ้านฉัน หรือไปแล้ว” คิดน

ถามอย่างตลก

หอมนั่งไปพักหนึ่ง แล้วตอบด้วยเสียงสั่งสัยว่า “กำลังจะไป เหมือนนกกำลัง
ขยับปีกจะ โฉบบินยังงนแหละ มีอะไรก็ไม่รู้ททำใหม่หนักตงมากทีเดียวถึงกับจะกตงกลับ

ไปหา นายของมัน ความจริงมันกักตุนนายของมันอยู่มากแฉะนะ แต่มันกลัวอะไร
 ในบ้านคุณมากกว่าเสียแล้ว มีอะไรเข้ามาในบ้านคุณนะ อะไรก็ไม่รู้ ฉันเห็นไม่ชัด
 ไม่แน่ใจ แต่ฉันรับรองได้แล้วว่า ผีแขกนั้นจะต้องกักตุนหนีไปแน่ๆ” แล้วหมอก
 บ่นเหมือนพูดกับตนเองว่า “อะไรก็ไม่รู้ที่เพิ่งเข้ามาในบ้านของคุณ มีอำนาจ
 น่ากลัวทีเดียว อะไรก็ไม่รู้”

“หมายความว่าไม่ต้องได้ ผีแขกก็จะไปแล้วใช่ไหม” ตัดมันซัก

“ใช่ ไม่ต้องทำอะไรทั้งหมดเลย” หมอยืนยัน “อยู่เฉยๆ อย่างนั้นแหละ
 มันไปแน่ ถ้าถึงจะไปแล้ว”

กลับถึงบ้านฉนวน เมื่อเสากันตั้งคาบอกเล่าที่แปลกชอบกลของหมอ ใครคน
 หนึ่งในพวกเราก็ดูออกมาว่า ไม่ใช่ใครหรือที่เข้ามาในบ้านแล้วทำให้ผีกลัว พี่
 ชายคนโตผู้แก่เจตย์มนตรีคาตาของเราซึ่งเพิ่งเดินทางจาก หอดเมืองมาเยี่ยม เราเมื่อวัน
 ก่อนแฉะยังพักอยู่กับเรานั่นเองแล้วก็เป็นคนสำคัญ ตัดมันเองต้องสำรวจภาพว่าเกิด
 ความเชือดอกคาของหมอยุ่บนชนมาทันที อะไรๆ ตัดมันจริงไปเสียหมด และเมื่อเล่าให้
 พี่ชายคนนั้นฟังถึงคาบอกเล่าของหมอ เขอก็นิ่งไปครู่ใหญ่ก่อนจะตอบว่า

“เก่งมาก หมอคนเก่ง จิ้งจอกเขา เดียวที่จะจัดการกับเจ้าแขกบนหลังคา
 นั้นเอง มันไม่ยากเย็นหรอก” เธอเข้าไปในห้องพระ เเงียบอยู่พักใหญ่ ยิ้มแย้มเมื่อ
 กลับออกมา บอกเราว่า “ไปแล้ว พี่ส่งมันไปแล้ว ทนมันจะไม่กล้าส่งมาอีก”

ตัดมันกลับไปหาหมอดูบนนอกครั้ง คราวนี้ แกบอกเราว่า “ไมม่แฉะผีแขกบน
 หลังคา มันกลับไปแล้ว บ้านคุณมีพระดีเหลือเกินนะ ท่านคุ้มครองได้จริง ๆ นะ
 นี่ถ้าไม่ได้พระคุ้มครองอยู่แยกกันไปหมดแล้ว ยิ่งกับไฟทีเดียว”

เค้านมกเริ่มชนเช่นนั้น ตัดมันก็ไตร่ตรองอยู่แฉะแต่แรก และจะไม่ให้ตัดมันเชื่อ
 ด้วยความประหลาดใจ ได้อย่างไรว่า คาของหมอ มัน เป็นความจริง เพราะหลังจาก
 นั้นไม่นานเลย บ้านของตัดมันก็กลับคืนสู่สภาพเดิม มีความสามัคคีรวมเย็นเป็นสุข
 ที่ยากจะหาได้ในบ้านใหญ่ๆ ทั่วไป

คุณพระคุ้มครองได้จริง ๆ ตัดมันจุดขบเทียนบูชาพระรัตนตรัยทุกค่ำเช้า ได้รำลึก
 ด้วยความอบอุ่นใจ ในความคุ้มครอง อนุศักดิ์ที่มหัศจรรย์นั้นเสมอ ▲

เรื่องที่ ๑๕

วิญญานผู้ตกทารุณกรรม

อาทิตยนิมขาวเรื่องวิญญานสตรีในประเทศรัสเซีย เป็นข่าวสด ๆ ร้อน ๆ ซึ่ง นายเอ็ดมันด์ สตีเวนส์ ผู้สื่อข่าวของหนังสือพิมพ์ ซันเดย์ไทม์ แห่งกรุง ลอนดอน เป็นผู้รายงานมาจากกรุงมอสโคว์ (๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๓) ดิฉันเห็นเป็นเรื่องน่าสนใจเกี่ยวกับวิญญาน ซึ่งปรากฏเป็นข่าวต้นต้นข่าวหนึ่ง ในประเทศรัสเซีย จึงนำมาบันทึกแทรกลงไว้ในที่นี้ เพราะตามหลักฐานที่ แสดงไว้ในข่าวเรื่องนี้ เช่นบรรดาชื่อของบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องของด้วยเป็นต้น ย่อมจะพอเป็นที่เชื่อถือได้ว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง

กรุงมอสโคว์ ในปัจจุบัน มีบ้านหลัง หนึ่งซึ่งดู เหมือนจะ ยังคง รักษา มรดก แห่งความน่าประหลาดพรรณพริ้งไว้ตลอดมา นับตั้งแต่เจ้าของบ้านได้ถูกประหารชีวิตไป เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๖ ผู้ถูกตัดสินประหารชีวิตนั้นคือ นายดาฟเวนต์ เบเรย์ รัฐบุรุษผู้ครองอำนาจสูงสุดเป็นที่ต้องรองจากสตาลิน และเป็นผู้ที่ใคร ๆ ในสหภาพ โซเวียตรัสเซียเกรงกลัวที่สุด ในสมัยที่นายโจเซฟ สตาลิน ปกครองอยู่นั้น บ้านที่ ก่อตั้งอยู่ในบริเวณกว้าง ใหญ่ซึ่งอยู่ตรงมุมด้าน หนึ่งของถนน ทึกกว้างที่สุดถนนหนึ่ง ของกรุงมอสโคว์ รอบบ้านมีกำแพงสูงและดูคล้ายมุดคนล้อมอย่างแข็งแรง ในฐานะ ที่นายเบเรย์ ครองตำแหน่งรัฐมนตรีมหาดไทย เขาจึงเป็นเจ้านายโดยตรงของกอง ตำรวจลับอันร้ายกาจ และ เป็นผู้ปกครองที่ ใช้อำนาจเผด็จการของแคว้นใหญ่แคว้น หนึ่งภายใน โซเวียตรัสเซีย นั่นคือแคว้นไซบีเรียอันเป็นที่ตั้งของคุณอนเดอชอ รวม ทั้งอาณาเขตเหนือสุดของรัสเซียด้วย ซึ่งรวมอยู่ภายใต้อำนาจปกครองของเบเรย์ ทั้งสิ้น

โดยปกติ เบเรย์ชอบแสดง ตน เป็นบุรุษ ตัวอย่าง ของหัว หน้าที่ครอบ ครอบทั่ว

เป็นล้ามที่ซอส์ตย์และเป็นบิดาที่น่ารัก แต่ภายในบริเวณบ้าน โกลัณนล้าย ใหญ่
ของเขานั่น เบเวียแล้ดงบพบาทตรงกันข้ามทีเดียว

หลายปีมาแล้ว คฤหาสน์ของเบเวียว่างอยู่นาน แล้วต่อมารัฐบาลจึงเข้า
ปกครอง และได้เปิดให้เป็นบ้านเช่าของพวกทูตต่างประเทศ ซึ่งต่อมาไม่นานก็ได้
เป็นที่ตั้งของ สถานเอกอัครราชทูตของประเทศทูนเซียซึ่งเพิ่งมีสัมพันธไมตรีกับรัสเซีย
บ้านนันทอง ใหญ่สำหรับใช้เป็นที่พักการของคณะทูตอย่างพอเพียง และมีห้องพัก
สำหรับท่านเอกอัครราชทูตหนุ่ม อาทเหม็ดเมดังตร กับภรรยาและบุตรสองคน

เมื่อครอบครัวของเมดังตรเช่าอยู่ในบ้านนั้นแล้วไม่นาน ภรรยาท่านเอกอัครราชทูต
ก็เล่าเรื่องประหลาด ให้มิตรสหายฟังว่า เธอได้ยินเสียงต่าง ๆ ในตอน กลางคืน
มีทั้งเสียงกรวดร้อง, เสียงคราง และเสียงสระฮอน รวมทั้งเสียงหัวเราะพร้อมกันหลาย ๆ
เสียง ดังกองกระหมดย ภรรยาท่านเอกอัครราชทูตเล่าว่าครั้งหนึ่ง เธอตนชน
เห็นสตรีคนหนึ่ง ในเครื่องแต่งกายชุดสีขาว สตรีผู้นั้นกล่าวเตือนเธอ ว่า ถ้าเธอรัก
ชีวิตของเธอและของลูก ๆ ละก็ จงอย่าอยู่ภายใต้หลังคามานนี้ต่อไป... เรื่องนี้
ท่านเอกอัครราชทูตซึ่งเป็นที่ปรึกษาของมหาวิทยาลัยซอบอนน์ ได้พยายามชี้แจงให้
ภรรยาเชื่อว่า มันเป็นเพียงความเพ้อฝันไปเท่านั้น แต่ก็มีเรื่องเศร้าสลดบังเกิดขึ้นสอง
เรื่อง ซึ่งทำให้ภรรยาของท่านยดถอเอาเป็นข้อสนับสนุนความเชื่อของเธอที่ความานนั้น
เป็นบ้านที่ถูกสาปแช่ง เป็นบ้านกาลกัณ

ในฤดูใบไม้ผลิของปี พ.ศ. ๒๕๐๕ บุตรชายอายุสองขวบของนายอาทเหม็ด
อาร์ฟา ที่ปรึกษาสถานทูตได้ตกจากตึกชั้น หกของแฟลตที่ครอบครัวของเขาอาศัยอยู่
ถึงแก่ความตาย ต่อมาอีกสองสามอาทิตย์ นายชาติ ช่างเย็บ ตำแหน่งกงสุลระดับรอง
จากงานกินเลี้ยงจะกลับบ้าน รถไฟเดือนไกลจากสะพาน ตกลงไป ในแม่น้ำมอสโค
และผู้รับชมนาตาย

ตั้งนทางสถานเอกอัครราชทูต ก็ได้พบร่องทางลงไปสู่ห้องใต้ดิน ของนกออก
แพงปิดใจส่วหนงด้วย นอกจากนี้เจ้าหน้าที่สถานทูตยังได้ค้นพบห้องเล็ก ๆ แดงหนง

ซึ่งอาจเป็นท ชงเบเรย์ ไซซงนั๊ก โทษ ส่วนตัว ของเขา คนหญิง เมสตร์ ภริยาท่าน
เอกอัครราชทูต ยืนยันว่าบรรดาเสียงกรรกรองที่เธอได้ยินนั้น ได้ดังมาจากทางห้อง
ใต้ดินอย่างแน่นอน

คายนายน ของภริยาท่านเอกอัครราชทูตนั้น สันนิษฐานจากความที่เธอกินจาเบเรย์เกือบ
พอกผู้หญิงที่เขาเที่ยวไปจับมาในเวดากกลางคืน ไฉนหน เรือมีมาว่า เวดากกลางคืน
เบเรย์จะนั่งรถยนต์แบบกันกระสุนปืนได้ของเขา เที่ยวตระเวนไปตามถนนสายต่าง ๆ
ในกรุงมอสโคว์ เมื่อได้พบสาว ๆ สวย ๆ เขาก็จะให้คนขับรถของเขาขับรถเข้ากระ
หนาบข้าง แล้วเขาก็ออกคำสั่งให้เหยื่อผู้แสนระหนกตกใจนั้นขนบรวก ซึ่งไม่เคย
มีใครจะกล้าขัดคำสั่งของเขาได้เลย

ต่อจากนั้น เบเรย์จะพาเหยื่อของเขาไปสู่บ้าน ซึ่งเมื่อรถแล่นผ่านประตูกำแพง
เข้าไปแล้ว บ้านประตูเหล็กอันหนักก็จะปิดตงบังอยู่เบื้องหลัง แล้วต่อจากนั้นจะมีอะไร
เกิดขึ้นภายในกำแพงบ้านนั้น ไม่เคยมีใครล่วงรู้เลย...แต่เสียงที่เฝ้าดอกรับกมจากคณะ
พรรคขเมาหย่าเป ซึ่งมิเบเรย์ กับบรรดาแก๊งอันธพาลของเขา มีรัฐมนตรีผู้ช่วยของเขา
ชื่อ อาเบกুমอฟ เป็นหัวใจได้ช่วยกันประกอบทำธุรกรรมทางกามารมณณ์อย่างป่า
เถื่อนที่สุด

ความจริงของเรื่องราวที่กล่าวมานั้นจะเป็นประการใดก็ตาม บรรยายากำของบ้าน
เก่าของเบเรย์ก็พิสูจน์ให้เห็นว่า เหลือศักดิ์กำลังสำหรับครอบครอง ของเอกอัครราชทูต
เมสตร์ ผู้ซึ่งได้เดินทางกลับประเทศตุรกีเสียแล้วจะทนทานได้ และอีกหลายเดือนต่อมา
ทูตคนใหม่จึงมาแทน แต่ถึงกระนั้นก็ตาม งานชิ้นแรกๆของเอกอัครราชทูตคนใหม่
ก่อนที่จะเขายู่บ้านกาลกณิน คือ ให้อาจารย์ในคำสั่งนำอิสลามคนหนึ่ง มาทำพิธี
ขับไล่วิญญาณร้ายด้วยเวทมนตร์ อันเป็นพิธีที่โตผลอย่างยิ่ง เพราะเมื่อได้ทำพิธีขับไล่
แล้ว ก็ไม่ปรากฏว่าเกิดเรื่องราวร้าย ๆ ขึ้นอีกเลย

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ ศรีศตวรรษ ซอยศรีย่าน • ถนนนครไชยศรี พระนคร

ม.ล. จิตติ นพวงศ์ ผู้พิมพ์โฆษณา กุญชรินทร์ ๒๕๐๗
